

ରତ୍ନମୁଦ୍ରିତ ପଞ୍ଜାବିକା

ମୁଦ୍ରକପତ୍ର

Gorswai

1976.

சுதைமயின் பஞ்சாளிகள்

(சிறுகதைகள்)

முருகபூபதி

வெளியீடு

நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டம்

SUMAIEN PANGALIKAL

(a Collection of Short Stories in Tamil)

By L. MURUGA POOPATHY

20, SOORIYA ROAD,
NEGOMBO.
Sri Lanka

First Published: November 1975

Cover Design: RAMANI

Printed at:

SANTHI PRINTERS
14/C, FERNANDO AVENUE
NEGOMBO.

PRICE: RS. 4/-

Copy Right: L. MURUGA POOPATHY

Published By:

NEGOMBO LITERARY CIRCLE
20, SOORIYA ROAD,
NEGOMBO.

ஆழ் கடலில் - உயிரைப் பணயம் வைத்து தொழில் புரியும்,
உழைக்கும் வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகளான எனதன்பின்
மீனவ நண்பர்களுக்கு இந்நால் சமர்ப்பணம்

பதிப்புரை

நீர்கொழும்பு என்ற பெயர் நாமத்தைக் கேட்டதும் அடுத்து நினைவிற்கு வருவது இலக்கிய வட்டம் தான். இந்த அமைப்பு உருவாகி சில ஆண்டுகளே, என்றாலும், பெரும் இலக்கிய அறுவடைகளை (பிரசரரீதியில்) சாதிக்காத போதிலும், வளர்ச்சிப் படிகளில் வீறுநடை போடுகின்ற இன்றைய ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு தன் முழுப் பங்களிப்பையும் மனமுவந்தளித்திருக்கின்றது என்ற கம்பீரமான உண்மையை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. கடந்த இரண்டரை ஆண்டுகளுக்குள்—நமது தலை முறையின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்கள்—விமர்சகர்கள்—கவிஞர்கள் தொட்டு—இன்றைய இளம் சிந்தனையாளர்கள் வரை நமது ‘வட்ட’த்தின் பல் வேறு இலக்கிய கலந்துரையாடல்கள், மூலமாகவும், வெளியீட்டு, அறிமுக, விமர்சன விழாக்கள் மூலமாகவும் தங்கள் கருத்துச் செறிவுள்ள எண்ணங்களை—தத்துவங்களை—பார்வைகளை வெளியிட தளம் அமைத்துக் கொடுக்கதோடு பிரதேச ரீதியாக தர மிக்க பல வாசகர்களை உருவாக்கிய பெறுமையும் இலக்கிய வட்டத்தைச் சார்கிறது.

நமது வட்டம் ஈழத்தின் எந்த ஒரு மூலையில் வாழுகின்ற படைப்பாளியின் சிறிய பிரசரமாயினும் அதை விமர்சித்து அறிமுகப்படுத்துகின்ற பணியினை பாரபட்சமற்ற முறையிலே செய்து வந்திருக்கின்றது என்ற செய்தி இலக்கிய உலகிற்கு புதியதல்ல! முற்றிலும் சிங்களப் பிரதேச மக்களால் சூழப்பட்ட நிலையில் நாம் வாழ்கின்ற போதிலும், தமிழ் இலக்கிய வேட்கை பீறிப்பாய்கின்ற தரமான படைப்பாளிகள் பலரை உள்ளடக்கிய இயக்கமாக வளர்ந்து வருகின்ற அதே வேளையில், தமிழைப் பயில வேண்டும் என்ற நோக்கத்தைக் கொண்ட மதிப்பிற்குரிய இரு பெளத்த பிக்குகளை முழுக்க முழுக்க தமிழ் இலக்கிய நெஞ்சங்களாக்கி, எதிர்கால இலக்கிய வரலாற்றில் இவர்களது தலை சிறந்த ஆக்கங்கள் தனித்துவமான முத்திரை பொறிக்கப்படல் வேண்டும் என்ற ஆசையில் அவர்களுக்கு நல்லூக்கமும் ஒத்தாசையும் கொடுத்து வருகின்றது.

இப்படி அல்லது இதற்கு மேலும் நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டத்திற்கு இலக்கிய சிறப்பியல்புகள் உண்டு என்பதில் எப்படி இம்மியும் பிச்கிருக்க முடியாதோ—அதேபோன்று அதன் செயலாளர் ஸெ.முருகப்பதி என்ற எழுத்தாளனின் இலக்கிய ரீதியிலான அசர உழைப்பை இங்கு கூறுவது கடமையாகின்றது.

தன்னைப் பற்றிய பிரக்ஞாகளற்று முற்றிலும் இலக்கிய தாகம் கொண்டலைகின்ற இலட்சிய படைப்பாளிகள் சிலரை நான் அறிந்திருக்கிறேன். அந்த வரிசையில் ஒருவராக நண்பர் முருகப்பதியை நான் கணிப்பது ஒரு தற்செயலான நிகழ்ச்சி அல்ல! நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டத்தின் முதுகெலும்பாகத் திகழ்கின்ற அவர், இலக்கிய உலகிற்கு 1972-ல் பிரவேசித்த புதியவர்! மூன்றே ஆண்டுகள் முற்றுப் பெறுவதற்குள் - தெளிந்த இலக்கியப் பார்வை நுட்பமான அனுபவக் கோர்வை, சமுதாய அவலங்களைப் படம் பிடிக்கும் செறிவு, ஆழமான வர்க்கப் பார்வை கொண்ட புதிய வார்ப்புகளை அறுவடை செய்கின்ற ஆழமை!—இத்தனை குறுகிய காலத்திற்குள் இப்படி ஒரு வளர்ச்சியா.....?

நூற்றுக் கணக்கான எழுத்தாளர்களின் நேரடித் தொடர்பும், இலக்கிய நண்பர்களைச் சந்திப்பதிலும், இலக்கிய விழாக்களை ஒழுங்கு செய்வதிலும் ஏறும்பின் தீவிர சுநுச்சறுப்பையும் இவரில் காண முடிகிறது. அடுத்தவனின் வளர்ச்சியில் முகம் சுளிக்கின்ற சில தலை வீக்கங்களின் ஆருடையை நெடி சிறிதுமற்ற தன்மை, பிறருக்கு உதவுவதில் அதி தீவிர அக்கரை காட்டும் குழந்தை மனம்! இத்தியாதிகாரணங்கள் இவரது வளர்ச்சிப்படிகளுக்கு உந்து சக்தியாகத் திகழ்கின்ற போதிலும், இவர் மல்லிகைப் பந்தலில் தன் ஆழமான முத்திரை பதித்து வளர்ந்து வருபவர்.

நமது இலக்கிய வட்டத்தின் முதல் முயற்சி இது! அனைத்து இலக்கிய நெஞ்சங்களும் தங்கள் ஆத்மார்த்தமான அன்புப் பினைப்புகளை வழங்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டம்

மு. பஷ்டி

முன்னுரை

1972-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 'மல்லிகை' மூலம் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானேன். 1975-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் எனது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

நான் எழுத்தாளாக உருவாவதற்கு ஓர் 'அந்த ராத்மா'காரணமாயிருந்தது! ஆனால்...இன்று, அந்த 'அந்த ராத்மா'விற்காக மட்டுமல்ல..... இன்னும் எத்தனையோ பல காரணங்களுக்காக நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். அக், காரணங்கள்' என் கதைகள் மூலம் உங்களுக்கு புரியும் என்று நம்புகிறேன்.

எனது தரிசனங்களே நான் எழுதும் கதைகள்.

என்னை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியதோடு தொடர்ந்தும் எனது ஆக்கங்களுக்கு தளம் அமைத்துத் தந்தது 'மல்லிகை'தான் என்பதைக் கூறிக்கொள்வதில் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். அந்த வகையில் எனது நன்றி 'மல்லிகை'க்கு மட்டுமல்ல அதன் ஆசிரியர் நண்பர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கும் உரியது.

எனது கதைகள் பற்றி, இலக்கிய உலகிலும், வெளியிலும்—பலதரப்பட்ட சுருத்துக்கள் நிலவியதை அறிந்துள்ளேன். அக்கருத்துக்கள் பேச்சருவில் மட்டுமல்லாது—எழுத்துருவிலும் பத்திரிகைகளில் பிரசரமாயியது. இதில் வியப்பெண்ணவென்றால்..... என் படைப்புகளை புறக்கணித்த பிரபல் பத்திரிகைகளிலேயே என் படைப்புகள் பற்றிய விமர்சனம் வெளிவந்ததுதான்! அது மட்டுமல்ல..... என் கதையை அரை குறையாக புரிந்துகொண்டு—தமது வித்து வத்தை காட்ட முனைந்தவர்கள் அவஸ் என்று நினைத்து உரலை இடித்த சம்பவமும் என் நினைவில் நிழலாடுகிறது! சிலர் உரலோடு நிலத்தையும் போட்டு இடித்தார்கள்!?

இப்படி எத்தனையோ வியப்பான சம்பவங்களை, என் பொது வாழ்விலும் சரி இலக்கிய வாழ்விலும் சரி பலதரப் பட்ட கோணங்களில் தரிசித்துவருகிறேன். அத்தரிசனங்கள் நிச்சயமாக நிகழ்காலத்திலும், எதிர்காலத்திலும் இலக்கியமாகும், என்பேனுவினால்!

ஈழத்து தேசியத்தின் ஒரு கூரை அமையும் பிரதேச வட்டாரப்பண்புகள் பொருந்திய ஆக்கங்கள் சில எழுதி யுள்ளேன். நான் பிறந்த—வாழுகின்ற பிரதேசத்தை தனிப்பட்ட முறையில் மட்டுமல்ல—என் இலக்கியப்பணியினுடாகவும் மனதார நேசிக்கிறேன். அந்த நேசிப்பின் விளைவுகளாக சில கதைகள் பிறந்தன. அவை இத்தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன. உலகத்தில், உழைத்து வாழ்பவர்களும் பிழைத்து வாழ்பவர்களும்—ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் இருந்துசொன்றுதான் இருக்கிறார்கள். இந்நிலை கீழிருந்து மேல் மட்டம் வரை வியாபித்து வளர்ந்து தானிருக்கிறது. இருப்பினும்தான் உழைப்பவர்களுக்காகவே எழுதுகிறேன். நமக்காக—காற்றேடும், அலைகளோடும் போராட்டம் நடத்தி ஆழ்கடல் சென்று திரும்பும் நம் மீனவத் தொழிலாளர் வாழ்க்கையில் நான் தரிசித்த—மேடுபள்ளங்களும், நிறை குறைகளும், மனிதாபிமானம் கொண்ட பண்புகளும் என் கதைகள் உருவாக கருவாக அமைத்தது.

நான் வாழும் பிரதேசத்தின் மண் வாசனையை கூடிய வரைக்கும் எனது சில கதைகள் மூலம் உணர்த்த முற்பட்டேன். எனது முயற்சியில் நான் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி கண்டுள்ளேன் என்பதை வாசகர்கள் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

நான் செயலாளராக அங்கம் வகிக்கும் நீர்க்கொழும்பு இலக்கிய வட்டத்தின் முதல் வெளியீடாக இந்நூல் வெளிவருகிறது. இதில் வெளியாகும் சிறுகதைகள் மல்லிகை,

பூரணி, புதுயுகம், புதுமை இலக்கியம் தேசிய ஒருமைப் பாட்டு மஸர் ஆகியவற்றில் பிரசரமானவை. ‘நம்பிக்கைகள் நம்பிக்கையற்றன’ (மல்லிகையில் பிரசரமானது) என்ற சிறுக்கை எமது இலக்கியவட்டத்தினரால், இலங்கை வானேலி சங்கநாதம் நிகழ்ச்சியில் நாடகமாக நடிக்கப் பெற்று ஒவிபரப்பாகியது.

நண்பர்கள் டொமினிக் ஜீவா, என். கே. மகாலிங் கம், மு. கனகராசன், வி. என். மதியழகன் ஆகியோருக்கு எனது நன்றி.

எனது ஆக்கங்களுக்கு ஊக்கமளித்து இத்தொகுதி நாலுருப் பெறுவதற்கு ஆலோசனை நல்கி, பலவகைகளில் மூலம் உதவி புரிந்த நண்பர்கள் மு. பஷீர், ஈழவாணன், டொமினிக் ஜீவா, சாந்தன், ஆகியோருக்கும், என்பணிக்கு ஆதரவு நல்கிய நண்பர்கள் நவரத்தினராசா, சிவராசா, சிசல்வா மற்றும் சாந்தி அச்சக நண்பர்கள் நல்லீயா, செல்வராஜ், ஜோர்ஜ் ஆகியோருக்கும் என் அன்பு நன்றி.

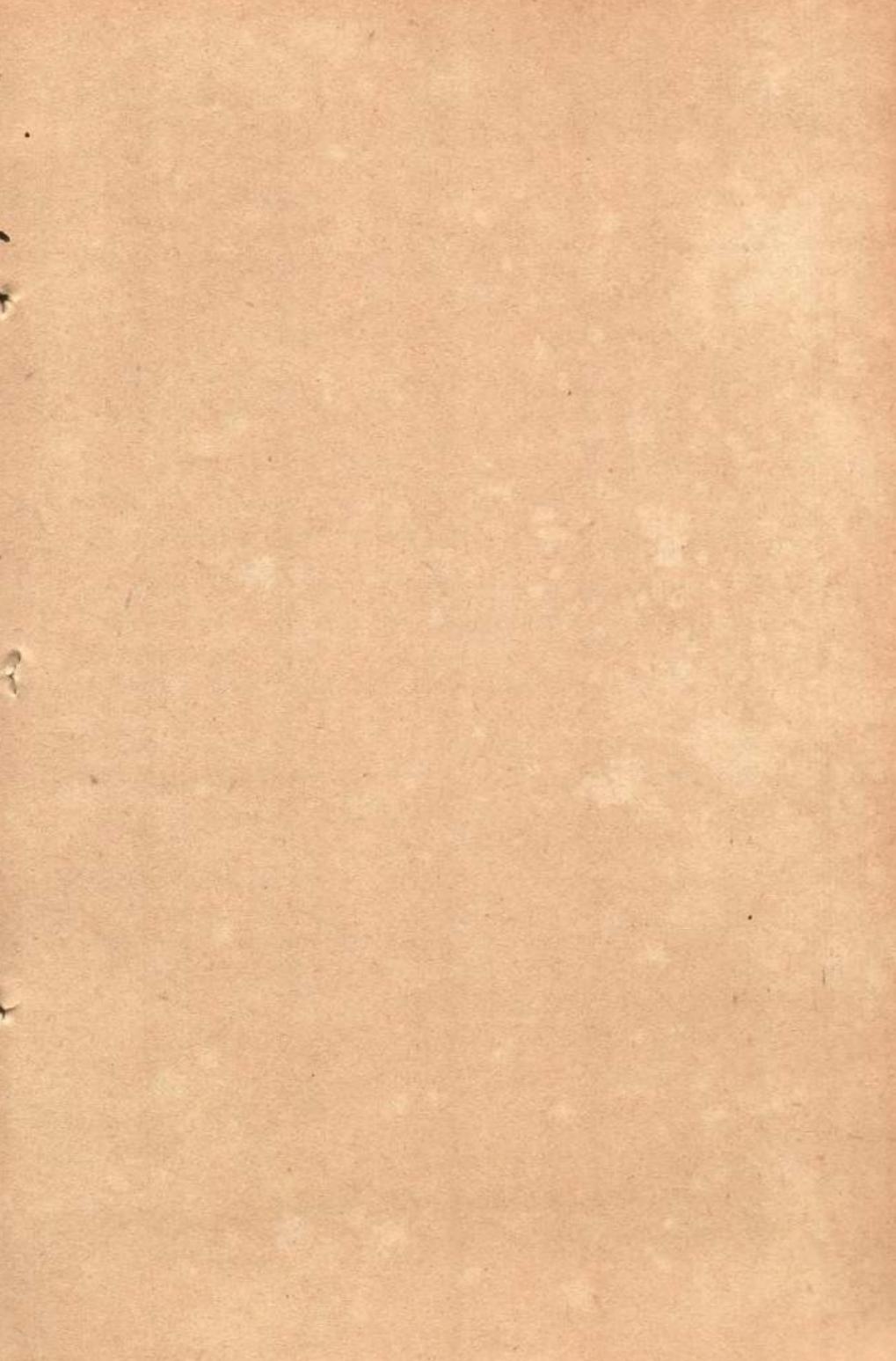
நீர்கொழும்பு

25 - 11 - 75.

லெ. முருகபூபதி.

உள்ளே . . .

கனவுகள் ஆயிரம்	1
தரையும் தாரகையும்	11
நான் சிரிக்கிறேன்	20
அந்தப்பிறவிகள்	26
எதற்காக.....?	34
நம்பிக்கைகள் நம்பிக்கையற்றன	41
சமையின் பங்காளிகள்	53
விழிப்பு	61
விடிவை நோக்கி	68
பேரலைகள் மடிகின்றன	78

கணவுகள் ஆயிரம்

நீர்கொழும்பு கடற்கரையோரம்।

பேரினரச்சலுடன், அலீஸ்கள் எகிறி விசிறிக்கொண்டு ஆவேசமுடன் - தாயை நேக்கி ஒடிவரும் சிறு குழந்தையைப் போல அம் மோட்டார் எஞ்சின் பொறுத்திய தெப்பங்கள் கரையை நோக்கி நெருங்குகையில்... அப்பெருத்த ஒனி ஊளைச் சத்தம் போல் எழுந்து ஓய்கிறது.

கரையில் வந்து மோதும் அலீஸ்களால் அங்குயிங்கும் அலீஸ்க்குலிக்கப்படும் தெப்பங்களும், போட்டுக்கொண்டு - அந்த, தினமும் சுறு மீனும், பொடி மீனும் சாப்பிட்டதாலும் அச்சாப்பாட்டுக்காகவே மைத்ததாலுமே மெருகேறியிருந்த கருங்காலி நிறத்து மீனவர்களது கரங்களால் கட்டுப்படுத்தி நிறுத்தப்படுகிறது.

“செவஸ்தியான் புறகால புடிடா.. ம்.. ஏலோ... ம் ஏலோ.. ம்... மத்த அலீ வரட்டும். ஆ... வந்திட்டுது... பிடு... ஏலோ...” — தெப்பத்தின் ஒரு முனையை பிடித்தபடி மணலுக்கு இடுத்து நிறுக்க முயற்சிக்கும் பணியில் பெரும் பஸ்தோடு இப்படி கத்துகின்றுன் அந்தோணி.

கடல்தாயின் அச் செல்வக்குழந்தைகள் மடியை விட்டு கரையிலில் இறங்கின. அந்த மீனவர்களினது கரங்களும் தோல்களும் என்னமாய் இயங்குகின்றன! தினவெடுத்த தோள்களின் பலத்தைப் பார்க்கையில் கணத்தில் பத்து வயதுச்சிறுவன் இருபது வயதுக்காலையாகி வேலை செய்யும் பக்குவம் அது.

நடு இரவில் தொழிலுக்குப்போகும் மீனவர்கள் மறு நாள் முற்பகலில்தான் கரைக்குத்திருப்புவார்கள். தெப்பங்களையும், எஞ்சின் பொருத்தியுள்ள போட்டுக்களையும் கரைக்கு இழுத்து மணல் மேட்டுக்கு கொண்டு வருவதில் அம் மீனவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஒத் தழைப்பர்.

ஏனெனில், அவர்கள் ஒரே வர்க்கத்தினர் அல்லவா.....!

வலையில் சிக்கியிருக்கும் பொடி மீன்களை, சுற்றுப் பெரிய மீன்களை தரம் பீரிக்குப்போடும் வேகமான செயல் பாட்டு அழகு அப்பாம்பரைக்கீ உரித்தான் பாணிபோலும். அதிசாலையில் வெறுமையாக - அவையியாக இந்த அக்கரையோரம் - இப்பொது தெப்பங்களாலும் போட்டுக்களாலும் நிரம்பியது போதாமல், மீனவர்களது ஆரவாரக் கூச்சல்களினாலும், மேலே வட்டமிட்டுக்கரையும் நாகங்களின் இரைச்சல்களினாலும் அமைதி இழந்து காணப்பட்டது.

கரையில் தனது தெப்பத்தை தரிப்படுத்தி விட்ட மகிழ்ச்சியில், “அடியேய் குநுப்பணத்தில் வாவே பயன் கோப்பில் வார சிறுக்கிமாதிரி..... ஆட்டி ஆட்டி..... வாற” - இடுப்பில் மீன் கூடையுடன் நடை பயின்று வரும் தன் மனைவி மேரியைப்பார்த்து அந்தோணி கத்துகின்றுன்.

“இன்னை க்கும் மட்டச்சாலையா பட்டிரிச்சி..... சூசை அப்புட வலையிலர் மட்டைச்சாலைதான்...”-என்றபடி கூடையை நிலத்தில் வைத்து விட்டு மீன்களைப் பொறுக்கி

நிரப்புகிறுன் மேரி. அவள் கொண்டு வந்திருந்த சூடாறிப் போயிருந்த தேவீரை சிறிது குடித்து விட்டு, “இந்தா செவல்தியான் நீயும் குடி..... இந்தச் சிறுக்கன்களுக்கும் குடி...ம்.. இந்தா.....” - என்றவாறு காதிலே செருகியிருந்த பீடியை எடுத்துப்பற்ற வைத்துக்கொண்டு மற்ற தெப்பக் காரன்களின் வலையில் ‘பட்ட’ மீன்களை நோட்டு விடுகிறுன் அந்தோணி.

அந்தோணியின் தெப்பத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த பேதுருவின் வாயில் ஒரு சினிமாப் பாட்டு அகப்பட்டு அந்தரப்பட்டது! இரண்டு ‘தம்’ இழுத்துவிட்டு பீடியை பேதுருவிடம் கொடுத்தாள் அந்தோணி. பீடியை வாங்கி புகை விட்ட பேதுரு கேட்டான், “என்டா... அந்தோணி... நீயும் ஒரு ஜோன்சன் எஞ்சின் வாங்கினா என்ன? எஞ்சின் வாங்கிட்டா இப்படி தடுப்பு போட்டு வணிச்சு மாய வேண எலா.....?”

“என்னடா செல்லிய.....நீ.....? எஞ்சின் வாங்கிய கெண்டாப்பில் லேசாயிரிச்சா.....? நம்மட்ட அம்மட்டு காசா...இரிச்சது...?” - இவ்வாறு அந்தோணி கூறக்கேட்ட மேரி மீன் பொறுக்குவதை விடுத்து தலை நிமிர்ந்து, “பேதுரு ஐயா.....யாரோ சென்ன எலா..... கோயிரேசன் எஞ்சின் கூடுக்கியது என்டு” - இதைக்கேட்ட அந்தோணிக்கு எரிச்சல் பற்றியது.....

“அடியேய் எஞ்சினை சும்மா குடுப்பாங்களா?”

“நாம்ப... மீனை சும்மா குடுப்பமா...? மொதல்ல காசு கொஞ்சம் கட்டினுப்பில், அவுங்க எஞ்சினை குடுப்பாங்களாம். அப்புட்டுக்குப் பொறால் மாசா மாசம் நம்பட வசதியப்போல மிச்சக்காசை கட்டி முடிச்ச ஏறுமாம். சிசிவி யக்காதான் சென்ன அதுப்போல.... நம்பனும்.....” இழுத்து திறுத்தினால் மேரி.

தெப்பம் இழுத்ததும், வலையில் மீனைப்பொறுக்கிய செவல்தியானும், மற்றச்சிறுவர்களும் அடுத்த தெப்பத்திற்கு

போக வேண்டிய அவசரத்தில் தங்கள் கூலிக்காக கையை நீட்டினார். எனுசின் வாங்குவது பற்றிய தனது அபிப்பிரா யத்திற்கு புருஷன் ஏதாவது சொல்வான் என்ற ஆர்வத் துடன் இருந்த மேரி, வேறுகப் பிரித்து வைத்திருந்த பொடி மீன்களில் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பினார்.

“நான் மீன் கடைக்குப் போறன்” — மீன்கடையை தூக்க முயன்றவருக்கு பேதுருவும்கைகொடுத்து அவள்தலையில் அச்சமையை ஏற்றினான். ஆயாசத்துடன் நிமிர்ந்த மற்றபேண் களும் தத்தமது கடைகள் சகிதம் மீன் கடையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். மேரியும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டாள்.

அவர்கள் கடற்கரையைக் கடந்து தெருவில் ஏறி வேக மாக நடக்கிறார்கள்.

“சோமல மாதாவே இன்டைக்கு கெதியா யாவாம் மாடியவோன்றும்! என்ட மகள் பெரியாஸ்பத்திரியில் புள்ள பெக்திரிக்கியாள். பண்ணல்டு மணிக்குக் கான் விடுவாங்க பாக்கியத்துக்கு. குளுகோகம், தெம்பிலியும் கொண்டு யோகோன்றும்” — என்று சொல்லிக்கொண்டு மற்றவர்களிடமிருந்து பிரிந்து முன்னேறி வேகமாகச் செல்லும் ரேஷலீனே... அவள்கூட துரிதமான நடையினால் - அந்த அதிர்வில் தலையில் ஆடும் கூடையும் - மேலும், கீழும் நடையினால் ஏறி இறங்கும் பிருஷ்டத்தையும்... பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த மீன்காரிகள் ரசித்துக் கிரித்தனார்.

“ரேஷலீன்ட மகளுக்கு என்ன புள்ளை பிரந்தீச்ச து?” மேரி ஆவலோடு இதனைக் கேட்டாள்.

“அவளுக்கு இந்தச்சரயும் பொடிச்சிதான் இது ஆருவது சிறுக்கி ஹாம் வேணு வேணு என்டியவருக்கு ஆண்டவர் குடுக்கியார், வேலூரும் என்டு செல்லி காணிக்கை கட்டி, கோயிலுக்கு என்னை துறவுங்களுக்கு புள்ளை கிடைச்ச து இல்ல...! இதுவும் ஆண்டவர்ட பார்வைதான்”

அருகில் வந்த சிசிலியக்கா இப்படிகூறியதைக் கேட்ட மேரிக்கு சூடமீன்முள் தொண்டையில் குத்தி அடைப்பதைப்போன்ற உணர்வை கோற்றுவித்தது. ‘நம்பளக்கான் இவ செல்லிக்காட்டியான்...’ கண்ணில் மட்டுமா சுரந்தது? மூக்கில் சுரந்ததை சிரி சனியை உதற்றிட்டு, இடுப்பில் சுற்றியிருந்த கம்பாயச் சேலையில் வீரல்களை துடைத்துக்கொண்டால் மேரி.

வீட்டுக்கு வந்துவிட்ட அந்தோணியின் மேற்கட்டை கடல்நீரில் மட்டுமா நினைந்திருந்தது? வியர்வையாலும் பிசு பிசுத்தது. எல்லாம் உப்புத்தான்! முற்றத்தில் கட்டியீருந்த கொடிக்கியிற்றில் மேற்கட்டையை காயப் போட்டுவிட்டு கோவண்டதை வரிந்துகட்டிக்கொண்டு சாரத்தையும் உதறிப் போட்டுவிட்டு வந்கான் அந்தோணி. கொண்டு வந்த கள் வில்சிறிது குடித்துவிட்டு ஓலைச்கவரில் செருகியிருக்கும் அந்சக் கலண்டர் மட்டையை உற்றுபார்த்து பெரும்சுக் கிட்டான் அவன். இதுவழக்கம்! அந்தக் கலண்டரில் என்ன தான் அப்படிஇருக்கிறது?

அவன் பேரியை மனமுடித்து எட்டு வருடமாகியும் இன்னும் குழந்தை இல்லை! கலண்டரில் சிரித்தபடிஇருக்கும் அக்குழந்தை தினமும் அவணைப் பார்த்து சிரித்து நினைப்பூட்டு கிறதோ...? ‘எந்து...எந்து...போட்டு இந்த மலடிச்சிய கட்டிக்கிட்டனே...!’— அந்சகலண்டர் படத்தை பார்த்தும் அப்படிச்சொல்ல வேண்டுமென்ற உணர்வு, அவ்வுணர்வைத் தொடர்ந்து ஏக்கம். அந்த ஏக்கம் பிரசவித்த வேதனை,

“எனக்குப் பிறகால கவியாணம் கட்டினவங்களெல்லாம் நாலைஞ்சு புள்ளைகளை பெத்துட்டானுகள். எட்டு வருஷமா...நானும்...ம்...இந்த மலட்டு வேசை...ஆ...என்ன சென்னன்...நாடு இப்படிச் சென்னன்’’— நாக்கை கடித்துக் கொண்டான்.

“அவள் பாவம் அவளால் என்ன செய்ய ஏலும்...? அவள் முன்னுக்கு இப்படிச் செல்லியீந்தா...உசிரை விட்டி ருப்பாள். ஒரு புள்ளையை எடுத்து வளப்பமென்டு சென்னாலும் அவள்...வீறிடிறுள்ள ‘எவ்வளவோ பெத்திட்டுப்போக அது... ஆஸ்பத்திரியில் ஈந்து அனுதைகளா நாம் எடுத்து வளக்கவா? ஒங்களுக்கென்ன பயித்தியமா? வோணம். எடுத்து வளத்த புள்ளை, வளந்த பிறகால அதுக்கு விஷயம் தெரிஞ்சு போனே... என்ன செய்ய ...? இல்லடா நீ வளத்த புள்ளை இல்லடா நான் பெத்த புள்ளைதான்டா என்டு அவனை நம்ப வைச்சியத்துக்கு நான் வாயிலியும் வவுத்திலியும் அடிச்சிக்கிட்டு வீறிடியகை பார்க்க ஒங்களுக்கு ஆசையீந்தா—அப்படி ஒரு விருப்பமிரிச்ச மென்டால் போங்கோ போய் எவளோ எவனுக்கும் பெத்துப் போட்டதை தூக்கிட்டு வாங்க.”—என்டு செல்லியாள் இவள். என்னைப் பயித்தியம் என்டியாள். இவள்தான் பெரிய பயித் தியம்!—அந்தோணியின் மனம் குமைகிறது. கொஞ்சம் கள் குடிக்கிறன. ஒரு ஏப்பம் வேறு!

குறையை நீக்க கணவன் மேற்கொள்ளப் போகும் குறுக்கு வழி—அம் முடிவில் ஏற்படப் போகும் அர்த்தமற்ற ஏமாற்றம். அதில் வேதனை கலந்து கலப்படமாகி அழுகையாக வோ, விசம்பலாகவோ மேரியின் வாயிலிருந்து அம்மாதிரிப் பேச்கக்கள் உதிரும்.

மேரியின் இவ் விசித்திரப் போக்கை கண்டு அந்தோணி அப்பேச்சையே எடுப்பதில்லை. எத்தனை நாளைக் குத்தான் அப்படி?

திடீரென என்றாவது ஒருநாள் கேட்டுவிட்டால் “‘என் நீங்களும் எனக்கு ஒரு புள்ளைப் போலத்தானே தலுப்பொத்த அந்கோணியாருக்கு ஒவ்வொரு செவ்வாக்கிமுறையும் என்னை ஊத்திக்கிட்டு வாரன்தானே. அந்த ஆண்டவர் கண்ணைத் திறந்திட்டா, என்ட புள்ளையும் கண்ணைத் திறந்து பால் கேட்டு அழும்.’’

“அப்ப...இந்த அந்தோணிக்கு சரியான கோவம் வரும். எனக்குப் போட்டியா ஒருத்தன் வந்திட்டானே

என்டுதான்.''-இப்படிச் சொல்லிவிட்டு மேரியை அணித்து அட்டகாசமாகச் சிரிப்பான் அந்தோணி. அவனும் பெரிதாகச் சிரிப்பாள். அதுவே நிரந்தரமான சுகமாக அப்போதைக்குத் தென்படும் அவர்களுக்கு.

மோட்டர் எஞ்சின் வாங்குவது சம்பந்தமாக மற்ற மீன் காரிகளுடன் அடிக்கடி பேசினேன் மேரி. அவர்களது பருஷன்மார் எப்படி எஞ்சின் வாங்கினார்கள் என்பதை அறிந்து அவனும் தனக்குள் ஒரு கணக்கை போட்டு அதற்குரிய விடைக்காக மூளையைக் கழப்பியிடை கிடைத்த மனித்தில் அவனும் ஒரு திட்டம் போட்டாள்.

தினசரி மீன் வியாபாரத்தில் கிடைக்கும் பணத்தில் ஒரு பங்கை புருஷனுக்குத் தெரியாமல் அடுப்படியில் புதைக் கிருந்த மன் மூட்டியில்.....பணம் சேரத்தொடங்கியது! புருஷனுக்குத் தெரியாமல் பணம் சேமிப்பது அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தாலும். தனக்குள் சொல்லிக் கொள்வாள், 'என் சேர்த்தா என்ன? நல்லதுக்குத்தானே! மண்ணாரு ஏபா சேர்த்திட்டா அந்தக் கோப்பிரேஷன்ல கட்டி மோட்டார் எஞ்சின் வாங்க ஏலும். மிகச்கதுக்கு ஒரு பெற்றேல் டேங்கி வாங்கோணும். இப்ப.....நான் சல்லி சேர்க்கியசு அவருக்கு தெரின்சிட்டா... ஐயோ... வேணே.. இரிச்சிய சல்லியனடுத்து தின்டு குடிச்சி உடுத்துறோவிபன்னுவாரு சல்லிமன்னாரு ஏவா மட்டில் சேருமட்டும் தெரியாமலே இரிச்சட்டும். பிற கால மீதிய பணத்தை கோப்பிரேஷனுக்கு சிறுக சிறுக கட்டி முடிச்ச ஏலும்.'

'இன்டைக்கு இவள் வந்தவுடன் செல்ல வோணும். இப்படியே விட்டா சரியில்ல.. 'அந்தோணியாருக்கு என்னை ஊத்திரன்... சுருப்பணத்தில் புள்ளை கெடைக்கும்'—என்டு செல்லிச் செல்லி என்னை ஏமாத்திருள். அவனுக்கென்ன...? எனக்குப் பிறகால அவளை வெச்சுப் பார்க்கியது யாரு? ஒரு சிறுக்கண் ஈந்தான் என்டால் தெப்பத்தையும் வலையையும் வைச்சி அவள் காப்பாத்துவான். நான் இரிச்சிய மட்டும் அவ

ஞக்கு நல்லம். அதுக்குப் பிறகால...? அன்டைக்கு பேதுரு கிட்ட பேசியச்சில்ல அவன் சென்னேன், ‘தேவமாத கோயி லுக்குப் புறத்தால் இரிச்சிய மனுவேல் ஜயாட பொஞ்சாதி யும் பதினைஞ்சு வருஷம் பிறகாலதானம் ஒரு புள்ளையப் பெத் தாளாம். அம்மாகிரி மேரி அக்காவம் பெத்திடுவா.’—இவன் பேதுரு செல்லியதிலயும் உண்மை ஒன்று இரிச்சது.’

அந்தோணியின் நன்பன் பேதுரு முன்பொரு சமயம் தெரிவித்த ஆறுதலான பேச்சு அந்தோணிக்கு நிம்மதி தந்தாலும், அது தற்காலிகமானதுதான்!

‘இப்பவே எட்டு வருஷமாயிட்டுது...அர்மாதிரி மனுவேல் ஜயாட பொஞ்சாதி மாதிரி பெத்தாலும் இன்னும் ஏழு வருஷம் இரிச்சகே...ஹும்-அதுவரைக்கும் நான் இரிச்ச மாட்டன், நம்பட காலத்துக்கூ...! எனக்கு இப்பச்சே ஒரு ஜாதி வளிப்பு வியாதியும் இரிச்சது. நாளைக்கு தொழிலால் வந்த பிறகு இவள் மேரியையும் கிழத்துக்கிட்டுப் போய் நீர்கொழும்பு ஆஸ்ப்பத்திரியில் ஒரு புள்ளைய எடுத்துக்கிட்டு வரவோன்றும். நம்பட பேதுருவும் வரோன்றும். அவன்ட மூனியமாத்தான் அங்க அறிஞ்சு தெரிஞ்சு ஆக்களப்பிடிச்சுசெய்ய ஏனும். இவள் வரட்டும் கேப்பம் நாளைக்கு தொழிலால் வந்தவடன போகோன்றும்.’

‘இரவ படுக்கப்போகு மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் அது பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தான் அந்தோணி.

‘ஓங்களுக்கு செல்லியக்குக்கு வேற ஒண்டும் இல்லியா...? சென்னத்தையே செல்லிக்கொண்டு சரி சரி படுங்கவே கொழிலுக்கு ரெண்டு மணிக்கு எழும்பி போக இரிச்சது எல்லா பேசிக்கிட்டே ஈந்தா...!’

‘என்னடி செல்லிய...நாளைக்கு கடலால் வந்த பிறகால பேதுருவையும் கூட்டிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகப் போறன். நீயும் வாரதென்டாவா...நல்ல வடிவான ஆம்பிளப்புள்ளையா எழுதி எடுத்துக் கொண்டு வருவோம்.’’

“நானும் மீன்கடையால் வந்த நேரம் ஈந்தே பார்க்கியன் ஒங்களுக்கெண்ண பயித்தியமா...? புள்ளோ...புள்ளோ...எனக்கு டட்டும் புள்ளோ வேணுமென்ட ஆசையில்லியா...? அதுமட்டுமா...நீங்க இதுமாதிரி எந்தாளும்தடுப்பு போட்டு வளிச்ச ஏலுமா...? எம்மாகிரியும் ஒரு எஞ்சின் வாங்கிய பிறகாலகான் மத்துதெல்லாம் என்டு சென்னை கேக்கியாகில்ல. எப்படியோ ஒங்கட விருப்பத்துக்கு செய்யுங்கோ. இங்க பாருங்க ஒங்கட உடம்ப...அறக்குளா மீன் மள்ளைப்போல நெங்க எலும்பெல்லாம் செரியாறத...! இந்தத் துடுப்ப எத்தகையோ நாளைக்குத்தான் வளிச்சப் போரிக்களோ? ஆன்டவரே!”

பேசிக்கொண்டே இருந்தவர்கள் தத்துமக்கள் ஒரு முடிவு எடுத்தபடி உறங்கிவிட்டனர்.

“ஏதல் நாளிரவு தனக்கும் பருஷனுக்கமிடையே நடந்த சம்பாவணைகளை மனதில் வணக போட்டவாறே இடுப்பில் கூடையுடன் மீன் கடையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தாள் மேரி.

“இந்க மலைவைக்கு சென்னை விளங்கியகில்ல. இன்டைக்கு போகோண்மாமாம் புள்ளோ வாங்கியதுக்கு...மட்டியில் எப்படா முனினுாரு ஏலா சேநும் என்டு நான் இரிச்சியன். வீட்டுக்கு எப்படா பள்ளைய கொண்டாந்து சேர்ப்பம் என்டு அவர் ஈச்சியார்.”—தனக்குள் பேசியவாறே அவள் நடந்தாள்.

கடற்கரையும் நெருங்கி விட்டது. வழக்கம் போல் ஆராவாரம். ஒரிடத்தில் பெரிய கும்பலாக ஜூம் நிரம்பியிருப்பது இவளுக்கு தெரிகிறது.

“என்ன...அங்கு...? அங்கு என்ன நடந்திச்சும.....யாருக்கெண்டாலும் பெரிய சூரு மீன் பட்டிருச்சும்...”—அவள் எண்ணிக் கொண்டாள். ஆனால்....?

ஒரு பெண் ஓடி வருகிறாள்.

“சோமல மாதாவே இந்த வருஷமும்...கடல் மாதா வே நீ பலியெடுத்துப்போட்டியா...? ஜூயோ...என்ட மேரி....

நம்பட ஜயா ...அந்தோனி ஜயா...ஆண்டவரே...”—இடுவந்த பெண்ணின் அவலக்குரல், மேரியின் நெஞ்சில் முட்டி மோடு...அதிர்வினால் ஒரு கலக்கம் இசயத்தில்!

“ஜூயோ மேரி வந்திட்டியாம்மா...இங்க வந்து பாரம் ஆண்டவரே மோசம் சென்சிட்டியே” —அந்தில் ஷி வந்த மேரியை கட்டி அனைத்தபடி கும்பலினாள் நுழைகிறாள் சிசிலியக்கா

“என்ட அம்மன்டோ.....என்ட ராசாவே...என்னை விட்டுட்டுப் போனீங்களா என்னை விட்டுட்டுாப் போக ஒங்களுக்கு மனம் வந்திச்சா.....? சோமல மாதாவே..... ஜூயோ.....” —கூடையை வீசி எறிந்துவிட்டு தலையிலும் மார்பிலும் அறைந்து கொண்டு கதறுகிறாள் மேரி.

ஐங்கும்பலின் நடுவே அந்தோனியின் உயிரற்ற உடல் ஊதிப்பாருத்துப்போய்க் கிடந்து!

“இவனுக்கு ஒரு வாவிப்பு வியாதியும் பீச்சகு..... ராவு காத்துங் சரியில்ல.....” —விசாரணைக்க வந்த பொவி ஸாரிடம் வாட மீனவன் கூறுகிறான்.

வெறித்த பார்வையோடு கடவுக்கள் ஆவேசமுடன் ஒடு முயற்சிக்கும் மேரியை மற்றவர்கள் கடுக்கா நிறுத்துகின் றனர். செபமாலை மாகாவும், தேவமாதாவும், ஆண்டவரும் அவனுக்கு இப்போது மிகவும் தேவைப்பட்டனர்.

.கோயில் சுவாமியார் வந்தார், அங்கோணியின் காரத்கா உறவினர்கள் வந்தனர், மேரியின் அடுப்பாடு முட்டி யிலிருந்து கொஞ்சம் பணம் வந்தது! அந்தோனியின் சடலம் ‘மையப்பிட்டணி’க்குச் சென்றது!

வீட்டு வாசலில் வெறித்துப் பார்த்த வண்ணம் மேரி உட்கார்ந்திருக்கிறாள். தெருவில் ஒரு மீனவன், ‘ஜோன்ஸன்’ எஞ்சினைதோளில் வைத்து சுமந்துகொண்டு கடற்கரைக்கு போகிறான். அவனது சிறிய மகன் எதையோ தந்தையிடம் கேட்டு, அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய் பின்னால் செல் கிறான்.

மேரி வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்!?

தரையும் தாரகையும்

கடற்கரையை நோக்கிப் போகும் அந்த செம்மண் தெருவில் பெரும்பாலாக குடியிருப்பவர்கள் மீனவர்கள் தான். மோட்டார் வாகனங்கள் செல்லும் கருங்கல் பதித்து தார் போடப்பட்டுள்ள தெருவில் இருந்து இந்தச் செம்மண் பாதை பிரிகின்றது.

பெருந்தெருவில் இருந்து, செம்மண் பாதைக்கு பிரியும் முச்சந்தியில் தான்—பணக்காரர், மீன் முதலாளி, மெம்பர், என்று பலராலும் அழைக்கப்படும் சூசைப்பிள்ளை அவர்களின் கல் வீடு உள்ளது.

சீயட் காரில் வந்து இறங்கி மீன் கடையினுள் நுழைந் தாரானால் வியாபாரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் ஒவ்வொரு மீன் காரியும் அவரை கண்டுவிட்ட பயபக்தியால் மரியாதையுடன் எழுந்து நிற்பார்கள். அவர் வந்ததை கவனிக்காது இருக்கும் மற்றவளைப் பார்த்து; கவனித்து எழுந்து மரியாதை செலுத்துபவள் குசு குசுப்பாள்;

“அடியேய்..... மொதலாளி வாரார், ஏய்..... ஏய்..... சூசைப்பிள்ளை மொதலாளி” — இதைக்கேட்டவன் அலறிப்

புடைத்து எழுபவள் போல் பாசாங்கு செய்து எழுந்து அவரைப் பார்த்து தன் வழிமையான அசட்டுப் புன்னகையை வீசவாள்.

பணமும், பதவியும் இருக்கும் இடம்; அது இரண்டுக்கும் சொந்தமானவர்கள்தான் பெரியவர்கள் என்று அன்று மதல் இன்றுவரை தப்பான கருத்தை மனதில் கொண்டு வாழும் அந்தப் பாமர மீனவர் சமூகம் குசைப்பிள்ளை முதலாளிக்கு ‘மதிப்பு’ வழங்குவதில் ஆச்சர்யம் ஒன்றுமில்லை.

மூன்று வருடத்திற்கு ஒரு முறை நடக்கும் நகரசபைத் தேர்தலில் ஒவ்வொரு கடவுவையும், நிச்சயமாக அந்த வட்டாரத்தில் அவரிகான் கெரிவு செய்யப்படுவார். இது நகரசபைக்கே தெரிந்த உண்மை.

“அடேய்... இந்க வட்டாரக்குக்கு எதுக்கடா எவக் ஷன்ஸ்தான்? எங்கட மொதலாளி கானேடா வாாது! இதை நல்லாத் தெரிஞ்சிசீய கவன்ஸில் காரன்கள் என்ன பூல வுக்கு இவ்விடத்தில் எவக்ஷன் வச்சியாங்களோ கெரியாது!” தங்கள் முசுலாளி கான் நிச்சயம் கெரிவு செய்யப்படுவார் என்பதை தெரிந்து வைக்கிறோம் அடியால் அவ்வட்டாரத்திற்கு தேர்க்கலே கேடவை அற்றது என அபிப்பிராயப்பட்டு முட்டாள்கனமாக நகரசபையை தாக்குபவர்களும் உண்டு. இது குசைப் பிள்ளைக்கும் தெரிந்த விடயம்.

தேர்தல் நடப்பதற்கு இரண்டு மூன்று தினங்களின் மன்னர் அந்த மீனவர்களுக்கு தன்னை மறைமகமாக வழங்கப்படும் கள்ளும், சாராயமும்தான் இவர்களை இப்படிப் பேசவைக்கிறது என்பதும் அவருக்கத் தெரியும். கள்ளு, சாராய விநியோகத்தை மன்னின்று நடத்துபவர்களில் ஒருவன்கான் ஜோசப். குசைப்பிள்ளைக்க ஜோசப்பின் உகவி அந்தக்கால கட்டத்தில் மிக மிக அவசியமாவகுண்டு. கான் குசைப்பிள்ளை முதலாளியின் வலதுகை என்றும், தன்னை மற்றவர்களும் அப்படித்தான் கருதவேண்டும் என்றும் நப்பாசை அவனுக்கு!

அவ்லூரில் நடக்கும் நன்மை தீமைகளை அவரிடம் எடுத் துக்கூறும் கையானும் அவனே. முதலாளிக்கு சேவுகம் செய்வ திலிருந்து, தேர்தல் காலங்களில் அவரது காரில் ஊர்க்கற்றுவது வரை.....அவன் சேவை முதலாளிக்குத் தேவை. அவனுக்கு மகிழ்ச்சி.

முதலாளியுடன் ஏதும் பேச்சுவார்த்தை நடத்த அம் மீனவர்கள்ளிரும்பினால் முதலில் ஜோசப்பை ஈந்தித்து அவன் ஆலோசனையை வேண்டுவார்கள். அவனுக்குப் பெருமை!

தான் குசைப்பிள்ளை முதலாளி மூலம் அம்மீனவர் கருக்கு செய்து கொடுக்கும் கருமகாரியங்களுக்கு அவர்களிட மிருந்து 'விசேஷம்' பெற்றுக்கொள்வான் ஜோசப். மற்றவர்கள் பாஸ்தியில் அதற்குப் பெயர் லஞ்சம்!

உருட்டிப்புறட்டிச் சம்பாதித்த பணம்-முதலாளியிடம் பெற்ற மேலதிக சலுகைகள், அவனை ஒரு 'பிளாஸ்டிக் போட்' கூக்கும், 'ஜோன்சன்' எஞ்சினுக்கும் சொந்தக்காரரானுக்கியது. மூன்று வருடங்களுக்கு முன் அவனுக்கும், உறவுக்காரப்பெண் ரோசலினுக்கும் 'புனித செபஸ்தியார்' கோவிலில் மதஆசாரப் படி திருமணம் நடந்தது. விசேட விருந்தினர் குசைப்பிள்ளை முதலாளி. அன்பளிப்பு ஜம்பது ரூபாய்! மற்றவர்களுக்கு பொருமை. கோபம்.

"அடே அவன் எங்கட மொதலாளியை தன்னட கைக் குள்ள வைச்சிருச்சியாண்டா. அவனுக்கிரிச்சிய தந்திரப்பத்தி நம்பஞ்சுட்டயும் இருந்தீசுமெண்டால் நாம் ஏன்டா இப்படி இரிச்சவோன்னும்?"

"துடுப்பைப்போட்டு வளிச்சு, இத்துப்போன தெப்பத் தோட லோலுப்படுரோம். அவன்ப்பாருடா.....லவுட்ஸ்ப்பீக் கர்போட்டு, 'பைலா' எல்லாம் வைச்சி கவியாணம் செஞ்சான் இப்ப 'போட்' என்ன 'எஞ்சின்' என்ன கு...எழுநாறு ரூவார நெலோன் வலை....."

தேர்தற் காலங்களில் மட்டுமல்ல, குசைப்பிள்ளை முதலாளி வீட்டில் என்ன விசேட வைபவங்கள் நடந்தாலும் அங்கே அவர் கட்டளைப் பிரகாரம் நடக்கவேண்டிய அழுவல் களை முன்னின்று செய்து, முடிவில் அவரிடம் பாராட்டும், சலுகைகளும் பெறுபவனும் இந்த ஜோசப்தான். காரியங்களுக்காக அவன் அவரது உற்ற நண்பன்.

ஜோசப்பின் ஒரே பெண் குழந்தையான அன்னம்மாவுக்கு தொட்டப்பா குசைப்பிள்ளை முதலாளிதான். அன்னம்மாவுக்கு வயது இரண்டு.

கோயில், ஞானஸ்தானம் பெறச் செல்ல முன்னர், குசைப்பிள்ளை முதலாளிதான் அன்னம்மாவைத் தூக்கி, முத்தம் கொடுத்து ஆசீர்வதித்து அனுப்பி வைத்தார். அவனுக்கு முதலாளியிடம் பெருமதிப்பு.

“என்ட குஞ்சுக்கு எங்கட மொதலாளிதான் தொட்டப்பா.” — பலரிடமும் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வதில் ஒரு மகிழ்ச்சி, பெருமை.

“வச்சு உரிச்சாப்பில ஜோசப் ஜூயாவைப் போலவே இருக்கியாள் இந்தச் சிறுக்கியும்.” — விருந்தாளிகளின் பேச்சு. அவன் காது குளிர்கிறது.

கடலுக்கு போவதற்கு முன்னர் அவன் முத்தங்களுக்கு குழந்தை இரையாகும். ரோசலினுக்குக் கோபம். குழந்தைக்கு முன்னர் அவள்தானே அதற்கு இரை! இப்போ... குழந்தை.

குழந்தை அடம் பிடித்து அழும்போதெல்லாம் ஏசவாள், “அப்பனப் போலப் புள்ள... செல்லியது கேக்கியதில்ல...”

“அவள் என்னப்போல இரிச்சாமல் தெருவில் போறவனைப் போலவா இரிச்சவாள். அப்பன் புள்ள சிங்கக்குட்டி” — குழந்தையை தலையில் வைத்தபடி ஆட்டம். அவள் சிரிக்கிறாள்.

புத்தளத்திற்கு அருகாமையில் இருக்கும் கற்பிட்டிப் பகுதியில் அவனுடைய நெருங்கிய உறவினர் வீட்டில் திருமணம் நடக்கவிருந்தது. தன் மனைவி, குழந்தையையும் அழைத்துச் செல்ல திட்டம். ஆனால், குழந்தையின் துமர்ச் சுகவீனம் திட்டத்தைக் குலைத்தது.

“அவுங்க ஏதும் நெனீச்சுக் கொள்ளுவாங்க. நீங்க மட்டும் போயிட்டு வாங்க. நான் ஏன் வரவில்லை என்னுடைய கேட்டா, செல்லுங்க அவனுக்கும் புள்ளீச்சுக்கும் சொகமில்லை, தொஸ்தரிட்ட மருந்தும் எடுத்திரிச்ச என்னுடைய கேட்டா...”

“த என்னத்தால் செல்லிய... என்ட மவனுக்கு சொகமில்லை. என்ட குஞ்சை இப்படியா விட்டுட்டு போகக் கூட வேறு அறா? ஒனக்கு மூனை சுக்கதா...?” — மனைவியிடம் சீற்றம். பயணம் தடைப்படுகிறதே என்ற கோவமா? குழந்தை நேரம் வாய்ப்பட்டு விட்டதே என்ற ஆதங்கமா?

“ஐயோ... சென்னாக் கேக்கமாட்டாங்களா? இவனுக்கு இப்ப ஒன்னும் இல்ல. தொஸ்தர் குடுத்த பாணி மருந்தும் குடுத்திரிச்சது. காலம் வஷுத்தால் அடிச்சுப் போகக்குள்ள ரெண்டு பூச்சியும் விழுந்திச்சது. இது வேறான்னும் இல்ல. பூச்சிப் பொறுட்டல் என்னுடைய தொஸ்தர் சென்னார். பூச்சியெல்லாம் வந்திட்டா சொகமாப் போயிடும். நீங்க பயப்பிடாமல் போயிட்டு சுறுப்பனத்தில் வாங்க”.

அன்று இரவு நீர்கொழும்பில் இருந்து புறப்பட்டு அனுராதபுரம் செல்லும் பஸ்ஸில் அவன் புத்தளத்திற்கு பயணமானான்.

தன் செல்வக் குழந்தையின் எதிர்காலம் எப்படி எப்படி வளமாக அமைய வேண்டும், என்ற ஆனந்த சுகத்தில் கற்பனை செய்தபடி வந்தவனுக்கு திருமண வீட்டில் அவன் பெயருக்கு வந்த தந்தி... அவன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். யாரோ வாழ்த்துத் தந்தி அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணியவர்கள் மனங்குமைந்தார்கள்.

‘குழந்தை இறந்து விட்டது. உடனே வரவும்-பீட்டர்’ - ஜோசப்பின் நண்பன் பீட்டர் அனுப்பியிருந்தான்.

அலறிக்கொண்டு ஓடி வந்தவனுக்கு கிடைத்தது மயா னத்தில் நடந்த இறுதிச் சடங்குதான்.

“அவருக்கு நான் சென்னன், ‘கவியாணத்துக்கு நான் போக இல்ல’ என்டு, ‘என்ட குஞ்சுக்கு சொகமில்ல நான்போக மாட்டன்’ என்டன்... ரோசலீன் அதைக்கேக்கவே இல்லயே... ஐயோ... இப்ப என்ட செல்லக்குஞ்ச இந்தக்கோலத்தில பார்க் கியதுக்கா நான் ஒடோடாடி வந்தன். ராசாத்தி... என்ட குஞ்சே போயிட்டியாம்மா... என்ன விட்டிட்டு போட்டியாம்மா..... உனக்கு மன் அன்ளிப்போடியதுக்கா நான் இப்பவற்றிரி சியன்.”—அந்தத் திருமண வைபவத்திற்கு தான் போகாமல் நின்றிருந்தால் குழந்தையின் மரணமும் நிகழ்ந்திருக்காது என்ற உணர்வில் அவன் கதறி அழுதான்.

வீட்டுக்கு வந்தவன் தன் மனைவியை தாறுமாறு திட்டி ஏசவும் செய்தான்

“அடியேய்... சனிநாபே... போங்கோ போங்கோ எண்டு செல்லி என்னப் போக வச்சுட்டு என்ட புள்ளையும் ஒரேயடியா போகவச்சிட்டியேம்...”

வீட்டுக்கு வந்திருந்தவர்கள் மூலைக்கு மூலை நின்று குசு குசத்துபேசியது அவன் காதுகளுக்குக் கேட்டது.

“ஏய் திரேசக்கா! நடந்த விசயம் இதான், ராவு புள்ளைக்கு வருத்தம் கூடியிருக்கு புள்ளை அழுகுதே எண்டு இவன் ரோசலீன் பால் குடுத்திருக்கியாள். பாலக்குடிச்ச புள்ளை அத அம்புட்டும் சத்தி போட்டிருச்சிது கொஞ்ச நேரத்தில ரோசலீன் ஒடிவந்து என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போனாள்.. ஐயோ... அதையேன் கேக்கிய மாதாவே... முக்காலயும் வாயாலயும் பூச்சி வந்து..... புள்ளை அப்படியேமரம் மாதிரி இருந்திச்சிது. ‘வாடி புள்ளைய தொஸ்தரிட்ட கொண்டு போவோம்’ என்டா.. இவன் எங்க

தலையில்யும் மாரில்யும் அடிச்சிக்கிட்டு வீறிடுயாள் பிறகு சந்தி யில் இரிச்சிய நம்பட மொதலாளி வீட்டுக்குப்போய் கேட்டை தொறந்து கதவைத் தட்டுனேம் ம...என்னத்தைச் செல்லுற மொதலாளி கதவைத் தொறக்கவே இல்ல...நல்லா கொறட்டை வட்டு தாங்கியிரிச்சும். அவங்க வீட்டில் வேலைக்கு இருக்கிய அந்த கிழட்டுமனுவேல் எங்கட சத்தத்தைக்கேட்டு கொல்லப் புறத்தால் வந்து நம்பள ஏசினான்...அம்மனத்தாலயெல்லாம் ஏசினான். நான் என்ன செஞ்சன் தெரியுமா...‘ரோசலீன்.....இனியும் நிக்காதடி, புள்ளையத் தூக்கிட்டுஒடி ஒடிப்போவோம்’ என்று சென்னன். ஜோயா மாதாவே...பாதி வழியில் புள்ளை ‘காட்டுப்பீ’யும் பேண்டிட்டாள். தொஸ்தரிட்ட போகக் குள்ள புள்ளைட உசிரும் போயிருச்சது. ஹம்...நம்பட ஜோசப் ஜூயா அந்த சூசைப்பிள்ளை முதலாளிக்கு.. ஒடி. ஆடி வேலையெல்லாம் செய்வார். ஆனு அந்த மனுஷன் ஆபத்துச்சாமத்தில் எங்களுக்கு உதவாமப் போயிட்டார்!'

“இப்படித்தான்டி காலம்...கார் மட்டும் இருந்திச்சு மென்டால் இந்தப்புள்ளை செத்தீச்சாது இல்லையா...பணக்காரன் பணக்காரனுக்குத்தான்டி ஒதவுவான்; பிச்சைக்காரன்... பிச்சைக்காரனுக்குத்தான்!”

“இது ஜோசப் ஜூயாவுக்கு தெரியாது. வெக்கம், ரோசம் சந்தா ஜோசப் ஜூயா மொதலாளி வீட்டு வாசல்படிய மிதிச்சக்காடாது.”

தன் மானத்திற்கும் மரியாதைக்கும் பங்கம் நேர்ந்து விட்டதே என்று பதறினான் ஜோசப். மீன் வெட்டும் கத்தியுடன் வெளியே பாய்ந்தான் அவன். “‘முதலாளிய ஒரு கை பார்க்கியன்.’”—பீட்டரும் மற்றவர்களும் சூழ நின்று அவனைத் தடுத்தார்கள்.

“‘ஏய் நாய்களே ஒங்களுக்கெதுக்கடி இந்தக்கதையெல்லாம்...நான் அப்பவே செல்லியீந்தன், ஜோசப் ஜூயாட்ட இப்ப இதையெல்லாம் செல்ல வேணும் என்று. நான் சென்னாக்

கேட்டாத்தானே...! இப்ப பாருங்கடி இவருக்கு வந்திரிச்சிய கோவத்தை..கொலை விழுந்தாலும் விழும் போல இரிச்சது...” பீட்டர் பலமாகக் கத்தினுன் அந்தப் பெண்கள் பயத்தால் நடுங்கினர்!

“ஜோசப் ஜயா..... கோவம் வேணு..... நடந்தது நடந்து போச்சு...பொறகு ஆறுதலாப் போய் மொதலாளி யோட கதைச்சவோம்.”

“என்னடா செல்லியா நீ.. என்னட மானம் மருவாதை என்னுச்சி...? நான் மொதலாளிக்கு உசிரைக் கொடுத்து வேலை செஞ்சிரிச்சியன். என்ட பிள்ளையிட உசிரைக் காப்பாத்த அவரால் காரைக் குடுக்க ஏலாதா...?”

பலர் தும் வேண்டுகோளின் பின்னர் எடுத்த குத்தினைப் போட்டுவிட்டு ஆத்திரத்தை கட்டுப்படுத்தியபடி சூசைப் பிள்ளையின் வீட்டினுள் பிரவேசித்தான் ஜோசப்.

“ஜயோ மொதலாளி என்ட மகன்... போயிட்டாலே நான் எங்களுக்கு எவ்வளவு சதிர உதவி செஞ்சிரிச்சியன் ஆபத்துச் சமேத்தில நானும் வீட்டில இல்லாம இருக்கக்கூள்ள நீங்க உகாமப் போயிட்டங்களே...! என்ட பொன்சாதி இங்க வந்து கதவத்தட்டினாம்... ககவு திறக்க இல்லியாம்... அந்த வேலைக்காரன் வந்து அவளை ஏசித்தொரத்தியீச்சான்!”,

ஜோசப் கூறிய உண்மைகள் அவரை நிலை தடுமாறவைத் தது! சமாளித்தபடி முதலாளி பேசினார்:

“ஜோசப் கோபப்படாமல் நடந்ததைக் கேளு..., அன்டைக்கு ராவு நான் வீட்டில இல்ல... கொழும்புக்கு போயிருந்தன் ஒரு மந்திரியை சந்திச்சியத்துக்கு. நான் மட்டும் வீட்டில இருந்திருந்தனென்டா நானே காரை எடுத்துக் கொண்டு உன்ட புள்ளைய ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போயிருப்பன். என்ன செய்ய எனக்கும் சரியான கவலையாப்போச்சது. அந்த செவலையை ஏசினன், வேலைக்குவந்து ஒரு மாசம்தான் ஆவது

அதுக்குள்ள ராங்கியப்பாரு..? நேத்தையில் ஈந்து இதே கவலையில் நானும் சரியாச் சாப்பிட இல்ல.''-முதலாளியின் போலியான நடிப்புடன் கலந்த பேச்சில் மயங்கினுன் ஜோசப்.

பியரை வயிறு முட்டக் குடித்துவிட்டு அடித்துப்போட்டது போல் வீட்டினுள்ளே தூங்கியவருக்கு கதவு தட்டப் படும் சப்தம் கேட்க நியாயம் இல்லையே! அந்தப்பணக்காரன் இந்தக்கையாளுக்கு ஆபத்து வேண்டியில் உதவத்தான் வேண்டு மென்று அவரது அகராதியிலும் இருக்க நியாயம் இல்லையே!

“ஜோசப் கவலைப்பட அத...எல்லாம் ஆண்டவர்ட் பார்வை...இந்தா இருவத்தைஞ்ச ருவா...பிச்சைக்சோறு கொடுக்க எச்சுது...எலா...? நல்லா செலவழிச்சு அன்னதானம் போடு.”—முதலாளியின் பேச்சில் மயங்கியவன் பணத்தைக் கண்டு மேற்றும் மயக்க மடைவதில் வியப்பொன்றும் இல்லை.

“நான் தான் மடையன் அந்த வேசைகள்ட பேச்சுக் கேட்டு நம்மட மொதலாளியை ஏசிப்போட்டேன். நான் தெரியாத்தனமா என்ட வீட்டில் வைச்சு அவரை அம்மனத் தால் யெல்லாம் ஏசிட்டன். ஆண்டவரே என்னை மன்னிச்சிக் கோ”’—ஜோசப் தன் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

முதலாளி சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

நான் சிரிக்கிறேன்

நான் இப்போது தபாற் கந்தோரில் இருந்து திரும்பிக் கொண்டு இருக்கிறேன். நான் அனுப்பிய விண்ணப்பம் எத் தனியாவது என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஞாபகமில்லை. தொழில் இணைப்புக் காரியாலயத்தில் எனக்குத் தந்திருந்த பத்திரத்தில் பத்து ‘சீல்கள்’ பதியப்பட்டு விட்டன. இன்றுவரை வேலை கிடைக்கவில்லை. நேர்முகப் பரீட்சை கருக்கு எத்தனையோ தடவை போய்வந்தாயிற்று. ‘போய் வாரும்: உபக்கு ககவல் தருவோம்’— எத்தனையோ முறை கேட்டுவிட்ட வார்த்தை. இதையெல்லாம் நினைத்தவுடன் சிரிப்பு வருகிறது. நான் படித் தபஷிப்பிற்கும், மேற்கொள்ளப் போகும் தொழிலுக்கும் சம்பந்தமில்லாத கேள்விகளை கேட்டு என்னை தினரவைத்த நிகழ்ச்சிகள், நேர்முசப்பரீட்சைக்காக மாடியிலிருக்கும் காரியாலயத்திற்கு செல்ல ‘விப்டில்’ ஏறத் தெரியாமல் ஏறி கால்தடுக்கி விழுந்த சம்பவம், ‘டெக்கர்’ பஸ்சில் பர்ஸை பறிகொடுத்துவிட்டு கண்டக்டரிடம் பல்லிலித்த சம்பவம் இவைகள் நினைவுக்கு வரும்போது சிரிப்பு வராமல் இருக்குமா? அவையெல்லாம் கேட்பதற்கு சுலை யானவை, அ நுபவித்துப் பார்க்காதவரை!

எனக்கு இன்றுவரை வேலை கிடைக்காது போனாலும், நிறைய அனுபவங்கள் கிடைத்திருக்கிறது. அதை நினைத்துப் பெருமைப்படுகிறேன். யாரோ சொன்னார் - 'அனுபவம் சிறந்த பள்ளிக்கூடம்' என்று அதனால்தான். இல்லையேல் நான் எங்கே பெருமைப்படப்போகிறேன்! புதிதாகவேலைகளுக்கு விண்ணப் பிப்பவர்களுக்கு — அது எப்படி எழுதவேண்டும் — தமிழா, ஆங்கிலமா, அரசினர் மொழியா — எதுவாயினும் புல்ளகப் பேப்பரை நிரப்பிக்கொடுக்கத் தெரியும். தபால் கந்தோரில் கால் சடுக்க நின்றுகொண்டு 'கெஸ்ட்' புத்தகத்தின் பக்கங் களை புரட்டி அடித்து ஐந்து வருட அனுபவம் தேவை, எட்டு வருட அனுபவம் தேவை — என்று வசனங்களை பாடமாக்கிக் கொள்ளும் நேரங்களில் கந்தோர் ஊழியர்கள் அடிக்கடி கேட்கும் கேள்விகள், அனுதாப வார்த்தைகள், பியோன்மாரின் நையாண்டி சிரிப்பு — அவையெல்லாம் சுவையான அனுபவங்கள் தான்.

இப்போது பொதுச்சந்தையை தாண்டி கடைத்தெரு வினாள் நுழைகிறேன். சந்தைக்கு முன்னால் ஆலமரத்து நிழலில் நின்றுகொண்டு — மண்டை ஒடு — எலும்புகள் சகிதம் வித்தைகாட்டும் பேர்வழியை பலமாதங்களாக பார்த்துவருகிறேன். ஒரு நாளைக்கு ஐந்தோ பத்தோ சம்பாதிப்பான் என்பது என் ஊகம். வித்தைக்காரன் சிரித்துச் சிரித்து வெடிக்கை காட்டி பணம் சேர்க்கிறேன்.

அவன் சிரிக்கும் போதெல்லாம் — அச்சிரிப்பு என்ன பார்ப்பதுபோல் இருக்கிறது உணர்வோ? உறுத்தலோ.....?

நான்நடக்கிறேன். அதோ.... ஒரு வெள்ளை வேட்டிக்காரர் என்னைக்கண்டதும் மறைகிறுர். அவர் அந்த ஒட்டவினுள் நுழைவதாகத்தெரிகிறது எனக்கு நிச்சயமாகத்தொடரியும். 'அவர் தேனீர் குடிப்பதற்காக நுழையவில்லை.' என்று அவர் எங்கள் ஊரில் கொஞ்சம் பிரபலம். எம். பி. யிட்டி சிபாரிசுக் கடிதம் பெற்றுத் தருவதாகக் கூறி — அவர் செய்யப் போகும் கைங்காரியத்திற்கு 'விசேஷம்' என்ற

இருபத்தைந்து ரூபாய் வாங்கிய 'பெரிய' மனுஷன். "தமிபு உனக்கு இருக்கிற தகமைக்கு நீ நல்ல உத்தியோகத்தில் இருக்க வேண்டும். அங்க இங்க கம்பெனிகளை நம்பிப்போ காதே. ஏதும் கோப்பிரேஷன்களில் நல்ல உத்தியோகம் தேடித் தாறன் "

அவர் முன்னர் சொன்ன வார்த்தைகள், உத்தியோகத் தில் நல்லது, கெட்டது வேறுபாடு கண்டு பிடித்தவர். 'முன்னர் சொன்னவைகளைத்தானே இருப்பித் திருப்பி சொல்ல வேண்டும். சொல்வதற்கு வேறு ஏதும் கிடைக்கும் வரை மறைந்து இருப்போம்' என்ற எண்ணத்தில் தானே தெரியாது. சிலகாலமாக அவர் என்னைக் கண்டு மறைந்து விடுகிறார். ஆனால், என்னிடம் மரணிக்கவில்லை!

இப்படி எத்தனையோ பேரிடம் சிபாரிசுக் கடிதங்கள் பெறுவதற்காக — பெற்றுத்தரும் பெரியவர்களுக்கு நான் கொடுத்த விசேஷங்கள் நினைவில் நில்லாது போன்றும் அம்மாவின் தோடுகள் ஈடு வைத்த தினமும், பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்து கவர்க்கடிசாரம் ஐம்பது ரூபாய்க்கு விற்ற நானும் என் நினைவில் நிற்கிறது.

விலை வாசிகளோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஓடுகிறது பல சரக்குக்கடை 'அக்கவுன்ட்'. மாதா மாதம் அப்பா கொண்டு வந்து தரும் இருநூறு ரூபா எந்த மூலைக்கு? வண்ணைக்கு கடைசியாக துணீ வெளுக்கக்கொடுத்த திகதி கூட விட்டில் ஒருவருக்கும் ஞாபகமில்லை. மாலை நேரத்தில் வழக்கமாகக் குடிக்கும் தேனீரை நிறுத்தி ஒரு வருடமாகிறதாக்கும்.

"பொங்கல் வருகுதாம், திபாவளி வந்திச்சாம் புதுவருடம் வருதாம் - ஆனால் எனக்கென்னமோ எல்லாநானும் ஒரு மாதிரியாத்தான் இருக்கு வித்தியாசம் தெரியவில்லை" - எட்டாம் வசூப்புப் படிக்கும் என் தமிழி சொன்னான். அன்றெருநாள் அவன் சொன்னது நியாயமானதுதான். நாம் எங்கே பண்டிகைக்கென்று புத்தாடை உடுத்தினேம்? பலகாரம் கட்டோம.....?

“ஓரு சமுதாயத்தின் வரலாற்றை மாற்றியமைப்பதில் கல்வி பெரும்பங்கினை வகிக்கிறது...” என்று மந்திரி ஒரு வர் எங்கோ ஒரு கூட்டத்தில் பெசியதாக பத்திரிகையில் செய்தி வந்தது. படித்தேன். பிறகு சிரித்தேன். உண்மைதான் எக்கச்சக்கமாகப் படித்துவிட்டு படித்ததற்கேற்ற வேலை தேடித்திரியும் அளவுக்கு சமுதாயத்தை கல்விமாற்றி வைத்துள்ளது.

இவ்வுரைவிட்டு வெளியே போவோம் என்று கூடத் தோன்றுகிறது. கண்டறியாத பட்டத்தை வாங்கிவிட்டு, அந்தரப்படுகிறேன் அகன்றதான் உள்ளுரில் ஏதும் ஓட்டல் களிலாவது “வெயிட்டர்”, வேலை பார்க்க முடியாதிருக்கிறது,

“பி. ஏ. பாஸ் பண்ணிப்போட்டு ஓட்டல்லயா நிக்கிறது?” என்று எனக்கேதோ வேலை தேடித்தரப் போகிறவர் கள் மாதிரி யாரும் கேட்டு விடுவார்களோ என்ற வெட்டும் வேறு! வெளியூருக்குக் கிளர்பிப் போய் ஓட்டல்களினுள் நுழைவோமென்றால், “காணியை ஈடுவைச்ச படிக்க வைச்சது..... ஓட்டல்ல போய் பீங்கான் கழுவுறதுக்கா...? நீ படித்திருக்கிற படிப்புக்கு நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்தால் உண்ட பெறுமதி என்ன? இருபதினையிரமாவது பெறும்” — என் பெயருக்குப் பின்னால் இருக்கும், அவ்விரண்டு ஆங்கில எழுத்துக்களின் பெறுமதி இருபதினையிரமாம்! அம்மா சொல் கிறுள்.

ஓர் எழுத்துக்கு பத்தாயிரமாக்கும்! இதை நினைத்தாலும் சிரிப்பு வருகிறது.

யாரோ சொன்னாங்க “பெண்ணுக்கு புத்தி பின்னால்” என்று அனு “எங்கம்மாவுக்கு முன்னால்தான் அது இருக்கிறது” என்று நான் சொல்வேன். எனக்கு வரும் சிதனப் பணத்தில் தங்கையின் காரியத்தை ஒப்பேத்தி விடலாம் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு. இருங்காதா என்ன.....! நான் சர்வகலாசாலைக்கு போவதற்கு பிரயாண செலவுக்கு என்தங்கையின் வளையல்கள்தானே உதவின!

இன்று பின்னேரம் வருப்படி அந்த மனைஜர் நேற்று சொன்னார். அவரைப்பிடித்தால் காரியம் வெற்றியாகு மென்று நம்முர் தமிழ் வித்தியாலய ஹெட்மாஸ்டரும் சொன்னார்தான்.

“மீஸ்டர் பொன்சேகாவைப் பிடித்தால் காரியம் சக்ஸல்தான். நான் உனக்கு அண்டைக்கே சொன்னன். அவனுக்கும் இவனுக்கும் பின்னால் பேலைத் தூக்கிட்டு அலையிறத விட ஒரு அஞ்சோபத்தோ செலவழிச்சு இருவோ, நன்டோ வாங்கிட்டுப் போய் அந்த ஆள்ட பொஞ்சாதிகிட்ட கொடுத்தா... காரியம் எழுபத்தைத்தஞ்ச வீதம் முடிஞ்சாப் பிலதான்.....” ஹெட்மாஸ்டர் சொன்னார்.

“அதுக்கென்ன சேர்தான் நானைக்கே மனைஜர் பொன்சேகாவை சந்திக்கிறேன். சரி சேர்தான் அந்த ஆனுக்கு இருஷ் நன்டென்றால் ரொம்ப விருப்பமோ...?” நான் கேட்டேன்.

“உனக்குத் தெரியாதுடாப்பா... அவர்ட மிசிஸ் இப்ப பின்னைத்தாச்சி.... இருஷ் நன்டென்றால் உசினா விடுவான். இந்த மாசட்டானுக்கும் பேறு காலம்.....”

பரிசோதித்துவிட்டு வந்த டொக்டர் போல் அவர், சொன்னார். எனக்கு அதை நினைத்தால் சிரிப்பு வருகிறது

மீஸ்டர் பொன்சேக்காவை தேடிப்போகும் போதெல் லாம் வேலைக்கார சிறுமியின் “மாத்தயா நே... கொளம் பட்ட கியா.....” என்ற பதில்களை பலமுறை கேட்டு முடிவில் ஒருவாருக் நேற்றுத்தான் ஆசாமியைக் கண்டு பிடித் தென். அவர் என்னை அழைத்து கதிரைதந்தது..... அமரச் சொன்னது..... மனைவியை அழைத்து தேநீர் கொடுத்தது... எனக்கு நிச்சயமாக வேலை கிடைக்கத்தான் போகிறதாக்கும். நான் நேற்று மிசிஸ் பொன்சேகாவின் முகத்தை சரியாக கவனிக்காது போன்றும் அவளின் வயிற்றுப் பெருப்பத்தை கடைக்கண்ணால் சிறைப்பிடித்துக்கொண்டேன்! நான் இன்று மாலை கொண்டு போகப் போகும் நன்றாம் இருவும்... எனக்கு பொன்சேகாவின் கம்பனியில் வேலை வாங்கித்தரப்போகிறதா?

இது பற்றி ஏற்கனவே அம்மாவிடம் சொல்லி வைத்தி ருந்தேன். வீட்டுக்கு வந்தாயிற்று.

சிட்டுக்காச கட்ட வைத்திருந்த ஐந்து ரூபாவும், நாளை மரக்கறி வாங்க இருந்த இரண்டு ரூபாவும் மிசிஸ் பொன்சேகா விற்கு பயன்பட்டது. எனக்கு வேலை கிடைத்தால் கதிரைமலை யானுக்கு மல்லிகைப் ழுமாலை செய்து போடுவதாக நேர்த்தி வைத்த என் அம்மா, வேலைக்காக—நண்டு, இருவுக்காக—ஏழு ரூபா செலவழிக்காமல் இருப்பாளா?

பொன்சேக்காவின் வீட்டுக்குப் போகிறேன். ஒரு கையில் என் உத்தியோகத்தை நிர்ணயிக்கப் போகும் பத்திரங்கள் அடங்கிய பைல் மறு கையில் உத்தியோகத்திற்காகப் போடப்படும் பிச்சை! நான் சிரிக்கிறேன்.

கேட் மூடப்பட்டு இருக்கிறது! பக்கத்து வீட்டில் விசாரிக்கிறேன்.

“அவர்கள் இன்று காலை அனுராதபுரம் போய்விட்டார்கள். அவருடைய மிசிஸ் பிள்ளை பெறுவதற்காக தாய் வீட்டுக்கு போயிருக்கிறார். மிஸ்டர் பொன்சேக்காவும் போனார்.”

பக்கத்து வீட்டில் அவர்களைப்பற்றி நான் கேட்டபோது கிடைத்த பதில்கள் அவை! நான் கேட்டையும் உள்ளே வெளிப்புறமாக மூடி பூட்டப்பட்டிருக்கும் கதவையும், மாறி, மாறிப் பார்க்கிறேன்!?

கைகளில் பைலும், பையும் கனக்கின்றன. பைல் இன் ஹும் பல காலத்திற்கு இருக்கும். ஆனால் நண்டும், இருவும்?!

நாளைக்கு நாற்றமடிக்குமா.....?

நான் சிரிக்கிறேன்.

அந்தப்பிறவிகள்

தென்னேலையால் வேயப்பட்ட கூரை; செங்கற்கள் பதித்த சுவர்; கல் பகிக்கு சீமெந்து போட்டு மெழுகி நாளாடைவில் வெடித்துப் பெயர்ந்து போன தளம்; மூலைக்கு மூலை ஏறும்புப் புற்றுக்கள்; கூரையிலே எலிகளுக்குப் பயந்து பயந்து பல்விகளின் சல்லாபம்!

அச்சிறிய வீட்டின் முன் விருந்தாவில்-நிலத்தில், கால் கள் இரண்டையும் அகட்டியபடி சுவரோடு சாய்ந்திருக்கிறுன் செபஸ்தியான். குவிந்து கிடக்கும் நைலோன் வலையின் ஒரு முனையை வலதுகால் பெருவிரவிடுக்கினுள் இறுக்கிப்பிடித்த படிமறுமுனையை இடதுகரத்தால் பிடித்துக்கொண்டு வலையின் அறுந்து போன பகுதிகளை ஊசிக்கொலில் கோர்க்கப் பட்ட நைலோன் நூலினுல் பின்னிக்கொண்டிருக்கிறுன்.

சூடு மீன்களுக்காக வீசப்படும் வலையில் சுரு மீன்கள் குறுக்கிட்டு வலையை அறுத்துக்கொண்டு போவதால் நைலோன் நூலுக்கும் வலைக்கும் அடிக்கடி பின்னாக்கள்!

அந்நெலோன் வலையில் எத்தனையோ இடங்கள் அறுந்துபோயிருந்தன. ஓய்வு கிடைத்த போதெல்லாம் அவ் வறுந்த பகுதிகளை பின்னித்தைத்துவிடுவான் செபஸ்தியான். மீண்டும் எப்போதாவது பின்னத்தலைப்படும்போது மேலும் சில பகுதிகள் அல்லது ஏற்கனவே பின்னப்பட்ட பகுதிகள் மீண்டும் அறுந்து அவனுக்கு காட்சி தரும்.

நெலோன் வலைமீது கோபம் கொள்வதா.....? அதை அடிக்கடி அறுத்துப் பியக்கும் பலம் வாய்ந்த மீண்கள் மீது கோபம் கொள்வதா.....? அந்த அன்றூட உழைப்பாளியின் மீண்பிடி வலை மட்டுமா இப்படி அறுந்து போயிருக்கிறது.....? சொந்தம், பந்தம், குடும்பம்...இவைகள்.....?

“கோப்பை ஒட்டை கோப்பிய சுறுப்பனத்தில குடிச சிட்டுத்தாங்க.”—சொட்டுச்சொட்டாக ஒழுகும் அடிதேய்ந்த அலுமினியக் கோப்பையில் கோப்பியை ஊற்றிக்கொண்டு வந்து செபஸ்தியானிடம் நீட்டுகிறான் அவன் மனைவி சிசிலி. கைகளில் பிடி க்கிருந்த வலையையும், ஊசிக்கோலையும் போட்டு விட்டு கோப்பியை வாங்கிக்கொள்கிறான் அவன். அவ்வழுமினி யக் கோப்பையின் மேல் விளிம்பும் சற்று நெளிந்திருக்கிறது. என்றைக்கோ நடந்த குடும்பச்சன்னடையில் அலுமினியக்கோப்பையும் பங்கெடுத்திருக்கலாம். கோப்பை பழசாலை மூலம் தொடர்ந்து உயிர் வாழ்கிறது. ஆனால் புதிது புதிதாக வாங்கப் படும் சட்டிபானைகள் கெடியாக செபஸ்தியான் மூலம் தம் வாழ்வை முடித்துக்கொள்கின்றன.

நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் நடந்த தகராறில் ஆக் கோப்பையின் விளிம்பு நெளிவடையக் காரணம் சிசிலியின் தலைமண்ணடைதான். கோப்பைக்கு நெளிவு. சிசிலியின் நெற்றிக்குப் புடைப்பு.

சுற்றூடலில்வசிப்பவர்கள் சிசிலியைப்பற்றியும், செபஸ்தியானின் தம்பி பேதுருவைப் பற்றியும் அடிக்கடி கூறும் அவ்வந்தரங்கள்கள் எத்தனை நாளைக்குத்தான் செபஸ்தியா

னின் மனதில் அந்தரங்கமாகவே இருக்கும்? அப்படி இருப்பதே அவனுக்கு அந்தரம்! கடல் ஆழமாக இருந்தாலும் அந்த ஆழத் திற்கு ஒரு எல்லை இருக்கிறதல்லவா? அங்கே மணலைப்போல் இவனது பொறுமையின் எல்லையில் கோபம், மூர்க்கம் இருந்ததை அறிய நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் அவன் வீட்டில் நடந்த சண்டையே சாட்சி.

கட்டிய கணவனுக்கு துரோகம் செய்வதை பாவம் என்று கூறுவது படிப்பறிவுள்ளவர்கள் மட்டுமா? படிப்பறி வற்ற அப்பாமர சாரகம் கணவனுக்குத் துரோசும் செய்பவரை விட்டு வைப்பதில்லை. அப்படி விட்டு வைக்காலும் அவள் கணவனை சம்மா விடுவதில்லை!

“‘டே செபஸ்தியான் ஒன்க்குத் தெரியாதுடா.....’ நெஞ்செக்கிட்டு ரெச்சிய ஒன்ட கம்பிய கல்லவன் என்டு..... நான் வேலியோரத்தில் நின்டு ஒன்டுக்கிரிச்சக்குள்ள அவனும், இவள் சிசிலியும்..... அதையேன் கேக்கிய மாகாலே...வீட்டுக் குள்ள நடக்கிய கூத்தை யண்ணலால் பார்த்தன்’’—பக்கத்துக்குடிசையில் வசிக்கும் கிரேசம்மா அவனிடம் சொன்னவைகள் உண்மையா? அவள் சொல்பவற்றை அவனுல் நம்பமுடிகிறதா?

தானும் தன்தம்பியும் ஒற்றுமையாகவாழ்ந்து கொழில் செய்வதைப் பார்த்து பொறுக்க முடியாமல் மற்றவர்கள் சொல்லும் புரளிகள் என்றே சில காலம் எண்ணி வந்தான். வெளியார் சொல்லும் அவ்வாந்தரங்க நாடுகத்தை, தான் நேருக்கு நேர் நின்று பார்க்கும் வரை அவைகள் பொய்யாக, பித்தலாட்டமாக அவனுக்குப் புரிந்தது.

கோப்பியை குடித்துவிட்டு கோப்பையை கீழே வைக்கிறன் செபஸ்தியான். தலைமுடியை வாருவதற்காக கூரையில் சொருகியிருந்த சீப்பை எடுக்க, தன் கால்விரல்களில் முழுப் பார்த்தையும் தங்கவைத்து கையை உயர்த்தி சீப்பை எடுக்க முயற்சிக்கிறார் சிசிலி.

அவளது செய்கையை கூர்ந்து கவனித்த செபஸ்தி யானின் கணகள்—அவளது மேலெலும்பும் ரவிக்கையின் விலிம்பின் தீழே இடுப்பில் சுற்றியணிந்திருக்கும் கம்பாயச் சேலைக்கு மேலே—இடையே தெரியும் சற்று ஊதிப்பருத்த வயிற்றுயும் கவனிக்கத்தவறவில்லை.

அருகில் கிடந்த பங்குப்பலகையை எடுத்து அதன்மேல் ஏற்றினிறு கூரையில் சொருகியிருந்த எண்ணையுடன் கவன்து அழுக்குப்படிந்திருந்த சீப்பை எடுத்து விட்டாள் சிசிலி. வாசற்படியில் குந்தி தலைவாரத் தொடர்க்கிவிட்டாள் அவள். காதில் சொருகியிருந்த பீடியை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு தன் அலுவலில் தொடர்ந்து மூழ்கிப் போனான் செபஸ்தியான்.

திருமணம் முடிந்து நான்கு வருடமாகியும் தன் கண வன் மூலம் தான் கந்தசரிக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் கண வனின் தமிழ் பேதுருவின் மூலம் தீர்ந்து விட்டது என்ற பெருமிதத்தில்... கணவனை அலட்சியமாகப் பார்த்தாள். அவள் வயிற்றில் வளரும் ஜீவங்கு பேதுருதான் தகப்பன் என்பது அவனுக்கு மட்டுமா தெரியும்!

வீர்சா விருத்திக்கு தகுதியற்ற மலடனுக் செபஸ்தியான் இருந்தாலும் அதுபற்றி சிந்திக்கும் அவனது மூளை மலடல்லவே!

தன் மனைவி சிசிலியும், தன் தமிழ் பேதுருவும் அக்கா, தமிழ் என்ற உறவில்; தாய், மகன் என்ற பந்தத்தில் உற வாடிப் பழகுகிறார்கள் என்று நம்பி வாழ்ந்தவனுக்கு நரங்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் நடந்த குடும்பத்தகராறு... அந்தத் தெருவே அவன் வீட்டு வாசலில் கூடி நின்று வேடிக்கை பார்த்த சம்பவம்... சிசிலியின் ஊதிப்பருத்திருக்கும் வயிற் றைப்பார்க்கும் போதெல்லாம் அவன் நினைவுக்கு வந்து வீடு கிறது. மனப் புகைச்சைக் குறைக்க பீடு துணை செய்கிறதோ!

ஸ்ரீன்று தினங்களுக்கு முன்னர் மடுவுக்குச் சென்று மடுமாதாவை தரிசித்துவிட்டு நடுச் சாமத்தில் வீடுதிரும் பிய செபஸ்தியான் இங்கே தன் மனைவி தன் தம்பியுடன் நடந்துகொண்டிருக்கும்... அவனுக்கு புரிகிறது தான் நிச் சயமாக கனவு சாணவில்லை என்று. வருடம் முழுவதும் சேர்த்த தொகையுடன் மடுவுக்கு யாத்திரை மேற்கொண்டு மடுமாதாவின் தரிசனம் பெற்றுவரும் அவன் இங்கே தனக்கு இப்படியொரு தரிசனம் கிடைக்கும் என்று எதிர் பார்க்கவில்லை.

பெட்டிப்பல்கையால் செய்த கதவைத் தள்ளித்திருந்து கொண்டு அவன் உள்ளே வந்துகைக்கூட அவர்கள் இருவரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவ்வந்தரங்க உறவின் மயக்கம் செபஸ்தியானின் பிரேரணைத்தை மறைத்துவிட்டிருக்கலாம்.

மூலையில் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த துடுப்புபேது ருவின் முதுகைப் பதம் பார்த்தது. செபஸ்தியானின் கருங்காலி நிறத்துக்கால், ஒரு ஜீவனை சுமக்கப்போகும் சிசிலியின் வயிற்றை உதைத்தத்து.

“அடே மசவாது நாயே... ஒன்கு சேறு போட்டு வளத்ததுக்காடா இப்படிச்செஞ்சிரிச்சிய... நீ, ரோட்டுலே போறவாரவன் சென்னதையெல்லாம் கேக்காம, நம்பாம ஈந்த எனக்கு நீ குடுக்கிய மறுவாதை இதாடா.....?”— செபஸ்தியானின் அலறல் அந்நடுஇரவில் தொழிலுக்குப் போகப்பறப்படும் மீனவர்களை தடுத்து நிறுத்தியது. அக்கம் பக்கத்துக் குடும்பங்கள் இவன் வீட்டு வாசலில் குழுமியது.

“இப்ப என்ன நடந்திச்சது... எதுக்கு வீரிடுறீங்க...?” சிசிலியின் பயம் கலந்த நடுங்கும் குரல்.

“அடியே பறவேசை... கட்டிய புருஷனுக்கு துரோ
கம் செஞ்சிரிச்சிய ஒன்னை உசிரோட வட்டு வைச்ச ஆகா
தும்...”— மீன் வெட்டும் வெட்டுக்கத்தியுடன் அவளை
நெருங்கிய செபஸ்தியானை இழுத்துக்கொண்டு தெருவிற்கு
வந்தனர் ஒரு லீலர். என்ன நடந்தது என்ற விடயம் பல
ருக்குப் புரிந்து விட்டது. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர்
அர்த்த புழுதியுடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“இந்தச் செவலயனுக்கு எத்தனை நாள் செல்லியிரிச்சியன் அவன் நம்பினாத்தானே. இப்ப நொண்டை கிழி
யக் கத்தியான்.”—தான் அன்று கூறியவற்றை மீண்டும்
செபஸ்தியானிடமும், மற்றவர்களிடமும் எடுத்துச் சொல்லிதனது அவதான, அனுமானங்களை ஊர்ஜிதம் செய்கிறான்
திரேசம்மா.

“அடே.. நாயே... போடா... ஒனக்கும் எனக்கும்
இன்டையோட எல்லாம் ஓட்டஞ்சோச்சு... மானம்
ரோஷும் ஒனக்கு இரிச்சுமென்டால் என்ட ஆட்டு ராசல்
படிய நீ மிதிச்சுக் கூடாது.”— எகிறிப்பாய்ந்து வந்து
பேதுருவை நிலத்தில் தன்னி விழுத்தியபடி கத்துகிறான்
செபஸ்தியான். குசினியிலிருந்த சட்டிபானைகள் அவனது
ஆயுதமாக மாறுகிறது. அடிதேய்ந்த அலுமினியக்கோப்பை
சிசிலியின் நெற்றியை ருசி பார்க்கிறது.

வாயில் வந்த தூஷண வார்த்தைகளால் தன் அண்ணைத் திட்டிய படி வெளியே வந்து தெருவில் நின்று
“செவலயா... ஒன்னை கவனிச்ச வேண்டிய இடத்தில்
கவனிச்சியண்டா...”, என்று சொல்லிவிட்டு செல்கிறான்
பேதுரு.

ஙன்டை நடந்து நான்கு மாதங்களுக்கும் மேலாகி
விட்டது. ஆனால் அவன் அன்று கூறிவிட்டு சென்றபடி
இன்னும் செபஸ்தியானைக் கவனிக்கவில்லை. அவன் பாஸ்ஸு
யில்! அன்று சென்றவன் இன்றுவரை செபஸ்தியான் வீட்டு
வாசலுக்கும் வரவில்லை.

கடற்கரையில், மீன்கடையில், கள்ளுத்தவறணையில் தன் அண்ணனை காணும் சந்தர்ப்பங்களில் தன்னைக் கர்ட்டிக் கொள்ள அஞ்சி மறைந்து விடுவான் பேதுரு.

பேதுரு இப்போது ஒரு மீன் முதலாளியிடம் கையாளாக வேலை பார்ப்பதாக கேள்விப்பட்டிருந்தான் செபஸ் தியான். அதுதான் உண்மையும் கூட.

தியேட்டரில் கண்டகாகவும், அறக்குளாமீன் முள் பாதத்தில் குத்தி ஆஸ்பத்திரியில் மநுந்து கட்டியதாகவும், முப்பது ரூபாய்க்கு பெட்டிலின் சேர்ட்டவாங்கியிருப்பதாகவும்... தம்பியைப்பற்றி மற்ற மீன்வர்கள் வந்து சொல்லும் செய்திகளை செபஸ் தியான் கேட்டுக்கொண்டாலும் அவணைப்பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ளச் செபஸ் தியான் முயற்சி எடுப்பதில்லை. தனக்கும் தன் தம்பிக்கும் இடையில் இருந்த சகோதர உறவு நாலு மாதங்களுக்கு முன்னர் நடந்த சண்டையுடன் உடைந்து தகர்ந்துவிட்டது என்ற உணர்சில் அவன் இருந்தான்.

நாளுக்கு நாள் பெரிதாகிவரும் தன் மனைவியின் வயிற்றைப்பார்க்கும் போதெல்லாம் அந்த சம்பவங்கள் அவன் நினைவுக்கு வருகிறது. சம்பவங்கள் பழசாகலாம் ஆனால் அது பற்றிய நினைவுகள் பழசாவதில்லையே!

அணைந்துபோன பீடியை பற்ற வைப்பதற்காக தீப் பெட்டியை எடுத்தவன், அதில் குச்சிகள் இல்லை என்பதை திறந்துபார்த்து அறிந்து வெறுப்புடன் வெளியே வீச்கிறான். சிசிலி படியையிட்டு எழுந்து குசினியினுள் நுழைந்து கொள்ளிக்கட்டையைக் கொண்டு வந்து கணவனிடம் நீட்டிக்கிறான். குறிப்பறிந்து செயலாற்றும் தன் மனைவியை மனதிற்குள் மெச்சிக் கொள்ளும் அவன் - அவள் அடுத்த கணமே திடீரென வாசற்படியில் குந்தி ஒங்காளித்து வாந்தி எடுப்பதைப் பார்த்து எரிச்சல்பட்டுக்கொண்டான்.

அவள் அடிக்கடி இம்மாதிரி வாந்தி எடுப்பதும். அவன் கடைக்குப் போய் சோடா வாங்கி வருவதும் அக்

கம் பக்கத்து வீடுகளுக்குத் தெரிந்த சங்கதிதான். சொற்ப நேரத்திற்கு முன்னர் அவள் குடித்த கோப்பி வாந்தியாக வெளிவந்தது. வலையையும், ஊசிக்கோலையும் போட்டுவிட்டு வந்து அவளருகில் அமர்ந்துகொண்டான் செபஸ்தியான். வலது கரத்தால் நெற்றியை பிடித்துக்கொண்டு இடக் கரத்தால் அவள் முதுகை மேலிருந்து கீழாக அழுத்தித் தடவித்தடவி விட்டான்.

“ஐயா... செபஸ்தியான் ஐயா ஒடியாங்கோ, ஒங்கட தம்பிக்கும், அந்தோனி முதலாளிக்கும் பெரிய சண்டை முதலாளி பொல்லால் அடிச்சு பேதுருவுக்கு மண்டை ஒடைஞ்சிரிச்சது...” இளைக்க இளைக்க சொல்லி விட்டு ஓடுகிறான் மீன்கடையில் ஆமை அறுக்கும் பீட்டர். இந்தத் திடீர் செய்தியைக் கேட்டுத்திடுகிட்டான் செபஸ்தியான்.

“அடே பீட்டர் நில்லுடா நானும் வாரன..... என்ட தம்பிய அடிச்சியத்துக்கு எவனுக்கடா உரிமையிரிச்சது...?”— உள்ளே ஒடிவந்து வெட்டுக்கத்தியுடன் வெளியே பாயும் கணவனைத் தடுக்கிறான் சிசிலி.

“போடி, உள்ளுக்கு..” என்று அவளைத் தள்ளிவிட்டு அவன் ஒடுகிறான்; யாரோ ஒருவனிடம் அடிபடும் தன் தம்பியைக் காப்பாற்ற அவன் ஒடுகிறான்.

திரேசம்மா வேலி ஓரக்கில் நின்று ஆச்சரியத்துடன் தெருவைப் பார்க்கிறான்!

எதற்காக...?

லட்சமி தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். அவன் இடுப்பில் இருந்த இரண்டு வயதுக் குழந்தை சேலை முந்தானையை வாயில் வைத்து சப்பிக் கொண்டிருந்தது. அப்படியாவது குழந்தையின் பசி தீர்ந்துவிடும் என்ற என்னமோ, என்னவோ லட்சமி அதைச் சட்டை செய்ய வில்லை.

“அமா..... பசிக்குது..... வவுத்தை வலிக்கு தம்மா.....” — உள்ளிருந்து முத்தவன் ராமு குரல் கொடுத்தான். தொடர்ந்து இரண்டு நாள் பட்டினி. எழுந்து நடமாடக்கூட அவனுல் முடியவில்லை. கிழிந்த முத்திரப்பாயி விருந்தவாறே தாயை அழைக்கிறான் ராமு. வாசவில் நீன்று தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற லட்கமியின் வயிறும் பசியால் தகித்தது.

“ராமு..... அழாதப்பா..... என்ன செய்ய பசி உனக்கு மட்டுமா? அப்பா கடைக்குப் போயிருக்கிறார் எதும் வாங்கிட்டு வருவார்.”

“என்னம்மா நீங்க பொய் சொல்றீங்க. அப்பாவுக் குத்தான் கடையில் வேலை இல்லாமல் போச்சே..... அந்த ஹோட்டல்ல யாவாரம் முந்திமாதிரி இல்ல என்டு ஹோட்டல் முதலாளி அப்பாவை விலக்கிட்டார் என்டு நீங்கதா னேம்மா அன்டைக்கே சொன்னீங்க! இப்ப, இப்படிச் சொல்றீங்க?”— என்று வேகமாகச் சொன்ன ராமு தன் பேச்சை நிறுத்தி எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கிக் கொண்டு தொடர்ந்து, “வேற எதாவது புதுக்கடைக்கு வேலை தேடி போயிருக்காரா அம்மா..... ?” ஆவலோடு கேட்டான்.

வயிற்றுக் குடல்கள் ஒன்றை நெருங்கிழருண்டு மேலே நெஞ்சில் வந்து அடைப்பது போல் இருந்தது லட்சமிக்கு. அவள் கண்கள் மனவேதனையைச் சரந்தது. முக்கைச் சீறிக் கொண்டாள். இடுப்பில் இருந்தவனை இறுக்கி அணைத்தபடி குனிந்து சேலை விளிம்பால் மூக்கைத் துடைத்தாள்.

லட்சமியின் கணவன் ராசையா அவ்வூர் டவுனில் ஒரு சைவச் சாப்பாட்டுக் கடையில் சமையற்காரனுக்கக் கடந்த சில வருடங்களாக வேலையார்த்து வந்தான். அவனும், லட்சமியும், பிள்ளைகளும் மூன்று வேளையும் நிறை வாசவே உண்டு வாழ்ந்தவர்கள். நாட்டில் அரிசி, மாதடி உப்பாடு. விலைவாசியேற்றம் போன்ற பிரச்சினைகள் தலை தூக்க ஹோட்டல் முதலாளியின் பாடு பெரிய திண்டாட்டமாகி விட்டது. ஹோட்டலுக்குச் சாப்பிட வருபவர் தொகை நாளுக்கு நாள் குறையத் தொடங்கியது.

சினி விலையேற்றத்தால் தேநீர் விற்பனை குறைந்தது. ஒரு நாளைக்கு எத்தனை ‘சப்’ தேநீர் விற்பனையாகிறது என்று எண்ணிக் கணக்குப் பார்க்குமளவு வருமான வீழ்ச்சி. சோறும் விற்க முடியாகபடியால் மாதம் முடிய ஊழியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுத்துக் கூட்டுப்படாத நிலை. அங்கு தேநீர் மட்டும் கணக்குப் பார்க்கப்படவில்லை. சிலருடைய சம்பளக் கணக்கும் பார்த்துத் தீர்த்து விலக்கவும் வேண்டிய சங்கடம் அழுவுக்கு வந்தது. விலக்கப்பட்டவர்களில் ராசையாவும் ஒருவன்.

தெரிந்ததோ அத்தொழில் மட்டும்தான். நாட்டு நில வரம். அதே தொழிலை வேறு எங்காவது தேடிப்பெறுவது அர்த்தமற்ற முயற்சி என்பதை நன்கு தெரிந்தும் அவன் அலைந்தான்.

வீட்டில் இருந்த கூப்பன் அரிசியும் தீர்ந்து, ‘கார்ட்’ ருக்கு வழங்கப்பட்ட மாவும் முடிந்து மூன்று நாட்களாகி விட்டன. பல சாப்பாட்டுக் கடைகளின் படிகளில் ஏறி இறங்கி சுவித்து விட்டது ராசையாவக்கு. அச்சுவிப்பு நீடித் தால் விளைவு எப்படி இருக்கும் என்ற சிந்தனை வயப்பாட்ட வன் தொடர்ந்தும் கொழுத்தும் வெய்யிலையும் பொருட் படுத்தாது வேலை தேடி அலைந்தான். தெரிந்த சிநேகிதர்களிடம் தனக்கு ஒரு வேலை தேடித் தரும்படி. கூறுவதோடு மட்டும் நிற்காது கைமாற்றுக பணம் கேட்கவும் செய்தான். தனக்கு விரைவில் ஒரு வேலை கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை அவனை அப்படிக் கேட்கத் தூண்டியது. சிலர் இருந்த சில்லரைகளைக் கொடுத்தனர். சிலர் கைகளை விரித்துவிட்டு தம் பிரச்சினைகளை பல்லவியாக்கினர்.

பகல் முழுவதும் அலைந்து திரிந்துவிட்டு இரவானதும் வெறும் வயிற்றுடனும், வெறும் கையுடனும் வீடுவந்து மனைவியின் முகத்தில் விழித்து தனது இயலாமையை எத் தனை நாட்களுக்குக் காட்டுவது, கடந்த இரவு வழக்கமான குராலுடன் வந்து பாயில் அமர்ந்தான் ராசையா.

‘இப்படியே இருந்தா எங்க வாழ்க்கை என்னகிறது? எத்தனை நாளைக்கு இந்தக் குஞ்சகளைப் பச்சைத் தண்ணி குடுத்து ஏமாத்ரது?’— பசியால் சோர்ந்து கருண்டு படுத்திருக்கும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் சுட்டிக் காட்டியபடி சொன்னால் லட்சமி. ராசையா நீண்ட பெருமுச்ச விட்டான்.

“என்ன லட்சமி செய்யிறது? இந்த வீட்டில் நீயும் நானும் மட்டும் இருந்திருந்தோமென்டா எதையாவது குடிச்சு செத்துப் போயிடலாம். எங்களால் உருவாகிய எங்களையே நம்பிக்கிட்டிருக்கிற இந்தப் பிஞ்சுளைப் பார்க்கக்குள்ள... ஹூம்...” நெஞ்சைத் தடவிக்கொண்டு விம மினுன் ராசையா. கலைவனது பரிதாபகரமான முகத்தைத் தொடர்ந்து பார்க்கச் சுகிக்காத லட்சமி, அவனை அணைத்து தன் மடியில் அவன் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டாள். ராசையாவின் தலையைத் தடவியபடியே அவன் சொன்னான், “எனக்கு ஒரு யோசனை வருதங்க... சில பெரிய வீடு களுக்குப்போய் அரிசிமா இடிச்சு கொடுப்போமா என்டு, அதனால் ஏதும் வருமானம் கிடைக்கும்....”

“போடி பயித்தியம்... நாட்டில் அரிசித் தட்டுப் பாடான காலத்தில அரிசி இடிக்கப் போருளாம்! வெளிய போய் எங்கயும் கேட்டிடாதை சிரிக்கப்போருங்க,” என்ற ராசையா— மேலும் தொடர்ந்தான், “இன்னும் ஒரு கிழமையில் எங்கினையாவது ஒரு வேலை கிடைச்சிடும். பல பேருக்கிட்ட சொல்லி இருக்கிறன்.”

“இன்னும் ஒரு கிழமையிலா! அதுவரைக்கும் நானும் எம் புள்ளைச்சஞ்சும் மண்ணையா தின்றது”

“என்டி அவசரப்படுற... நான் பேசி முடிக்கமுந்தி நீ குறுக்கிடுறியே. நாளைக்கு நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போறன். எதுக்குத் தெரியுமா? ரத்ததானம் செய்யச்சொல்லி விளம் பரம் பண்ணுருங்க..... அரைப்போத்தல் குடுத்தா பத்து ரூபா கொடுப்பாங்களாம். நாளைக்கு ரத்தம் குடுத்திட்டு பத்துருபா கொண்டாந்து தாரன் ஒரு கிழமைக்கு எப்படியாவது சமாளிச்சுக்கோ....., சரியா.....” — என்றான் ராசையா.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த லட்சமி விம்மி விம்மி அழுதாள். தலையைத் தடவீய கை அவன் மார்பைத் தடவின். கண்ணீர்த் துளிகள் அப்பரந்த நெஞ்சில் விழுந்து தெறித்தன, வீரல்கள் துடைத்துவிட்டன “ஆண்டவனே...” — என்று அவள் முனங்கினாள்.

லட்சமி கணவன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். இடுப்பில் இருந்த குழந்தை சினூங்கிக் கொண்டிருந்து சில நிமிடங்களில் சோர்ந்து அவள் கோளில் தலை சாப்த்து உறங்கிவிட்டது. அதன் வாயில் சேலை முந்தானை சுவைக்கப்பட்டபடி இருந்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து பத்துரூபாக் காசடன் வேக மாக நடந்து வந்துகொண்டிருந்த ராசையா கடைத்தெரு வை அடைந்தான். நெற்றியிலும் மார்பிலும் வியர்வை வடிந்து கொண்டிருந்தது. சேர்ட் பொக்கானைக் கழற்றி விட்டு சாரத்தின் விளிப்பினால் நெற்றியையும் மார்பையும் தடைத்துக்கொண்டான்.

பாண் வாங்குவதற்கென்று வந்த அர்தச் சனம் ஒரு பேக்கரி வாசலிலிருந்து நீண்ட ‘கியூ’ வரிசையில் தெரு ஓரமாக நின்றது. ஒரு பொவிஸ்காரன் கையில் சிறு கோலுடன் சனத்தை அதட்டி தன் அதிகாரத்தை நிலை நாட்டுகிறுன்.

மஜைவிக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் பாண்வாங்கிக் கொண்டு போவோம் என்று எண்ணீய ராசையா கையில் சுருட்டி இருந்த பத்துரூபா நோட்டை விரிக்கு ஒழுங்காக மடித்து சேர்ட் பொக்கட்டுக்குள் பத்திரப்படுத்தினான். ஒரு மைல் தூரம் நடந்து வந்த களைப்பு உதடுகளை காயவைத்து விட்டது. நாவினால் உதடுகளை நக்கிவிடுகிறான். நாவிலும் வரட்சி வந்துவிட்டது. ‘முட்டைக்கோப்பி அல்லது பால் குடிக்கவேணும். நல்ல சத்துள்ள சாப்பாடு சாப்பிட வேணும். அப்பதான் உடம்பில் இன்னும் ரத்தம் ஊறும்! என்று அவனது இரத்தத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு பத்து

ரூபா சன்மானம் கொடுத்த ஆஸ்பத்திரி நேர்ஸ் சொன்ன போது ராசையா மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டான். இப்போதும் அச்சம்பவம் அவன் நினைவிற்கு வந்து மீண்டும் புன்னகைத்தன.

“குண்டி கூழுக்கு அழுகது. கொண்டை பூவுக்கு அழுதது- என்ட மாதிரித்தான் அவள்ட பேச்சு. முட்டைக்கோப்பியாம்... ஒரு பிளேயின்வையே குடிக்க வச்சில்லாத காலத்தில் ஹாம்... அவளச் சொல்லிக் குற்றமில்லை.” என்று தனக்குள்ளாகவே பேசிக்கொண்ட ராசையா தன் நாவரட்சியைப் போக்க ஒரு ஹோட்டலினுள் நுழைந்து ஒரு கிளாஸ் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு வந்து ‘கியூ’வில் நின்ற படி, ‘ஒரு பிளேயின்வையே குடிச்சிருக்கலாம். அப்படியே இந்தப் பத்து ரூபாவையும் மாத்திச் சில்லறையாக்கியிருக்கலாம்’ என்று எண்ணிய அவன் - இப்படியும் சிந்தித்தான், ...ஹாம்... அங்கே சுணங்கியிருந்தா இந்தப் பாண் கியூ இன்னும் நீண்டிருக்கும். நல்ல வேளை தண்ணிய மட்டும் குடிச்சிட்டு உடனே வந்திட்டன்.

அந்தப் பாண் கியூ நிமிடத்திற்கு நிமிடம் ரீண்டு கொண்டே இருந்தது. ராசையா பக்கவாட்டில் தலைசாய்த்து முன்னல் வரிசைச்சிரமத்தில் நிற்பவர்களையும், பேக்கரி வாசலையும் ஒரு சோப்பார்த்தான். அவனுக்கு இன்னும் சில யார்கள்தான். தனக்கும் பாண் கிடைக்கும் என்று அவன் நம்புகிறேன். பின்னால் நிற்பவன் ராசையாவின் முதுகில் உரசவதும் நெருங்குவதாகவும் நின்றுள்ள ராசையாவை விட உயராமான அவன்; விடும் முச்ச ராசையாவின் புறக்கூடுத்தில் படுகிறது. ராசையாவின் பொக்கட்டில் இருக்கும் பத்து ரூபா நோட்டு பொக்கட்டுக்கு மேஜாகத் தலைநீட்டி வெளியே பார்த்தவாறு இருந்தது. பின்னால் நின்ற உயர்ந்தவன் கண்கள் கியூவின் நீளத்தை அளந்து கொண்டே ராசையாவின் பொக்கட்டுக்குள்ளும் பார்த்தன.

நடுப்பகவின் வெயில் தார் ஹேட்டை ததித்தது. ராசையா தன் கால் பாதங்களை மாற்றி மாற்றி ஒன்றின் மேல் ஒன்றை வைத்தபடி நின்றுன். இரத்த தானம் செய்ததோடு ஒரு மைல் தூரம் நடந்ததனால் ஏற்பட்ட களைப்பு மிகுதியினால் ராசையா சற்றுத் தள்ளாடினான். முன்னால் நின்ற ஒரு வயேறுதிபூரது தொன்கலைப் பற்றிக் கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்க முயன்றுன். தொடர்ந்து இரண்டு நாள் அரைப் பட்டினி. ஒரு பைந்து இரத்தம் உடலை விட்டுப் பிரிந்த சோர்வு ராசையாவுக்கு தலை சற்றுவது போலிருந்தது. கண்கள் நாலாடுமூழ் சமுன்றன. மயக்கம் அவனை ஆட்கொள்ள கால்கள் நிலைத்துமாற கீழே விழுந் தான் அவன். அங்கு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. பின்னால் நின்ற ‘அந்த’ உயர்ந்தவன் சமயம் பார்த்து ராசையா வின் பத்தாருபாவை தட்டிக்கொண்டு மறைந்துவிட்டான்.

கிழுவில் நின்றவர்கள் பாண் வாங்கும் ஆர்வத்தை விட்டு விட்டு கீழே கிடக்கும் ராசையாவைச் சூழ்ந்து நின்று வேடிக்கை பார்த்தனர்.

லட்சமி இன்னும் வாசலில் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்.

நம்பிக்கைகள் நம்பிக்கையற்றன

மேசையில் குப்பிலாம்பு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. ஜோசப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்ஜீ. பரீட்டஸ்க்கு இன் னும் நான்கு மாதங்கள். எல்லாப் பாடங்களிலும் தேறி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு. அவனது நம்பிக்கை வெற்றி பெற அவன் தாய் அன்னம்மா துணையாகிறார்ஜீ. தன்மகன் படித்துப் பட்டம்பெற வேண்டும், கோட்டும், சூட்டும் அணிந்து தெருவில் போகவேண்டும் - என்று அவனுக்கு ஆசை.

தனக்கு இருப்பது ஒரே மகன்தானே; வேறு பின்னொக்கும் இல்லையே; இவன் ஒருத்தனை நன்றாகப் படிக்கவைத்து அவனை ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தனுக்க வேண்டும்; அவன் மாதம் முடிய சம்பளப்பணத்தை ரொக்கமாகக் கொண்டுவந்து தன் கையில் தரவேண்டும்; அக்காட்சியைக் கண்டு தன் உள்ளாம் பூரிப்படைய வேண்டும்— இப்படியான எதிர்காலக் கணவுகளை அன்னம்மா கற்பனை செய்வதுண்டு.

அதில் இன்பமான சுகம் இருப்பதாக வும் உணர்கிறோன்.

தன் மகன் ஊர் சுற்றியலையாமலும், கெட்டவர்களுடன் சேர்ந்துவிடாமலும் இருக்கவேண்டுமென்று மிகக்கண்டிப்புடன் கண்காணிக்கிறார்கள். தன் செயல்மூலம் அவளை அத்தெருவில், தன் உறவினர்களுக்கிடையில், கல்வி மானுக, மற்றவர்களைவிட ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவரை வரவேண்டும் என்று அவள் விரும்புகிறார்கள்.

பரம்பரை பரம்பரையாக எல்லோருமே கடலுக்கு வலையைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதை அவள் விரும்புகிற வில்லை. அவள் தகப்பன், பாட்டன், கணவன் — கணவனின் முந்தாதையர்..... எல்லோருமே கடலை நம்பி வாழ்ந்தவர் கள். தன் மகனுக்குப் பின்னர் வரவிருக்கும் சந்ததியாவது இந்நிலைக்கு ஆளாகிவிடக் கூடாது என்ற அசாதாரணமான எண்ணம் அன்னம்மாவுக்கு.

ஆனால்..... அவள் கணவன் குசை அப்புவிற்கு இதைப்பற்றியெல்லாம் கவலை இல்லை. அவனுக்கு அதுபற்றி சிந்திக்கவும் நேரமில்லை.

நடு இரவில் கடலுக்குப் போய்—மறுநாள் காலையில் திரும்புவதும் கொண்டுவந்த மீனை வியாபாரத்திற்கு கொடுப்பதும் வரும் வழியில் கள்ளுத்தவற்றையில் கூட்டாளிகளுடன் ஒரு கும்மாளமும், தன் நாளாந்தக் ‘குடி’க்குத் தேவையானது போக மிகுதியை மீனவியிடம் கொடுப்பதும், பகல் சாப்பிட்டுவிட்டு வழக்கமான உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து எழும்புவதும், மாலையில் கடற்கரை சென்று அன்றைய இரவுக்குப் போக ஆயத்தம் செய்வதும், மீன்டும் ஒருமுறை கள்ளுத்தவற்றையில் ஒரு ‘ஆட்டம்’ ஆடிவிட்டு வந்து இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு வாய் உள்றியபடியே தொங்கிவிடுவதும், தேவமாதா கோயிலில் இரவு இரண்டு

மணிக்கு எழும் மணியோசையில் அடித்துப் புரண்டு எழும்பி பந்தவிளக்குடன் கடலுக்கு நடையைக் கட்டவும் பொழுது சரியாக இருந்தது குசை அப்புவுக்கு.

தன் மகன் ஜோசப் என்ன செய்கிறுன், என்னபடிக் கிறுன் அவன் எதிர்காலத்திற்கு தான் என்ன என்ன திட்டம் போடவேண்டும் என்ற சிந்தனை குசை அப்புவுக்குக் கிடையாது. ‘ஏதோ பள்ளிக்குப் போகிறுன்; படிக்கிறுன்’ என்பது மட்டும் தெரியும்.

குசினியில் கறி சமைத்துக் கொண்டிருக்கும் அன்னம்மா, பங்குப்பலகையில் அமர்ந்து பீடி புகைக்குத்துக்கொண்டிருக்கும் கணவனிடம் ஜோசப்பின் வகுப்பைப்பற்றியும் நடக்கப்போகும் பரீட்டையைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகையில்—குசை அப்பு:

“ஓ...அப்படியா? அந்த வகுப்பா? ஹாம்.....இவங்கள் படிச்சு என்னத்தைக் கிழிச்சப்போருன்கள்? படிச்சியான்களாம் படிப்பு! எந்தச் சிறுக்கிக்காவது காயிதம் எழுதியதுக்குத்தான் இவனுகள் படிச்சியது. ஒன்குத் தெரியுமா கோயிலுக்குப் புறத்தால் இரிச்சிய செபஸ்தியான் மொதலாளியிட மகனை? அவனும் நம்மட ஜோஸே படிச்சிய ஸ்கோல்லதான் படிச்சியானுக்கும். அந்தச் சிறுக்கன் செஞ்சு கூத்தை செல்லிச்செல்லி கடக்கரையில் எல்லாரும் சிரிச்சியான்கள்,’ என்றான். மகனையும், அவன் படிப்பையும் பற்றிச் சொல்லவந்த மனைவிக்கு புதிய கதை சொல்ல ஆயத்தமாகிறுன் குசை அப்பு.

மகனது வகுப்பேற்றம், பரீட்டை என்பன கணவனுக்கு மகிழ்ச்சியையும், பரீட்டையின் பின் விளைவுகளின் சிந்தனையையும் தோற்றுவிக்காது இருப்பதையிட்டு அன்னம்மா மனங்குமைந்தாலும், ஏதோ புதிய தொரு செய்தியை அவன் சொல்லப்போகிறுன் என்ற மன உந்தவில் அவள் உன்னிப்படைகிறான்.

“என்ன நடந்தீச்சாம்... செபஸ்தியான் மொதலா வியிட மகனுக்கு?”

“அவன் ஸ்கோல்ல படிச்சிய ஒரு சிறுக்கிக்கு..... அவன் தமிழ்ச் சிறுக்கியாம். காதல் காயிதம் குடுக்தானைம். வாத்தியார் கண்டு படிச்சி செபஸ்கியான்ட மகனை அடிச் சாராம். ஓட்டுக்கு அனுப்பிச்சும் போட்டாராம்; ‘அப்பனக் கூட்டிக்கிட்டுவா’ என்டு.... எப்படியிரிச்சகு கூத்து? இவன் ஜோஸேயும் இப்படி ஏதாச்சும் கூத்து காட்டுவாலே என்டு எனக்குப் பயம். பிறகு நானும் செபஸ்கியானப் போல கலையை வாத்திக்கிட்ட போய் பல்லக்காட்டோனும்’

“என்ன செல்லிய நீங்க.....? எல்லாப் புள்ளைகளும் ஒருமாதிரியா இரிச்சம்? அஞ்சு விரலும் ஒரு சைசா! எங்கட ஜோஸே அப்படியெல்லாம் இரிச்சமாட்டான். பாக்கோவே... இந்த வருஷம் அவன் கவனமேந்து சோதினை எடுக்கப்போருன். மொதல் காமே பாஸ்பண்ணிடுவான். அவன் பாஸ் பண்ண ஒன்றும் எண்டு நான் தலுப்பொத்தை அந்தோனியாருக்கு நேந்திரிச்சியன்” என்றால் அன்னம்மா.

தன் தாயும் தகப்பனுார் தன்னை, தன்படிப்பை—விமர்சிப்பகையும், தாய் தன்னிடம் கொண்டிள்ள அதீத மான நம்பிக்கையும் ஜோசப் நன்றாக அறிந்துள்ளவிடயங்கள். தாயின் நம்பிக்கை தகர்ந்துவிடக்கூடாது என்ற என்னைம் அவனிடம் மேலோங்கி அதுவே ஒரு வெறியாக அவனிடம் ஆட்காண்டிருந்தது. அகிகாலையில் எழும்பி பாடங்களை மனதை செய்து, மாலையில் சந்தியில் நூக்கும் ‘சொலமன்லாத்தியாரிடம்’ கணக்குக் கேட்டுச் செய்கா, முந்தைய பரீட்சை விழுப்பாத்திரங்களுக்கு விடை தயாரிப்பகள் ஏலம் பயிற்சியம் பெற்று, நர்ன்கு மாதங்களின் பின் வரப்போகும் பரீட்சைங்கு தன்னை ஆயத்தம் செய்வதில் முழுமுச்சாக இரங்கிவிட்டான் அவன்.

விருந்தா மேசையில் குப்பிலாம்பு இன்னும் சடர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. தன்னுடன் வகுப்பில் படிக்கும் தகப்பன் கூறும் செபஸ்தியான் மகனது காதல் கடித விவகாரம் பாடசாலையை விட்டு வெளிவந்து செய்தியாக அதுவே பொழுது போக்காக கடற்சரையில் தொழிலாளி களிடம் கலந்துறவாடி விட்டதையும் அதில் பங்கெடுத்துக் கொண்ட தகப்பன், வீட்டிற்கு வந்து தாயையும் அதில் கலந்துகொள்ள வைப்பதையிட்டு ஜோசப்பின் மனசு கலங்குகிறது. ஒருவன் செய்துவிட்ட தவறுதலால் தன் படிப்பிற்கும் குந்தகம் நேர்ந்துவிடுமோ என்று அவன் அஞ்சி வரும் தாயின் நம்பிக்கையான—தகப்பனின் பிருதிக் கூற்றை ஆமோதிக்காத பேச்சு அவனை ஆறுதல்டைய வைத்தது.

வகுப்பில் சுக நண்பனுக்கு நடந்த அந் நிகழ்ச்சி தனக்கும் ஒரு படிப்பினை என்று கருதும் ஜோசப். தானும் அம்மாதிரியான் காரியங்களில் ஈடுபடாமல் தாயின் நம்பிக்கையை ஈடேற்ற வேண்டும் என்று என்னுகிறான். படிப்பதில் இருக்கும் கவனத்தை புறக்கனித்துவிட்டு உள்ளே சுசினியில் நடக்கும் உரையாடல்களை உண்ணிப்புடன் கேட்ட ஜோசப்—தன்னிலை உணர்ந்தவனாக தன்னை—கவனத்தை—பலத்த சிரமத்துக்கு மத்தியில் பாடப்புத்தகத் துள் செலுத்தகிறான். சமையலறை உரையாடல்கள் அவன் சிந்தனையில் இருந்து தப்பியதால் பாடங்கள் அவ்விடத்தை நிரப்ப முயற்சிக்கின்றன. மௌனமாகப் படிக்கின்றன. விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடர்கிறுன்:

“..... இதற்கிடையில் பிரான்ஸின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் னர் ஜேர்மனி இங்கிலாந்து மீது படையெடுக்கத் திட்டமிட்டு போர்விமானங்களை அலை அலையாக அனுப்பிக்குண்டு மாரி பொழிந்தது. ஆயினும் ஹைல் விமானப்படையின் தீரத்தினால் ஜேர்மன்யின் திட்டம் தவிடுபொடியாக்கப்பட்டது. இது இப்படியிருக்க 1940-இல் இத்தாலியும், ஜேர்மனியின் சார்வில்.....”

“ஜோஸே...ஜோ...ஸே...கொண்டாந்த பீடி முடிஞ்சு போச்சு. கடையில் போய் பீடி இருவது சத்துக்கு வாங் கிட்டு வா...”— உள்ளே குசினியில் இருந்து குரல் கொடுக் கிறுன் சூசை அப்பு. பாணையில் இருந்து கஞ்சி வடிக்கும் அன்னம்மாவுக்கு எரிச்சல் பற்றிக்கொண்டு வருகிறது.

“ஒங்களுக்கு மூனை இருச்சுதா...? அவன் படிச்சிக் கொண்டு இரிச்சியான். படிச்சியவளைப்போய் குழப்பிக் கொண்டு. இந்த மனுஷனுக்கு செல்லியது விளங்குதில்லை...”

“என்னத்தடி செல்லிய...நீ? சந்தியில் இரிச்சிய கடைக்குப் போய் பீடி வாங்கியதுக்குள் அவன்ட படிப்பில மண்ணு விழுந்துபோம். ஏதோ தொஸ்தருக்கு படிச்சிய வன் என்டு நினைச்சியபோல... நீ...” தன் அதிகாரம் செல் வூடியாக வேண்டும் என்ற நோக்கில் சூசை அப்ப பேசி னன். பேரும் அவன், “...என்னவோ படிச்சியான் களாம் படிப்பு...நாமலெல்லாம் என்னத்தைப் படிச்சோம்! நம்மட அம்மையும் அப்பனும் நம்பனுக்கு தொழிலத்தான் செல்லிக்குடுத்தாங்க. நாம பள்ளிக்கும் பொகேல்ல..... ஸ்கோல்க்கும் போகேல்ல...எனக்கு தொழில் ஒன்டு தெரிஞ் சீச்சியதாலதான் நீயும் அவன் ஜோஸேயும் நிம்மதியாக திண்ணுறீங்க...இல்லாட்டி...”

“போதும்...போதும் பெரீசா செல்ல வந்திட்டிய. நீங்க வீரிடுற சத்தத்தில மனுங்கு படிச்சவும் ஏலாமப் போம்...” என்றார்கள் அன்னம்மா.

குசினியில் தாய்க்கும், தகப்பனுக்குமிடையே நடக் கும் தகராறு விருந்தாவில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜோசப்பிற்கு கேட்கிறது. ‘அப்பா இன்டைச்கு நல்லா போட்டிரிச்சாராக்கும்...’ அவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறுன். எழும்பிப்போய் பார்ப்போமா அல்லது இங்கிருந்த படியே கேட்போமா என்று அவன் நினைக்கிறுன். புத்தகம் முன்னால் விரிக்கப்பட்டிருந்தாலும்—கண்கள் எழுத துக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் மனம் குசினியைத்தான் நாடி ஒடுக்கிறது.

தகப்பன் தன்கு குரல் கொடுத்ததுப்—தாய் அத் தீர்த்த தட்டிக் கழித்ததும்—ஏசியதும் அவனுக்குப்புரிந்தன. ‘கேவலம் ஒரு சின்ன விஷயத்திற்காக இப்படி சண்டை போட்டுக் கொள்கிறார்களே’ என்று அவர்கள் மீது ஆத் திரப்பட்டான் ஜோசப். தந்தை பீடிக்காகவும் அன்னை படிப்புக்காகவும் அக்கறையெடுத்து அலசித் தர்க்கமாடுவது அவனுக்கு சுவாரஸ்யமாகவும் இருக்கிறது. தொடர்ந்து மென்னபாக இருந்கால் குசினியில் சட்டிபாணகள் உருள்ளாம்; ‘சோமலமாதாவே என்னை அடிச்சியார். ஓடியாங்கவே...’ என்ற தாயின் கூக்குரலும் எழுமபலாம்; அப்படி நடக்க ஏதுவும் உண்டு! தகப்பன் உள்ளே தள்ளி யிநக்கும் இரண்டு போத்தல் கள் அந்நாடகத்தை நடத்திக்காட்டும்—ஏன் அதுவரை விட்டுவைப்பான். நாமே போய் அவர் தேவையை நிறைவேற்றி வைப் போம்—என்றாண்ணியபடி ஜோசப் கதிரையை வீட்டு எழுமபி குசினிக்குப் போகிறான்.

‘அன்னம்மே அவன் ஜோஸேயைக் கூப்பிடு. எனக்கு இப்ப தெருவுக்குப் போகேலா..... நடக்க ஏலா திண்டாப்பிறகு பத்தவைச்சியத்துக்கு பீடியில்ல’

‘ஏன் தவறனையில ஈந்து வரச்சலேயே பீடி வாங்கியந்தா என்ன...? ஓட்டுக்கு வந்தாப்பிலதான் எல்லாம் யோசிச்சியது’ என்று சொல்லியபடி அடுப்பில் இருந்து சோற்றுப்பாணையை பீடி துணியால் இறக்கி வைத்தாள் அன்னம்மா. பிடிதுணியை மூலையில் போட்டுவீட்டு நிமிர்ந்த வள் வாசலில் மகன் ஜோசப் வந்து நிற்பதை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

‘.....என்னடா வேடிக்கை பார்க்கியா...? போய் படிச்சவேன். சோதினை வருது வருது என்ட... குசில்ல வந்து நிக்கிறியே . பசிக்குதா?’

‘நீங்க ரெண்டு பேரும் வீரிடுயதில் எப்படிப் படிக்ச ஏலும்? அப்பா... காச தாங்கோ... ஒங்களுக்கு பீடி வாங்க

தன் வேண்டுதலுக்கு மனைவி பணிய மறுத்தாலு, மகன் முன் வந்துவிட்டான் என்ற பெருமிதத்தில் மனைவியைப் பார்த்து விசமமாகச் சிரித்தான் குசை அப்பு.

இடுப்பில் செருகியிருந்த ‘சம்பிலி’யில் இருந்து இரண்டு பத்துச்சத நாணயங்களை எடுத்துக்கொடுக்காள் அன்னம்மா. ஜோசப் அதனைப்பெற்றுக்கொண்டு வெளியேறினான். உள்ளே காய் எதோ சொல்வது அவனுக்கு கேட்கத்கான் செய்கிறது.

படிச்சிய புள்ளோகளை நாசமாக்கியது அப்பன்மார் கான் பீடி வாங்கியதுக்கம், கள்ளு வாங்கியதுக்கும் வயக்வந்த சிறுக் கண்களை அனுப்பிச்சால் அவனுகளும் கூறுப்பணத்தில் அந்தப் பழக்கத்தை பழக்கவானுகள்.”—இவ்வாறு சொல்லி அலுக்குக் கொள்ளும் அன்னம்மாவின் பீடு குசை அப்புவுக்கு எரிச்சல் வருகிறது. மகன் பீடி வாங்க சம்மதித்து போன பிறகும் அவள் முன்னுழைப்பது அவனுக்கு கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

“அடியேய்.....சரிதான் போடி.....போய் சோத்தைப் போடு.....”—என்றான் குசை அப்பு.

ஜோசப் வந்துவிட்டான், பீடியுடன். தகப்பனும், மகனும் அருகருகே அமர்ந்து சாப்புகின்னனர். அன்னம்மா பரிமாறுகிறான். குசை அப்பு மகளைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்;

“எண்டா..... ஜோஸே..... நீ இன்னும் படிச்சப் போறியா? இப்ப பாச்சிரிச்சியகா காணுதா?”—கந்தையின் இக் திஹர்க் கேள்வி தன்யனை நிலைக்குலைய வைக்கத்து. சோற் றுண்டையுடன் சென்ற ஒரு மீன் முள்ளு தொண்டையில் சிக்கிக் கொண்டது. தன்னீரை ஒருமிடறு குழுத்துளிட்டு வெறும் சோற்றை ஒரு பிடி பிடித்து விழுங்கினான் ஜோசப்.

“என்னப்பா...செல்லுறீங்க...? இந்த வந்தும்தான் சோதினை எடுக்கப்போறன். இன்னும் நாலுமாசம் இரிச்சுது அனுக்குப்பொறகு ஸ்கோல்ல இருந்து நிக்கிறன். அது வரைக்கும்...”— என்று இழுத்து நிறுத்தினான். அவனுக்குத் துளையாக அன்னம்மா வந்தாள்.

“ஏன்... அவன் மேலும் படிச்சா என்னவாம்? ஒரு புள்ளைதானே. அவனை நம்பஞ்சு அதுக்குப் பொறுகும் படிச்ச வைச்ச ஏலாதா...?”—

அன்னம்மாவின் பிடிவாதத்தாலும், ஜோசப்பின் ஆர்வத்தாலும் ஜோசப் படிப்படியாக வகுப்புகளைத் தாண்டி வந்துவிட்டான். அப்படி அவன் வந்ததைக் கண்டே பெருமைப்படுவதன் மூலம் மகிழ்ந்திட முடியாதா? அதற்கு மேலும் அவனைப் படிக்க வைத்து அதன் விளைவுகளைப் பார்த்துப் பெருமைப்பட வேண்டுமா? அதன் மூலம் தன் இனத்தவரிடம் - பாருங்கடா... என்ட மகன் எல்லாச் சோதினையும் பாஸ் பண்ணிப்போட்டான். இனி, லோங்கம், கோட்டும் போடப் போறன்’ என்று பறை ராற்ற வேண்டுமா? அந்நிலையின் பின்னர் அவர்களது பொருமைக்கு ஆளாக வேண்டுமா? அப்படி நடக்குமாயின் தன் தொழிலுக்கு இடையூருக் யாரும் புறப்பட்டு விடுவார்களோ...?’ ‘மீணைப் புடிச்சுப் புடிச்சு மகனை லோங்கம் போட்டு இங்கிலீசும் பேசவைச்சிட்டான். நாம்டஞும் இரிச் சியமே..... ஹாம்..... நம்மட புள்ளைகள் கிடேட்டாக்குது’ என்ற சக தொழிலாளிகளின் மனக்குமைச்சலுக்கு ஆளாக நேரிடுமோ? என்ற கேள்விகள் குசை அப்புவின் அடிமன தில் உதயமாகின்றன.

சோற்றைப் பிசைந்து பிசைந்து சாப்பிடும் அவனுக்கு இது சம்பந்தமாக மலைவியுடன் தகராறு வைத்துக் கொண்டால் - அதனால் பெரிய சண்டை உண்டாகிவிட்டால், அக்கம்பக்கத்து வீட்டார் - அவர்களும் நடு இரவில் தொழிலுக்குப் போக ஆயத்தம் செய்பவர்கள் - உறங்க வேண்டியிருப்பதால் - தனது குடும்பவிவகாரம் அதற்கு இடையூருக் கிருக்கும், சுற்றுடவின் வசைக்கு தான் ஆளாக வேண்டி வரும் என்று என்னிய குசை அப்பு மளமள வென சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்து கையையும் வாயையும் கழுவியபடி வந்து படுத்துவிட்டான்.

அதன்பிறகு அன்னம்மா சாப்பிட்டாள். ஜோசப் பும் தொடர்ந்து சாப்பிட்டான். தன் பாடசாலை, படிப்பு மாணவர்கள், இவற்றைத் தனது பேச்சில் வரவழைத்து தாயுடன் உரையாடினான். அச்செய்திகளில் ஆர்வம் கொண்ட அன்னம்மா சுவாரஸ்யமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கல்வி சம்பந்தமாக, பரீட்டை சம்பந்தமாக, தனது சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் தெடுகிறான் அன்னம்மா

மறுநாள் — ஜோசப் பாடசாலையில் இருந்து திரும் பிள்கொண்டிருக்கிறான். வரும்பொழுதே: வகுப்புப் பாடங்களை, வீட்டில் செய்து வரும்படி கொடுக்கப்பட்ட கணக்குகளை இரைமீட்டுகிறான். முதல் ரெண்டு கணக்கும் செய்யலாம். மற்றதை சொல்மன் வாத்தியாருக்கிட்டதான் கேட்டுச் செய்யவேணும். இங்கிலீஸிலயும் ஹோம்வர்க் இருக்குது* தனக்குள்ளாக சிந்தித்தபடி. தெருவோரமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன ஜோசப். வீட்டுச்சு இன்னும் சில யார்கள் தான். அங்கே! அவன் விரைகிறான். பலர் கூடி நிற்பதாகத் தெரிகிறது. பலரது பேச்சுக்கள் கலந்து தெளிவில்லாத ஒசையாக அவன் காநுகளுக்கு வருகிறது. ‘எதும் சண்டையாக்கும்’ என்ற நிலைப்பில் நடையை துரிதப்படுத்துகிறான்.

அன்னம்மா ஒடி வருகிறாள்.

“என்ட மகனே..... ஐயோ..... அப்பாவுக்கு லொறி மோதிச்சதுடா மகனே..... என்ட ஆண்டவரோ”— ஜோசப்பை கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு கதறுகிறான். தெருவோரங்களில் நிற்பவர்கள் இவர்களை வெடிக்கை பார்க்கி ரூர்கள். அன்னம்மாவின் அலறலால் தடுமாறிய ஜோசப் பின் கைகளில் இருந்த புத்தகக்கட்டு நிலத்தில் சிதறி விழுகிறது. பதட்டத்துடன் குனிந்து அவற்றை அள்ளி எடுத்த படி ஓடிவருகிறான். அன்னம்மா அவளைப் பின்தொடர்கிறாள், ஒட்டமுடிநடையுமாக.

மருத்துவமனையில் ஜோசப் பலரிடமும் விசாரித்த தில் - அவன் அப்பா குசை அப்பு கடற்கரையிலிருந்து திரும்புகையில் 'நல்ல' வெறியில் வந்ததாகவும், வரும் பொழுது பாதையின் குறுக்கே போனதாகவும் வேகமாக வந்த லொறியோன்று குசை அப்புவை மோதித் தள்ளி விழுத்தியதாகவும் காலில் 'டயர்' ஏறிவிட்டதால் படுகாய முற்று ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போகப்பட்டதாகவும் அறிந்துகொண்டான். அவன் கண்கள் கலங்கின தொண்டை அடைப்பதுபோல் இருந்தது. எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கி னன். துயரத்தை அடக்கி ஆள வெகு பிரயாசைப் பட்டான். அவன் தாய் - அன்னம்மா தலையில் அடித்துக் கொண்டு கதறியபடி இருந்தாள்.

'காலுக்கு ஏதாச்சும் நடந்திச்செண்டால் அவனுக்குத் தொழில்கூடச் செய்ய ஏலாமல் போம..... ஆண்டவர்தான் நல்ல சொகத்தைக் குடுக்க ஒணும்' வார்ட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் தந்தையை பார்வையிட வந்த தந்தையின் நண்பர்கள் - அம்மீனவர்கள் சொன்னவைகளை வீட்டுக்கு வந்தவுடன் நினைவுபடுத்திப் பார்க்கிறான் ஜோசப். தகப்பன் படுக்கையில் இருந்து எழும்பி மீண்டும் கடலுக்கு தொழிழுக்கு போவான் என்பது அவனுல் அப்போது எண்ணிப் பார்க்க முடியாதிருக்கிறது. அதில் அவனுக்கு துப்பரவாக நம் பிக்கை இல்லை! அவ்வணர்வில் தாயிடம் சொல்கிறான், "அம்மா..... அப்பாவுக்கு..... காலுக்கு ஏதாச்சும் நடந்தால்?"'

"ஐயோ..... ஆண்டவரே அப்படிச் செல்லாததா என்டராசா" தாயின் இடைமறிப்பு அவன் உள்ளத்தை அறக்குளா மீன் முள்ளால் குத்துவது போலிருந்தது. தாயின் சோக முகத்தை அத்துயரம் கப்பிய வடிவத்தை பார்க்கச் சகிக்காது தன் முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக்கொள்கிறான். வீட்டு வாசலில் கூடிநிற்கும் பெண்களைக் கண்டதும் முகத்திலும், மார்பிலும் அறைந்துகொண்டு அழுகிறான்

அன்னம்மா, வீட்டினுள்ளே சென்ற ஜோசப்பிற்கு வெளியே தாயின் செய்கை ஆத்திரத்தை ஊட்டுகிறது. எதையோ உணர்ந்தவனாக வேகமாகவந்த ஜோசப் தாயின் கையைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு உள்ளேவருகிறார்கள்.

“அம்மா..... அழவேணும். கவலைப்பட வேணும்..... நான் இரிச்சியன். அப்பாவுக்கு ஒண்டும் நடக்காது. ஒங்க ஞங்கும், அப்பாவுக்கும் சோறுபோட்டு காப்பாத்த என்னால் முடியும்’’— மகனுடைய பேச்சில் உண்ணிப் படைந்தாள் அன்னம்மா. ஜோசப் தொடர்ந்தான்:

“...அம்மா... நான் நாளையில் இருந்து பக்கத்துக்குச் சில பிட்டர் அப்யாவோட தொழிலுக்குப் போகப் போறன். இனிமே நான் படிச்சப் போகமாட்டன். இந்தக் காலத்தில் அதிகமாப் படிச்சியதில் பிரயோசனம் இல்லை. விறகு அதுக்கேத்த வேலை தேடித் தரியவோன்றும்.”

“எங்கப்பா செஞ்ச தொழில் தான் எங்கஞங்குச் சோறு போடும்... படிச்சவன் கடல் தொழிலுக்குப் போகக் கூடாது என்று ஆர் சென்னது?” தன் மகனை வெறித்துப் பார்த்த அன்னம்மா எதையோ இழுந்துவிட்டவன் போல் நிற்கிறாள்.

சுமையின் பங்காளிகள்

மரியா அரிசியிலிருந்து நெல்லும் கல்லும் பொறுக்கு கிறான். கூப்பன் கடைக்காரனுக்கு சாபம்! — அவன் மனதளவோடு நிற்கிறது.

அவன் இளைய மசன் சிணுங்கிக் கொண்டு வருகிறான். கண்ணிலும், முக்கிலும் வடிகிறது. மகன் நாவில் இனம் புரியாத சுவை.

“ஓ... சனியன்... கிட்ட வா... மூக்கைத் துடைச்சியத்துக்கு.” — அவன் மரியா அழைத்தாலும், அவன் அருகே சென்றது அவன்தான்! இடுப்பில் சுற்றியிருந்த கம்பாயச் சேலையின் முந்தாண்யால் மைந்தன் மூக்கைத் துடைத்து விடுகிறான்.

“அம்மா... பசிக்குது...” — வயிற்றின் குரல் வாயில் பிரசவம் ... சிணுங்களோடு.

“அடே... ஸ்டென் .. இன்னுமாடா தெருவில் விளாடிய...? மைக்கல் ஜியாட கடைக்குப் போய் ஒரு ரேஸ்பான்

வாங்கிட்டு வா... தம்பி வீரிடுயான்.” — தெருவில் ‘ஜில் போலை’ விளையாடிக் கொண்டிருந்த மூத்தவன் — ஸ்டேவன், தாயின் குரல் கேட்டு ஓடி வருகிறான்.

“அம்மா... இப்ப... கிரேஸ்பாண் முடிஞ்சிரிச்சும். தம்பி சாப்பிடியத்துக்கு விசுக்கோத்து வாங்கிக் குடுக்கட்டா...?” — பாண் தட்டுப்பாட்டையும், பாண் வாங்குவதற்கான நேரம் தாழ்ந்து விட்டதையும் அனுபவ பூர்வமாக சிறுவன் ஸ்டேவன் கூறுகிறான்.

காலையில் தான் தயாரித்துக் கொடுத்த சீனியில்லாத தேனீருடன்.— அதுவே காலை ஆசாரமாக — வெறும் வயிற்றுடன் இருப்பது அவள் மரியா மட்டுமா? அவள் பிள்ளைகளும் அதில் பங்கெடுத்தன!

முதல் நாள் இரவில் வீட்டில் நிகழ்ந்த குடும்பத் தக்ஶாரு..., சட்டி பானைகள் உருண்டு உடைந்து..., அக் குறுக்குத் தெரு வாசிகள் திரண்டு நின்று பார்த்து ரசித்து விமர்சித்தது..., எல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் மரியாவின் நினைவிற்கு வந்தது.

இது எத்தனையாவது முறையோ..?

‘குடும்பம் எப்படி வாழ்கிறது?’ — என்ற கேள்விக்கு கணவனும், மனைவியும் தத்தமக்கு சாதகமான பதில்கள் தரப்போய் உண்டான் கோளாறு! சிறிது தூரத்திலுள்ள கிராமத்திலிருந்து கசிப்பு விற்பனையாளன் ஒருவன் இரகசியமாகக் கொண்டு வந்து தரும் ஒரு சில போத்தல் கசிப்பின் சில்லறை விற்பனையால் பெறும் வருமானம் தான் தம் குடும்பத்திற்கு சோறு போடுகிறது என்பது மரியாவின் வாதம்.

கடலில் வலை வீசி, துடுப்பு வலித்து அவ்வழைப்பால் பெறும் வருமானம் தான் குடும்பத்தை இதுவரை காலமும் காப்பாற்றி வந்தது; இனியும் காப்பாற்றும் என்பது அவள்

கணவன் பிரான்லிஸ்லின் தர்க்கம். இருவருக்குமிடையே நிகழ்ந்த கருத்து மோதல்களில், ஒருவர் பிறப்பில் ஒருவர் சந்தேகம் கொண்ட வார்த்தைப் பிரயோகங்கள்!

“அடியேய்..... மரியா..... இவ்வளவு காலமும் ஒன்ட அப்பனு ஒனக்குச் சோறு போட்டான். கட்டின துணியோட தானேடி..... ஒன்னை என்னேட அனுப்பீச்சான் அந்தச் செவலயன்.”

“என்னை ஏசங்க..... அடிங்க.. ஆண்டவரிட்ட போய்ச் சேர்ந்திட்ட என்ற அப்பாவை ஏசவேணும். சோறு போடு யதைப் பத்திப் பேசிற.. !கட்டின பொண்டாட்டிய வைச்சிச் சரியாப்பார்க்கத் தெரியாது... சம்பாதிச்சிய காசையெல்லாம் டிறு விளாடி... குடிச்சி... நாசமாக்கியது... தா... நீங்களும் ஒரு மனுஷனு? அந்த மனுஷன் கொண்டாந்து குடுக்கிய அரக்கு தான் இந்த லீட்டில் ஒரு நேரச்சோந்தையாவது ஆக்க வைச் சிது. இல்லாட்டி... நான் போகோணும்...” - எதையோ சொல் விவிட முயன்றவள் கற்றி நின்ற பெண்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்ததும் வாயை மூடிக்கொண்டாள் மரியா.

இதழ்கள் இல்லை நாக்கின் ஆட்சி தடை!

வெளிவரவிருந்த வார்த்தைகள் தடை வேலியைத் தாண்டாது அவளுள்ளேயே ஜீரணமாகிவிட்டது.

அவள் மனக்கசப்பு உவர்ப்பு நீராக கணகளில் வடிந்தது.

வறுமையின் கோரத்தாண்டவத்தின் பிரதிபலிப்பாக அக்குடும்பம் திகழ்ந்தது. நாளுக்கு நாள் பெருகி வரும் விலைவாசியேற்றத்துடன் போட்டி போட முடியாத துர்ப் பாக்சிய நிலையின் அசரப்பிடில் இருந்து தப்பி ஓடி வாழ்வை வயிற்றுக்காக மட்டுமாவது காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற சிந்தனை வயப்பட்ட மரியா, ‘கசிப்பு’ விற்பனையை இரகசியமாக ஆரம்பித்தாள். அதில் கிடைக்கும் சிறிதளவு வருமானம் தன் குடும்பத்திற்கு சோறு காய்ச்சப் போதும் என்ற எண்ணத்தில் கணவனது

நாளாந்த வருமானத்தையும்—அதில் அவனது லீண் செலவு களையும் எடுத்துரைத்து—அவனிடமிருந்து ‘உறைப்’பாகவே வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டாள் மரியா.

கடந்த சில நாட்களாக அவனுக்கு போதிய வருமானம் கிட்டவில்லை—என்ற குறையுடன், கணவனது ஆர்ப்பாட்டக் கொக்கரி பில் தான் சுமந்த வேதனையை அவளால் தாங்கிக் கொள்வது சிரமமாகவிருந்தது. அக் குடும்பத்தைப் பொறுத்தளவில் வாழ்க்கை என்பது அவனுக்கு மட்டும்தான் என்று அவள் கருதிவிட்டால்— தன் வேதனையைப்பற்றி சிந்திக்கவே தேவையிருக்காது. ஆனால்...

அவர்கள் இருவரதும் இணைவிழைச்சில் உதயமான இரு உயிர்களின் எதிர்காலம்... என்னவாவது என்ற தாய்மையுணர்வே அவளை வாழ்வைக்கிறது என்பதும் கணவன் தரும் யிகச்சிறிய ‘முதல்’ குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுது என்ற அவனுக்கு நியாயமாகப்பட்ட வாதமும்தான் அவளை மேற்படி அந்தரங்க வாடிக்கையாளருக்கு மட்டும்-தெரிந்த கசிப்பு வியாபாரத்தை கடந்த சில வாரங்களாக நடத்தி வருகிறார்கள்.

வறுமையிலும் தாய்மையின் ஆட்சி கொடிகட்டிப் பறக்கிறதோ...?

“அடியேய்... அந்தச் செவலராஸ்கல் கொண்டறிய ‘அடக்கு’ தானுடி எங்கட குடும்பத்தை காப்பாத்துது? அவன் தார ‘அரக்கு’க்கு நீ... காச மட்டுமா குடுக்கிய...? வேறு...?’—உலகமே இருண்டு—அல்லிருட்டில் தான் நிலை தடுமாறியது போன்று அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதிர்ந்தாள் மரியா.

“என்ற .. ஆண்டவரே... அடபாவி... ஒண்டவாய் புழுத்துப்போம்...” —கணவனைத்தான் திட்டுகிறோம் என்ற உணர்வே இல்லாமல் பெரிதாகச் சத்தம் வைத்தாள் அவள். கற்பின் தன்மானச் சீறல்!

“இவள் நினைச்சியாள்.. நான் ஒருபொன்னையன் என்டு. இரும்...ஒனக்குச் செய்யிறன் நல்ல வேலை... ஒண்ட ராங் கித்தனத்தை அடக்காட்டி... நான் பிராண்ஸில் இல்ல” — ஏனையவர்களது பிழியிலிருந்து திமிறிக்கொண்டு சரத்தை உயர்த்தி மடித்துக்கட்டிய அவன் போய்விட்டான்.

“அம்மா பசிக்குது... காலம் தேத்தண்ணிதானே குடிச்சன். பசிக்குதம்மா...” — இளைய மைந்தனுடைய அழுகை கலந்த கோரிக்கை மரியாவை நன்வுலகுக்கு கொண்டு வந்தது. மகனது வேண்டுதலுக்கு செவிசாய்த்து ஏற்ற நடவடிக்கை எடுக்காது முதல் நாள் சம்பவம் பற்றியே மீண்டும், மீண்டும் நினைக்கும் தன்பலவீனத்தை மரியா உணர்ந்தாள்.

குசினி வேவிச்சவரில் செருகியிருந்த ‘சம்பிளி’யை எடுத்து தலைகீழாக கவிழ்த்து தட்டிப்பார்த்தாள். ஒரே ஒரு பத்துச்சத நாணயம் மட்டும் இடது உள்ளங்கையில் விழுந்து.

“டே...ஸ்டைன்...பத்துச்சம்தான் இரிச்சது. மைக் கல் ஐயாட்ட செல்லு இதுக்கு ஒரு ரேஸ்பாண் தரட்டாம் என்டு. மிச்சக்காசை ராவைக்கு அரக்கு குடிச்சியதில் கழிச்சியமை என்டு செல்லு...” — என்றால் மரியா. பத்துச்சதத்தை பெற்றுக்கொண்ட முத்தவன் வெளியேறினான். அவனைத் தொடர்ந்து ஆர்வத்துடன் ‘குடுகுடு’வென்று ஒடினன் சிறியவன். அதைக்கண்டு, அவவோட்டத்திலேயே அப்பாலகனின் பசியும் ஓடிவிட்டது என்று நிம்மதியடைந்தாள் மரியா.

எங்கோ தூரத்தில் கோயில் மணிச்யாசை கேட்டது. பகல் பண்ணிரண்டு மணியாகியும் தொழிலுக்குப் போன கணவன் இன்னும் விடு திரும்பவில்லையே என்ற ஏக்கம் மரியாவிடம் குடிகொண்டது. இரவு சண்டையிட்டுக் கொண்டு போனவன் வராமலே விட்டு விடுவாரே? அல்லது இன்றைய வருமானம் கிடைத்ததும் இரண்டு போத்தல் கங்கோ

உள்ளே செழுத்திவிட்டு முதல் நாள் சம்பவங்களை முற்று முழுதாக மறந்தவன் போன்று புதிதாக எதையும் பிதற் றிக் கொண்டு வந்து சேர்வானே? என்று பலவிதமாக என்னிலுள் அவள். ஆனால் அவளது எண்ணங்களையே மாற்றிய மைக்கும் விதமாக, எதிர்பாராதபடி ஒரு பொலிஸ் ஜீப் வண்டிட வேகமாக — புழுதியை வாரிக்கிளப்பி வீசிக் கொண்டு பெரிய ஒளியுடன் கூடிய ‘பிரேக்’ போட்டு அவள் குடிசை வரசவில் வந்து நின்றது.

நெஞ்சில் யாரோ ஆக்ரோஸ்மூடன் உதைப்பது போன்ற உணர்வு. மரியா தன் இரு கைகளையும் மார்பில் வைத்து “ஆண்டவலரே” — என்று மெதுவாக அழைத்தாள். நெஞ்சில் இருந்து பிரிட்டு எழுந்த அவ்வழைப்பு உதட்டில் பிரசவமாகி காற்றேருடு சங்கமித்தது!

ஏன்று கான்ஸ்டபிள்கள் ஜீப்பின் பின்புறமிருந்து வெளியே குதித்து, வாசலில் நின்ற அவளை ஒதுக்கிவிட்டபடி குடிசையினுள் பிரவேசித்தனர். சற்று நேரத்தில் இரண்டு ‘கள்ளச்சாராயம்’ நிரம்பிய போத்தல்களுடன் ஒரு அதிகாரி... வெளியே வந்தார். மூவரது தேடுதல் படலத்தின் பின்னர் கிடைத்தது.... அது இரண்டும்தான்!

விசாரணை கொடர்ந்து — “ஏறும்... ஜீப்பில்...” — என்ற வார்த்தைகள். சாாதி ஆசனத்தில் இருந்தவன் கர் ஜீத்தான். அவனது துடிக்கும் மீசையும், சிவந்த கண்களும் மரியாவை நிலை தடுமாறச் செய்தது. சுற்றும் முற்றும் திரும்பிப் பார்த்தாள். ஜீப்பையும் தன் வீட்டையும் சுற்றி ஜனக்கூட்டம். பலர் பலவிதமாகப் பேசிக்கொள்வது அவளுக்குத் தெரிந்தது. புரியவில்லை!

யாரோ கைதட்டிச் சிரித்து உரத்துப் பேசியது அவள் காதுகளுக்கும், சிந்தனைகளுக்கும் எப்படியோ எட்டிவிட்டது. “ஐயோ பாவம்...பொம்பிளோ...ஜீப்பிலிருந்துள்!” — ஜூக் கும்பலுக்குள்ளிருந்து மேலெழுந்த அக்குராலீக்கேட்டு அதிர்ந்தாள் மரியா.

அதிர்வு அவன் சிந்தனையோடு உரசியது. “ஆமாடி... நான் ஏறுவந்தான். கம்மா இல்லடி .. பொளிஸ் காவலோட தான்டி நான் போறன். பொளிஸ் காவலோட போற பொம்பிளை நான் மட்டுமால் .? ”இதைக்கேட்ட ஐங்கும்ப லிடம் இருந்து பதில் பிறக்கவில்லை. சிரிப்பு .. ஆர்ப்பரித்து சிரிப்புத்தான் எழுந்தது. ஒரு பொளிஸ்காரன் கம்பொன்றி ஞால் விசுக்கி ஜீப் செல்ல வழி சமைத்தான்.

கடைக்குப் பாண் வாங்கச் சென்ற மரியாவின் இரு புதல்வர்களும் கதறிக்கொண்டு ஓடி வந்தனர். “அம்மே... அம்மே.....” — என்று கத்தினை இளையவர்கள். அவன் வாயிலே சிக்கியிருந்த பாண் துண்டு சக்கரயாக நிலத்தில் விழுந்து யாருடையதோ காலில் மிதிபட்டு அழுங்கியது.

பொளிஸ் வீடுதேடி வரக் காரணமே தன் கணவனுக்குத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று மரியா புலம்புகிறார். அந்த நம்பிக்கை அவளை உரத்துப் பேசவைத்தது. ஜீப்பை நோக்கி ஓடிவரும் தன்பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் சொன்னான். ஜீப் புறப்பட.. சொல்லிக்கொண்டே போனான்.

“அடேய்... மகனே ஸ்டைன் ஒன்ட அப்பன்தான்டா என்னை பிடிச்சுக்குடுத்திருக்கியான் அந்தச் செவலயனுக்கு நான் என்ன அநியாயம் செஞ்சன் ஆண்டவரே...? -” அவன் சொல்லிக் கொண்டு போவதை பல சோடிக் கண்கள் வேடிக்கை ததும்ப பார்த்தன.

அக்காலைப் பொழுதில் வலை பின்னிக் கொண்டிருக்கிறன் பிரான்ஸில். வாயில் பீடியொன்று புகைந்தது அவவேளையில் தேநீர் தயாரித்துத் தரவேண்டிய அவன் மனைவி மரியா அங்கு இல்லை. அடுப்படியில் பூஜையொன்று எலியைத் தரத்தும் ஒசை அவன் காதுகளுக்கு கேட்கிறது. முதல் நாள் இரவு தாயின் அரவணைப்பை இழுந்து — அழுது அரற்றிய இளைய மைந்தன் இன்னும் உறக்கத்தில்! அனைத்திருக்கும் தலையணைதான் தாயோ?

“அப்பா...., அம்மா வரல்லியா...?” முத்தவன் கணை தொடுக்கிறான். கேள்விக் கணையை ஏற்றுக் கொள்ளும் பிரான்ஸில் ஊசிக்கோலுடன் தன்னை சிந்தனையை பிணைத் திருந்தான். வெகு லாவகமாக வலை பின்னப் படுகிறது.

பிரிந்த இழைகள் இனைகின்றன! வாழ்வு...?

அனீந்திருந்த ஐங்கியை சரிசெய்துவிட்டு தந்தையின் பின்புற மாக வந்து நின்று ஸ்மைவன் சொல்கிறான்: “அப்பா .. அம்மா பாவம். அந்தப் பொலிஸ்காரங்க அடிக்கிறுங்களோ தெரியாது நீங்க போய் கூட்டிக்கொண்டு வாங்க, அரக்கு விச் சியது கூடாதாம் நம்பட அம்மா அரக்கு விச்சியதால தான் பொலிஸ் வந்து புடிச்சிருக்கு. நீங்க பொயிட்டு அவுங்க ஞக்கு செல்லுங்க ‘அவ இனி அரக்கு விச்சமாட்டாள்’என்டு... அவுங்க அம்மைய விட்டிடுவாங்க.”

அப்பிரிசு உள்ளத்தின் வேதனையை புரிந்து கொண்ட தன் குடும்பச்சமையை புரிந்து கொள்ளாத பிரான்ஸில் தன் செயலை சிந்திக்கிறான். அறுந்த வலையில்.. பின்னல்களில்... சிக்கல்கள்!

தன்மானத்தை காப்பாற்றிக்கொள்ள திராஸீயற்று அவசர புத்தியில் மனைவியை பொலிஸாரிடம் பிடித்துக்கொடுத்துவிட்டு தப்பிக்கொண்ட தனது கோழுமத்தனத்தை, இப் போது எண்ணிக்குமுறுகிறான் பிரான்ஸில். தற்காலிக உணர்ச் சிச்செறிவில் உதிர்ந்த ‘காட்டிக்கொடுக்குப்’ மனப்பாங்கை நினைத்தவுடன்.....பின்னால் நின்ற மைந்தனை முன்புறமாக இழுத்து அனைத்துக்கொள்கிறான்.

மனக்கலக்கம் கண்ணில் மிதந்து வலிந்தது!

சாரத்தின் விளிம்பால் முகத்தைத் துடைத்த பிரான்ஸில் மூத்தவனை அழைத்து, “ஸ்மைவன்.. தம்பி தாங்கியான். கவனமாப்பார்த்துக்கோ...நான் போய் அம்மைய கூட்டிக்கொண்டு வாரன். தம்பி எழும்பிச்சான் என்டால் முன்னத்து குச்சில் ‘எழிச்க்கா’ட்ட கோப்பி கொஞ்சம் வாங்கிக் கூடு.நான் சுருப்பனத்தில் அம்மைய கூட்டிக்கொண்டு வாரன்.” இதைக் கேட்ட ஸ்மைவன் முகத்தில் புன்னகை படர்ந்தது.

இல்லற வாழ்வின் பங்காளியை ‘பிணை’ கொடுத்து அழைத்துவர பிரான்ஸில் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

விழிப்பு

காதர் நானு காலைத்தொழுகையை முடித்துக்கொண்டு வந்து சிறிசேஞ்விள் கடையுள் நுழைந்தார்.

“ஆயுபோவன் காதர் நானு...”-என்றான் ‘இ’ தயாரித் துக்கொண்டிருந்த சிறிசேஞ்.

அது சிறிய தேநீர்க்கடை. ஆகாரங்களும், சிற்றுண்டி களும், தேநீரும் மட்டும்தான் அங்கு விற்பனைப்பண்டங்கள். கடை வாசல் விறுந்தாலில் அப்பம் கடுவதற்கென்று இருக்கும் மேசைமீது இரண்டடுப்பு மண்ணெண்ணைக் ‘குக்கர்’.

‘ஆயுபோவன்’ சொன்ன சிறிசேஞ்விற்குப் பதில் வணக்கம் தெரிவித்தார் காதர் நானு.

“தந்தரவிங்கம் என்னவா.. சொல்லுது.....?”-என்று கேட்டபடி போய் அமர்ந்தார் அவர். காதர் நானு தமிழில் கேட்டாலும் அதனை விளங்கிக்கொள்ளக் கூடிய அறிவு சிறிசேஞ்வுக்கு உண்டு.

‘,நானு என்ன சாப்பிடுறது ஆப்பையா, ரொட்டியா பாலை ..?’- காதர் நானு கேட்ட கேள்வியை புரிந்து கொண்டாலும் பதிலளிக்க முன்னர் வந்தவரை உபசரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் வெளிப்பாடாகக் கேட்ட சிறிசேனு·ஃஷா கேஸை’ திறந்து அடுக்கியிருந்த அப்பங்களை எடுத்து ஒரு தட்டில் வைத்தான்.

அப்பத்தை பியத்துத் தின்றபடியே மீண்டும் கேட்டார் காதர் நானு, “சுந்தரவிங்கம் என்ன சொல்லுது?”

“அதுதான் நானு சொல்ல வந்தன். சுந்தரவிங்கம் ஜயா வுக்கும் கடையை குடுக்க விருப்பமில்ல. நம்மட ஜியாதான் அவருக்கும் இருக்கு. அந்த ஜோன்ஸன் துரை இனி இங்க கச்சால் போட ஏலாது.”

“ஓம் ஓம் நாங்க மூன்று பேரும் ஒண்டா சேர்ந்திருக் கியது அவனுக்கு கோவம். சிறிசேன கவலைப்படவேணும் அல்லா நல்லவங்க பக்கம் தான் இருப்பார்.”- என்று கூறிய காதர் நானு தம் மனதிற்குள் இறைவனைத் துதித்தார்.

அப்பிரதேசம் மாநகரத்திலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ளது. விவசாயிகளும், தென்னந்தோட்டத் தொழிலாளர்களும் தான் பெருமளவு அக்கிராமப் புறத்தில் வாழ்கிறார்கள். பல வயல்களுக்கும், தென்னந்தோப்புகளுக்கும் உரிமையாளருக் கிளங்கும் ஜோன்சனுக்குச் சொந்தமான வீடுகளும், சிறுசிறு கட்டிடங்களும் அங்குள்ளன.

தெருவோரத்தின் வலப்புறத்திலேதான் அம்மூன்று கடைகளும் அமைந்துள்ளன. முதலாவது சிறிசேனுவின் தேநீர்க்கடை, மற்றது சுந்தரவிங்கத்தின் சில்லரைக்கடை. சில் வறைக்கடையிலிருந்து சமார் பத்து யார் தூரத்தில் இருப்பது காதர் நானுவின் இறைச்சிக் கடை.

அப்பிரதேசத்தில் வாழும் குடும்பங்கள்து தேவைகளை ஒரளவு நிவர்த்திசெய்து வருகின்றன அம்முன்று கடைகளும். அப்பகுதி மக்களிற் பெரும்பாலானவர்கள் அம்முன்று கடைகளிலும் ‘அகெளன்ட்’ வைத்துள்ளனர். தம் தேவைகளை இயன்றளவு பூர்த்திசெய்யும் சிறிசேனை, சுந்தரவிங்கம், காதர் நானு ஆகிய மூவர்மீதும் அவர்களுக்குப் பற்றுதலும் நம்பிக்கையுமண்டு. கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக-பரம்பரையின் விருத்தியாக்கம் அங்கு நிலவி வருகிறது. சிறிசேனை, சுந்தரவிங்கம், காதர் நானு ஆகியோரது பாட்டன்மார் காலத்திலிருந்தே அம்முன்று கடைகளும் அங்குண்டு. அம்முன்று கடைகளும் அவை அமைந்துள்ள நிலமும் ஜோன்சன் துரைக்குச் சொந்தம்—அவை அவனுடைய சொத்து. தந்தையின் மரணத்தின்பின் தனயன் பொறுப்பேற்ற சொத்துக்கள் அவை.

பல வருடங்களாகத் தொழில் நடத்தும் அம்முவருக்கும் பெரிய தலையிடியாக வந்து சேர்ந்தது ஜோன்சன் துரை அனுப்பியிருந்த ‘நோட்டஸ்’ ‘... இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குள்ளே கடையைக் காலிசெய்து விடவேண்டும்.....’ அறிவித்தல் வந்த மறுகணமே அவர்கள் முவரும் சந்தித்துக் கொண்டனர்.

‘‘பாருங்க..... காதர் நானு அந்தப் நாய்ப்பயல்ட வேலைய...! வர்க்கம் புத்தியக் காட்டுரூன். நாங்க என்ன... ஒழுங்கா வாடகையைக் கொடுக்காமலா இருக்கிறோம்?’’ என்றான் சுந்தரவிங்கம்.

‘‘சுந்தரவிங்கம் ஜயா மொக்கத கியன்னே...? மாச இவறவென்னட்ட இஸ்ஸற அபி குலி கெவனவா னே த!..’’ சுந்தரவிங்கத்துன் ஆத்திரம் கலந்த வினாவிற்குச் சிங்களத்திற் பதிலளித்தான் சிறிசேனை. காதர் நானு சிரித்துக்கொண்டே பதில் தந்தார்.

‘‘என்னவா... ரெண்டு பேரும் சொல்லியது — அவன் ஏதோ ‘பிளேன்’ போட்டுத்தான் இந்த நோட்டஸ் அனுப்பியிருக்கியான்!’’

“காதர் நானு சொல்லிற்கிலும் விஷயம் இருக்கு, கொஞ்ச நாளுக்கு முந்தி சிறிசேனு முதலாளிக்கும் எனச்சு மிடையிலே ஆள் வைச்சி சண்டைய மூட்டிவிட்டதும் இந்த ஜோன்ஸனுத்தான் இருக்கவேணும். சிறிசேனு முதலாளியப் பற்றி குறையாப் பேசியதாக அந்த சப்-போஸ்ட் ஓபிள்காரன் வில்பிரட் கோள் முடிஞ்சு வைச்சது ரூபகம் இருக்கா காதர்நானு? ”

“கந்தர்விங்கம் ஐயாசொல்றது உண்மை தான். நான் விளப்பம் இல்லாம் அவரோட சண்டைக்குப்போன்று எல்லாம் அந்ததெபல் கந்தோர் ஆளுட வேலதான்! ஜோன் ஸன் நுரையிட பேச்சுக் கேட்டுத்தான் அவன் ‘பொடி’ நாடகமக் போட்டது.”

தமிழும், சிங்களமும் கலந்து கொச்சை மொழி பேசும் சிறிசேனிலின் கூற்றை ஆமோதிப்பது போல் புன்னகைத்தார் காதர் நானு.

மேற்படி மூன்று கடைகளிலிருந்து அவர்கள் மூவரையும் வெளியாக்கி விடுவதற்கு ஜோன்ஸன் துரை போட்ட சதித் திட்டங்களின் முதலாவது கட்டம்தான் அது.....அம்மூவரிடையேயும் உள்ள ஜக்கியத்தைக் குலைத்துவிட்டு அதன் பெறுபேருக ஒரு சண்டையை உருவாக்கி, பிரகேச அமைதியைக்கெடுப்பவர்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை பொலிசார் மூலம் அவர்கள்மீது சுமத்தி முடிவில் அம்மூன்று கடைகளிலிருந்தும் அவர்களைக் காலிசெய்துவிடலாம் என்பது தான் ஜோன்ஸனுடையதிட்டம், இச்சதித்திட்டத்திற்கு ஒத்து ஊதுபவரை இருந்தான் அக்கிராமத்து உப-அஞ்சல் அலுவலக அதிகாரி வில்பிரட்.

பாமர மக்களது பல வீணங்களையும், அவர்களது வளர்ச்சியடையாத மனப்போக்கையும் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, தம்மை உயர்த்திக்கொண்டு, சமுதாயத் தின் மேல்மட்டத்தவர்கள் என்ற நாமத்துடன் தன்னிடம் வேலை பார்ப்பவர்களுக்கு ஊதியம் கொடுத்து வாழவைப்

பவன் என்ற எண்ணத்தில், சமூக சேவையாளன் என்ற அந்தஸ்திற்கு ஆளாகியும்; கல்லூரியில் படி த்து காற்சட்டை போட்டு உத்தியோகம் பார்க்கும் பெரியமனுஷ் தோரணையிலும், ஜோன்சனும், வில்பிரட்டும் அக்கிராமத்தில் வாழுகிறார்கள் பங்களா வாசிகளாக!

அப்பிரதேசத்திலுள்ள அம்மன் றகடைகளையும் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கிவிட்டு நவீன அமைப்பில் நீளமாகக் கட்டிடம் ஒன்று எழுப்பி அதில் பலதரப்பட்ட கடைகளையும் அமைத்து மாநகரக் கல்லூரியில் உயர் வகுப்புப் பரீட்ஜைகளிற் சறுக்கு விளையாட்டு விளையாடும் தன் முத்தமைந்தனுக்கு அதன் நிர்வாகப் பொறுப்பை அளிக்கத் திட்டம் வகுத்தான் ஜோன்சன்.

நவீன அமைப்பிலே கட்டிடம் கட்டுவதன் மூலம் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டிய வருமானவரி பாக்கியைச் சரிக்கட்டி விடலாம் என்ற சமாளிப்பு நய்பாசை ஜோன்சனுக்கு இருந்தது. தனது அபிலாசைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக சிறிசேனே, சந்தரவிங்கம், காதர் நானு ஆகிய மூவரதும் வயிற்றில் அடிக்க முற்பட்டான் அவன்.

சிலரது பாதிப்பில் தனிப்பட்ட நபர்கள் உயர்வது இச்சமுதாய அமைப்பின் இயல்பு!

அப்பத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டு கைசமூஹிக்கொண்ட காதர் நானு, சிறிசேனே தயாரித்துத் தந்த தேநீரை வாங்கிப் பருகினார். ஒரு கையில் கித்துல் கருப்பட்டித் துண்டு. மறுகையில் தேநீர் கிளாஸ் கருப்பட்டித் துண்டை மென்ற படி காதர் நானு கேட்டார்:

“சிறிசேனே, டவுன்ல எனக்குத் தெரிஞ்ச புரக்டர் இருக்கியார். அவரிட்ட போய் நல்ல ஐடியா கேட்போமா?”

குளித்துவிட்டுத் தலை துடைத்துக் கொண்டுவந்த சுந்தரவிங்கத்திற்கு, உள்ளே காதர் நானு பேசுவது தெளிவாகக் கேட்டது.

“ஓம்...ஓம்...காதர் நானு சொல்றபடி இன்டைக்கு யின்னேரமே போவோம். இருபது வருஷத்துக்குமேல் இருக்கிறோம் இவ்வூர் சனம் சாட்சி சொல்லும். இவ்வளவு காலமும் இல்லாத பிரச்சினை இப்ப தலைதூக்கியிருக்கு. இந்த மூன்று கடையும் இங்க இருக்கிறதுதான் இந்தப் பகுதிச் சனங்களுக்கு பெரிய உதவியா இருக்குது அதைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறேன் ஜோன்சன் துரை. மாசம் முடிய முந்தி மோட்டார் சைக்கிள்ஸ் ஏறி வந்திடுவான் அவண்ட மனேச் சர், வாடகை வாங்க... சுலிய மட்டும் ஒழுங்கா வாங்கிடுவானுகள். ரிப்பேர் எல்லாம் நாங்கதான் பார்க்கவேணும்...” தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டே போன சுந்தரவிங்கத் தின் பேச்சை வெட்டினுன் சிறிசேலை.

“மேக்க அனுத் கத்தாவக்த...? ஊட்ட அபிவ பாறட்ட பண்ணண்ட புலுவன்த...? அபி பாறட்ட கிழில்லா ‘பம்பு’ காண்டத...?

காதர் நானு கதிரையிலிருந்து எழுந்து சொன்னர்:

“இந்த அரசாங்கம் வந்தவுடன்..., மொதலாளி மாருக்கும், தோட்டத்துரைமாருக்கும் பெரிய சுயத்தாப் போச்சது. நில உச்சவரம்புச் சட்டம் வந்து காணி சுவீகரிக்க மந்திரிமார் புறப்பட்டதால் இந்த துரைமாருக்கு நம்மட அரசாங்கத்து மேல சரியான ‘ஜாவால்’ இப்ப இந்த ஜோன்சன் துரைக்கும் வவுத்துக்கலக்கம். தன்னட சொத்து சுகங்களைக் காப்பாத்திக் கொள்றதுக்குத்தான் இப்ப இருந்தே அத்திவாரம் போடப்பார்க்கிறேன் அவன். அதுட முதலாவது பிளேன்தான், எங்களை வெளியே போட்டுட்டு இங்கன் புதுப்பெழன்ல பிள்ளாங் போடுறது.....”

சிறிசேனாவும், சுந்தரலிங்கமுக் காதர் நானாவின் பேச் சைக் கேட்டு வியப்படைந்தார்கள். வியப்பின் வெளிக் பாடாக சுந்தரலிங்கத்தின் குரல் ஆவேசத்துடன் ஒலித் தது.

“இனம், மொழி, மதம் என்று எங்களை கூறு போட்டு பிரிச்சு வைச்சி தங்கட வாழ்வைப் பெருக்கீக் கொள்ளப்பார்க்கிற இந்த அயோக்கியன்கள்ட முகமுடிகளை கிழிக்கவேணும். அதுக்கு நாங்க எல்லோரும் ஒன்று படவேண்டும்.”

“அன்ன ஏக்கத்தமய் ஹரிவெடே.....” என்றான் சிறிசேனா.

“இன்ஷா அல்லாஹ்” என்றார் காதர் நான்.

விடிவை நோக்கி

நகரின் ஒதுக்குப்புறமான பகுதியில் அந்த வயம் இருக்கிறது. கள்ளுத் தவறணையைக் கடந்து செல்லும் செம்மண் தெருவின் முடிவிடத்தில்-இடது பக்கத்தில் சிறு புல்தரைக்கு அப்பால் பத்து வீடுகளைக் கொண்ட ஒரே கட்டிடமாக அந்த வயம் அமைந்துள்ளது.

நகர சுத்தித் தொழிலாளர் குடும்பங்களுக்கென வேறு படுத்தப்பட்டுள்ள அந்த வயத்தின் பின்புறமாக சற்றுத் தூரத்தில் பாழடைந்த தோற்றமுடன் காட்சி தரும் சிறு கட்டிடம் ‘கக்கஸ்’ கரத்தைகளின் தரிப்பிடமாக இருந்தது.

சில்லுடைந்து உக்கிப்போன பழைய கரத்தையொன்று அனுதாவாக கவரோடு சாய்ந்து கிடக்கிறது. பாவணையிலி ருந்து புறக்கணீக்கப்பட்ட சில தூக்கு வாளிகள்-துருப்பிடித்து முடி உள்ளதும் இல்லாததுமாக...

‘கக்கஸ்’ கரத்தைகளின் ‘சராஜ்’ ஆகப் பாலிக்கப் படும் அச்சிறு கட்டிடத்தின் மேற்குப்புறமாக செல்கிறது ரயில்வே லைன்.

ரயில் நிலையம் அருகில் இருப்பதனாலும் அதை நோக்கிச் சொல்லும் பாதையை டவுனுக்குப் போகும் தார் ரேட்டு ஊடறுத்துச் செல்வதனாலும் பாதுகாப்பு நிமித்தம் இருக்கும் ரயில்வே கேட்டுக்காவும்— நிறுத்தப்பட்டுள்ள ரயில்வே சிக்னல் போஸ்ட்-டை கராஜிலிருந்து பார்க்கலாம்.

சவரோடு சாய்ந்து கிடக்கும் கரத்தையின் பிடியில் சாய்ந்து நின்றவாறு பீடியைப் பற்றவைத்தான் சந்தனம். அவன் மேல் தோக்கி புகையை ஊதிக்கொண்டே அருகில் நிற்கும் செல்லாயியைப் பார்த்துக் கேட்டான், “என்டி... செல்லாயி... உங்கம்மா... என்ன சொல்லு.....?”

மௌனமாக நின்ற செல்லாயி நிலவு வெளிச்சத்தில் மேட்டில் தெரியும் ரயில்வே ஸீனை வெறித்துப் பார்த்தபடி நீண்ட பெருமுச்சை உதிர்த்தாள். நீடித்த அவன் மௌனத்தால் பொறுமை இழந்த சந்தனம், “வாயில்...என்ன... கொழுக்கட்டையா துணிச்ச வைச்சிருக்கிற..... வாயத் தொறந்து பேசேன்.....”

ஈற்று அதட்டலுடன் சந்தனம் பேசியபடியால் சிவிர்ப்புடன், “எனச்குப் பயமாயிருக்கு நாம ரெண்டு பேரும் இன்ன நிக்கிறத யாரும் பார்த்தாங்குன்னே... நான் போறன்...”- என்றால் செல்லாயி. இயல்பாகவே அவன் பயந்த சுபாவம் கொண்டவன். அதை நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த சந்தனம் நிதானமாகவே கதைத்தான்,

“நான் ஓன்னை விரும்புறதும், நீ என்னை விரும்புறதும். இங்க எல்லாருக்கும் தெரிஞ்ச விஷயம்தானே. திரும்ப எருக்கு இப்படிப் பயந்து சாகிற...” என்றான் அவன்.

அப்போது அவன் தாவணி முந்தானையால் முகத்தை மூடி முக்கைச் சீறிக்கொண்டதன் மூலம் அவன் அழுகிறான் என்பதை சந்தனம் புரிந்துகொண்டான். பீடியை வீசிவிட்டு

அவனிடம் தெருங்கிவந்து நாடியைப் பிடித்து முகத்தை நிமிர்த்தி உற்றுப் பார்த்தான். செல்லாயி விம்யி விம்யி அழுதாள்.

“நாம ரெண்டுபேரும் விதும்பினுப்பில..... எல்லாம் சரியாயிடுமா... நம்ம ஐங்களுக்கு இது பிடிக்கல்லியே... போதாததுக்கு ஒங்கம்மாவும், அப்பனும் விடிஞ்சா, அந்து பட்டா என்னை கரிச்சக் கொட்டுருங்க. என்னைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் காறித் துப்புறங்க ” என்று சொல்லி விட்டு மேற்கிலே தெரியும் சிக்னல் போஸ்ட்டை வெரிக் கப் பார்த்தாள் செல்லாயி. சிக்னல் கீழ் நோக்கி விழுந்து கிடந்தது.

“ஹாம்... அழுவாத... ஓலைவாயை மூடுவதே மூடுவாய் மூட ஏலாது... ஆயிரம்தான் ‘கச்சால்’ வந்தாலும் நான் ஒன்னைத்தான் கட்டிக்குவேன்..... திரும்ப எதுக்கு மனசை கஷ்டப்படுத்திக்கிற...” என்று தேற்றினால் சந்தனம்.

“ஓடுற கோச்சி முன்னை விழுந்து என் அப்பனைப் போல செத்துப்போன நிம்மதிதான்...” தொடர்ந்து அழுதாள் அவள்.

“சம்மா இரும்...” என்று அதடினன் சந்தனம்.

இரவு ஏழு நாற்பத்தைந்திற்கு சிலாபம் போகும் கடைசி ரயில் வேகமாக விரைந்து வந்தது. ‘கக்காஸ் கரத்தை’ கராஜைக் கடக்கையில் எழுந்த பெரிய ஒரைச் சந்தனத்திற்கும், செல்லாயிக்கும் செவிப்பறை பிளப்பது போன்ற உணர்வு. அவள், அவனிடம் மூச்சு முட்டும் விதுக்கில் நெருங்கிக் கொண்டாள். அவனை ஆணைத்துக்கொண்டு போகும் ரயிலை ககானுபவத்துடன் ரசித்தான் சந்தனம்.

பத்து வீடுகளை உள்ளடக்கியுள்ள அந்த வயத்தில், 'தொங்கல்' வீடுதான் ஊருகாலனுடையது. சந்தனத்தின் அப்பாதான் ஊருகாலன். பிடிக்க வேண்டியவர்களைப் பிடித்து, கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்து தன் மகன் சந்தனத்திற்கு ஒரு கரத்தை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டான் ஊருகாலன்.

கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் வாழும் மீனவர்களது பல வருட வேண்டுகோளின் பேரில் அங்கு சமீபத்தில் புதிதாக கட்டி எழுப்பப்பட்டு பாவளைக்கு விடப்பட்டுள்ள பொது மலைகூடமும், பஸ் நிலைய மலைகூடமும் சந்தனத்தின் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்தது.

தான் பெற்ற மைந்தனுக்கு தொழில் தேடிக்கொடுத்து விட்டதன் மூலம் மட்டும் ஒரு தந்தையின் கடமை முடிந்து விடுகிறதா.....? வழி வழி வந்த சம்பிரதாயங்களை மதித்து, அதன்படி தம் வாழ்வை அமைத்துச் சமூக அந்தஸ்ததை பெறு பவர்கள் மேல் தட்டு வர்க்கத்தினர் மட்டுமா.....?

மலைகூடத் தொழிலாளர்களுக்காக அந்த வயம் வேறுபடுத்தப் பட்டிருந்தாலும், அதில் வாழ்வார்களது வாழ்க்கை இந்தச் சமுதாயத்தோடு பின்னிப் பிழைந்துதான் இருக்கிறது.

சம்பிரதாயங்களும், சடங்குகளும் மேல் தட்டு வாசிகளுக்கு மட்டுமல்லவே! அவ்வாசிகளது அன்றூடக்கருமத்திற்கு தேவைப்படும் அப்பிரகிருதிகள் பாமராயிருந்தாலும், அவர்களும் சம்பிரதாயங்களை மதிக்கிறார்கள்!

கடந்த சில தினங்களாக தகப்பனுக்கும், மகனுக்கு மிடையில் பேச்சு வார் ததையில்லை. எல்லாம் செல்லாயினால் ஏற்பட்ட தகராறுகள்தான்.

செல்லாயிக்கும், தன் மைந்தன் சந்தனத்திற்குமிடையில் ஏற்பட்டுள்ள காதல் அந்த லயத்தில் பல சண்டைகளை பிறப்பித்திருந்தது. சம்பிரதாயங்களில் ஊறிப்போன சமூக அமைப்பு, செல்லாயி மீது ஏற்றி வைத்திருக்கும் கறை, வெண் திரையில் இடப்பட்ட கரும் புள்ளிபோல் துலாம்பரமாகத் தெரிந்தது.

தன் மகன் சம்பிரதாயங்களை மீறிப் போகிறான் என்ற இயல்பான கோபாவேசம் கொண்டு ஆர்ப்பரித்தான் ஊருகாலன். கெளன்ஸிலடியிலும், சந்தையடியிலும், கள் ஞுத்தவறை அருகிலும் பலமுறை மகனை அழைத்து அறி வரை பகன்ற ஊருகாலனுக்கு இன்று ஆத்திரம் அளவு கடந்து நின்றது. அக்கம்பக்கத்து வீட்டு ‘சக்கிலியப் பெண்டு கள்’ ஊருகாலன் வீட்டு வாசலில் குழுமி நின்று வேடிக்கை பார்த்தனர்.

“ஏண்டா அறிவுகெட்ட முண்டமே... ஒனக்கு எத்தின மொறை படிச்சுப் படிச்சு சொல்றது அந்தக் கன்னிகழிஞ்ச தேவடியாளையா கட்டிக்கப்போற... ஒனக்கு மானம் மரு வாதை ஒன்னும் கிடையாதா...?” ஊருகாலனுடைய குரல் ஆக்ரோஷமுடன் ஒலித்தது. உள்ளே போயிருந்த கள்ஞுத் தண்ணியும், அதற்குமேல், அவன் கூட்டாளி செருப்புத் தைக்கும் செப்பாலை வாங்கிக்கொடுத்த வடிசாராயமும் இரண்டறக் கலந்து நன்றாக வேலை செய்தது. சிவந்த கண்களினால் முறைத்துப் பார்த்தபடி நிற்கும் தந்தை ஊருகாலனை ஏறிட்டுப்பார்த்துவிட்டு, மேலே முகட்டைப் பார்த்தான் சந்தனம். விருந்தாவில் சவரோடு சாய்ந்து அமர்ந்திருக்கும் அவன் மௌனமாக இருந்தான். வெறியில் சத்தம் போடும் தகப்பனிடம், இப்போது எதுவும் பேசிப் பயனில்லை என்ற எண்ணத்தால் உண்டான அமைதியே அது!

“இப்ப எதுக்கு இப்படி..... நாய்மாதிரி கொரைக் கிற... அவன் எண்ணதான் செஞ்சிட்டான் அப்படி” என்று வீட்டிலுள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தாள் ஊருகாலன் மனைவி.

“வாய்ப் பொத்தும்... புள்ளை வளத்திருக்காலாம் புள்ளை..... இவன் என்ன செஞ்சான் என்டா கேக்கிற..... இரும் சொல்றன்...” என்று கூறியபடி தமுமாறினுன் ஊருகாலன். கீழே விழுந்து விடாதவாறு எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான் குதவை. குதவு நிலையில் கையை ஊன்றிய வாறு மனைவியை நோக்கி அவன் சொன்னான்:

“அடியேய் இப்ப நான் தெருவால் வாசன்; இவனும் அந்தக் கழுதையும் கரத்தை மடுவத்தில் இருந்து வாரத நான் கண்டன். நான் குடிச்சிட்டாப்பில் எந்ட கண் னுமா பெரட்டையாப் போயிடுது...! இந்தக் கண்ணால் பார்த்தேன்ம. இவ்வளவு நாளும் பல்லக்காட்டி கையைக் காட்டி குதைச்சி சிரிச்ச பய இப்ப என்னடான்னு மடுவத் துக்குள்ள கிடந்து குஷி பண்ணுவேன். என்னு துணிச்சல் இவனுக்கு...” சொல்லிக் கொண்டே திரும்பி, குதவு சாத்தி மூடும் குதவுக்கம்பைத் தூக்கி சந்தனத்தின் தலையில் ஒங்கி அடிக்க முயன்றுன் ஊருகாலன்.

“அடே பாவி என் புள்ளைய கொன்று போடா தே...” என்று கத்தியபடி ஒடிவந்து பாய்ந்து, சந்தனத்தின் தலையை நோக்கி விழ இருந்த குதவுக்கம்பைப் பிடித் தூப் பறித்தாள் ஊருகாலன் மனைவி.

கீழே அமர்ந்திருந்த சந்தனம் நிலைமை மோசமாவ தைக் கண்டு எழுந்தான். அவிழுந்து விட்ட சாரத்தை உதறிக் கட்டிக்கொண்டு அத்திரத்துடன் தகப்பனை முறைத்துப் பார்த்தான். ஏதும் கைகலப்பு நடந்து விடும் என்ற பயத்தில் ஊருகாலன் மனைவி நிருவருக்கும் இடையில் வந்து நின்று கொண்டு மகனை அடிக்க முயற்சிக்கும் புருஷனைத் தடுக்காள் மகனை நோக்கி ஒங்கிய கைகள் அவளைத்தான் பதம்பார்த்தது. பக்கத்து வீட்டு மாண்பிக் கம் உள்ளே வந்து சந்தனத்தை இழுத்துக்கொண்டு வாச வில் குழுவி நிற்பவர்களை விளக்கியபடி வெளியேபோனான்.

தன் மகனை மாணிக்கம் இழுத்துச் செல்வதைக் கண்ட ஊருகாலன் மேலும் ஆவேசமடைந்து கத்தினான்.

“டேய்... போடா பொன்னப்பயலே. அவளோடு அப்பன் படுத்துட்டுப் போயிட்டான். நீயும் போய் படு... அவனப்போல ஒரேயடியாப் போயிடலாம். ஒனக்கும் கடை சில அந்தக் கதிதான்.”

“பாவிமனுஷா ஏன் இப்படி சாபம் போடுற. பெத்த புள்ளைக்கு சாபம் போடுறியே. நீ உருப்படுவியா, அவ செல்லாயி அப்பன் கோச்சில அடிப்பட்டுச் செத்தான். அந்த நாய் செஞ்ச பாவத்துக்கு கோச்சி எமனை வந்துச்சி. என் மவன் என்ன செஞ்சான் அப்படி.”

புருஷனுக்கும், பொஞ்சாதிக்குமிடையில் சண்டை திரும்பி விட்டிருப்பதை வெளியில் நின்றவர்கள் ஆர்வத் துடன் பார்த்து ரசித்துச் சிரித்தனர். ஒரு சிறுவன் விசில் அடித்தான்.

“மவனேட சண்டை போட்டான். இப்ப பொன்டாட்டி பக்கம் திரும்பிக்கிட்டான் ஊருகாலன்” யாரோ ஒருத்தி மற்றவளிடம் சொன்னார்.

“ஆமா... இங்க இந்தக் கூத்து நடக்குது அங்கே என்ன டான்னு... அந்தப் புள்ளை செல்லாயி அழுது வடிஞ்சக்கிட்டு இருக்குது. அவ ஆத்தா இன்னும் ‘டேஸ்டு’க் கடையால் வரல்லை”

“நல்லதாப் போச்சதுடியம்மா... அவ ஆத்தா வேறு வந்தாளின்னு... ‘கோஷா’ இன்னும் பெரிசாகிடும். இந்தப் பாவி மனுஷன், செல்லாயியப் பத்தியும் அவளை அப்பன்காரன் கெடுத்துட்டுப் போனதைப் பத்தியுமில்ல உளத்துருன்... நல்ல வேளை செல்லாயி ஆத்தா இங்ன இல்லாமப் போனது...” என்றால் பக்கத்துவீட்டு மாணிக்கத்

தின் மனைவி. வெளியே ‘சக்கிலியப் பெண்டுகள்’ தன் வீட்டு விவகாரங்களை விமர்சிப்பதைக் கண்ணுற்ற உருகாலன் ஒரே பாய்ச்சலாக வெளியே வந்தான்.

“என்னால்..... வேடிக்கையா பாக்குறீங்க..... இங்கொரும் அவத்துப்போட்டு நிக்க இல்லை... பெர்சா” என்று இரைந்து சத்தம் போட்டுக் கேட்டான் ஊருகாலன். அவனது பேச்சில்; மற்றவர்களது பிறப்பில் சந்தேகம் கொள்ளும் வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் இருந்தது! யார் யாரையோ திட்டிக்கொண்டிருந்தான் ஊருகாலன்.

அந்த வயத்தில் இரண்டாவது வீடு செல்லாயிடுடையது. அங்கு அவரும், தாய் கருப்பாயியும் மட்டும் தான் வாழுகிறார்கள். கருப்பாயிக்கக் கள்ளுத் தவறணையில் ஒரு ‘டேஸ்ட்’ கடை உண்டு. ஒருநாள் குடிவெறியில் தடுமாறி வந்த புருஷன்காரன் பாதை தெரியாது தண்டவாளத்தின் மீது தவறி விழுந்து ரயிலுக்கு அடிப்பட்டு இறந்து போனான்.

எதிர்பாராத இழப்பினால் அதிர்ச்சி அடைந்த கருப்பாயிக்கு கௌன்ஸிலில் கொடுத்த—அவள் கணவது சேமலாபநிதி; மரணச்சடங்குச் செலவுக்குப் பட்ட கடனையும் அடைத்து கள்ளுத் தவறணை வாசலில் ஒரு டேஸ்ட் கடையையும் போட்டு வருமானம் தேடுவதற்கு உதவியது.

அவள் சுகாரில்லாமல் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் இரவு புருஷன்காரன் குடிவெறியில் மகள் செல்லாயியைக் கறைப்படுத்தி விட்ட சோகம் கருப்பாயியை மட்டும் வகைத்தகவில்லை! அறியாப்பருவத்தில் நீகழ்ந்த இழப்பின் கொடுமையை செல்லாயியும் அனுபவிக்கிறோன். இன்னுமொரு தினம் இயற்கைக்கு மாருண சருமத்தைப் புரிந்த அப்பிரகருதி ரயிலில் அடிப்பட்டு இறந்து

போன்றன. அதெல்லாம் பழையக்கைத் தூரை...அங்குக்கைத் தன் மரணிக்கவில்லை! கறைகள் மறையவில்லை! ஏற்றத் தாழ்வுகள் மலிந்துபோன சமுதாயத்தில் விதிவிலக்கான சம்பவங்கள் நடப்பது இயல்பு.

தன் மகள் செல்லாயி மீது ஊருகாலன் மகன் சந்தனம் மையல் கொண்டிருப்பதும், அவளைத் திருமணம் செய்ய அவன் ஒற்றைக்காலில் நின்று பிடிவாதம் செய்வதும் கருப்பாயிக்கு உள்ளூற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தாலும் மிகுந்த பயத்துடனேயே இருந்தாள். தன் மகள் செல்லாயிக்கு விடிவுகாலம் சந்தனத்தின் உருவத்தில் வந்திருப்பதைக் கண்டு மனம் நிறைவடைந்தாலும், அதற்குத் தடையாக ஊருகாலன் கோபாவேசம் கொண்டு கடந்த சில தினங்களாக ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தி வருவதும் கருப்பாயின் பயத்தை பன்மடங்காக்கி இருந்தது.

சந்தனம் தற்போதைக்கு தன் மகள்மீது வீருப்பம் கொண்டு அவளை மனம் முடித்து சில காலம் வாழ்ந்தாலும் பின்னர் தன் புகுஷ்ணால் அவள் சம்பாதித்துக்கொண்ட கறைபடிந்த வாழ்வை கட்டிக்காட்டி செல்லாயியை புறக்கணித்துவிட்டு போய்விடுவானே என்ற அதிரச்சி கலந்த அச்சமும் கருப்பாயியை ஆட்கொண்டு வருத்தியது.

காலை நேரமாணபடியால் அந்த லயத்தில் அமைதி நிலவியது. பெரிய ஆண்கள் தொழிலுக்குப் போயிருந்தார்கள். மாலை நேர 'டேஸ்ட்' வியாபாரத்திற்காக தயாரிக்க வேண்டிய 'டேஸ்ட்' பண்டங்களைச் செய்து முடித்துவிட்டு. கூரையில் செருகியிருந்த சீப்பை எடுத்து வந்து வாசல் திண்ணையில் பங்குப் பலகையைப் போட்டு அமர்ந்து மகள் செல்லாயிக்கு தலைவாரினால் கருப்பாயி. மகளின் தலையுச்சி வகிட்டில் ஓடிய பேணைப் பிடித்து அவள் உள்ளங்கையில் வைத்துக் காட்டினால் கருப்பாயி.

"என்னமோ... இந்த மாதிரி பேண் புழுத்துப் போயிருக்கு... ராவு கடையில் சீயாக்கா வாங்கினன்... உள்ள ராக்கையில் இருக்கு. இன்டைக்காலது அரைச்சி தேச்சி

நல்லா முழுகும்...” என்றாள் கருப்பாயி. தலையை வாரிச் சிவி விட்டாள். அப்போது செம்மண் தெருவில் கரத்தையை வேகமாகத் தள்ளிக்கொண்டு வந்த சந்தனம், லயத்து வாசலில் செல்லாயியும், தாயும் இருப்பதைக் கண்டுவிட்டு கரத்தையை தெருவோரமாக நிறுத்திவிட்டு விரைந்து வந்தான். அவன் தம்மை நோக்கித்தான் வருகிறான் என் பதைப் புரிந்து கொண்ட செல்லாயி எழுந்து சென்று விட்டு வாசல் கதவைப் பிடித்துக் கொண்டு நாணத்துடன் பார்த்தாள்.

வாசலுக்கு வந்த சந்தனம், “செல்லாயி... கெதியாக்குளிச்சிட்டு ஆயத்தமாகு... நான் எல்லாம் ரெடிபண்ணிட்டன். என் அட்பா அம்மாவைத்தவிர மத்த எல்லாத்துக்கும் சொல்லிப்புட்டன். இன்டைக்கு பகலைக்கு நல்ல முகர்த்தம் இருக்குது. மாணிக்கம் அண்ணான் கோயில்லாறிக்கிறுரு.....ம.....கெதியாப் புறப்படு.” விறுவிறுவென்று சொல்லிக்கொண்டு போனான். இதைக் கேட்ட செல்லாயி திகைத்துப்போய் நின்றாள். கருப்பாயிக்கு வியப்பாகவும் அதேசமயம் பயமாகவும் இருந்தது,

“என்ன தம்பி, நீ இப்பிடிச் சொல்லுற..... ஒன்ட அப்பன் சண்டைக்கு வருவானே” என்று தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னாள் கருப்பாயி.

“அத்தே...அதுக்கெவ்வாம் பயப்படுற ஆளில்ல நான். கோழி மிதிச்சு குஞ்சு சாகாது. இவ செல்லாயிய கண்வி கழிஞ்சவ, கண்ணிசழிஞ்சவ என்று என் அப்பன் தூத்து ரூன். நான் கேக்கிறன், காலில் சேத்தைப் பூசிக்கிட்டா காலை வெட்டியா வீசவாங்க? ஒன்னைமட்டும் உறுதியாச் சொல்றன். நான் கைபிடிக்கப் போறவ என்னைக் கட்டிடிக்க முந்தி எப்படி இருந்தா எப்படி. வாழ்ந்தா என்பதில்லை எனக்கு முக்கியம், என்னைக் கட்டினதுக்கப்புறம் அவ எப்படி வாழ்மரு என்பதுதான் எனக்குத் தேவை. செல்லாயி... ஏன் இன்னும் நிக்கிற...கெதியா குளிச்சிட்டுக் கிளம்பு” என்றான் சந்தனம். அக்கம் பக்கத்து வீட்டு சக்கிவியப் பெண்டுகள் கூடிநின்று வேடிக்கை பார்த்தனர்.

செல்லாயி குளிக்கப்போனாள்.

பேர்லைகள் மடிகின்றன

நிலவு மேகத்திரையால் மறைந்திருந்தது. போட்டின் எஞ்சின் பொருத்தியுள்ள ‘கடையால்’ பக்கம் குந்தி யிருந்த மரியதாஸ் அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்தான். மெதுவாக நிலவைத் தழுவுவதுபோல் கலைந்து கடந்த மேகக்கூட்டத்திலிருந்து பிதுங்கிய நிலவு ஒளி சிந்தியது. வானில் நிகழ்ந்த காட்சியை ரசித்தபடி எஞ்சினை இயக்கி னன் மரியதாஸ்.

‘அணியம்’ பக்கம் இருந்த அவன் மச்சான் ஜோஸே கூரைப்பாய் கீழ் முனையை போட்டில் இறுக்க கட்டி இணைத்தான்.

கடவில், சோளகத்தால் அகலப்பக்கம் இருந்து வீசிய காற்றால் கூரைப்பாய் விரிந்து கொடுத்தது. பெருத்த ஒளி யுடன் இயங்கும் எஞ்சின் வெண்டலை நேராகப் பிடித்தபடி எதிர்திசையை நோக்கினான் மரியதாஸ்.

புறவானில் எழுந்த அலைகளில் தாவி ஏறி வெகு நளினமாக விரைந்தது அப்பிளாஸ்டிக் போட். அணியத்தில்

இருந்த ஜோஸே, “மச்சான்..... விருச்சிப்பார் வருது..... ஹெண்டிலீ நோப் புடியுங்கோ...” என்று குரல் கொடுத்தான்.

“அடே... ஜோஸே அகலச் சல்லி, கரையச்சல்லி, ஆழி... எல்லாம் போய் தொழில் செய்யிற எனக்கு ஹெண்டில் புடிச்சிய விதம் செல்லித்தாரியா...” என்று ஏன் மாகக் கேட்டு விட்டுச் சிரித்தான் மரியதாஸ். அச்சிரிப் பில் உதிர்ந்த பக்குவமான அனுபவத்தை ரசித்தான் ஜோஸே.

‘மயக்கத்து’ சீனில் மீன் பிடிக்கப் புறப்பட்டிருக்கும் மரியதாஸின் போட் ‘கீரிமீன்சாலீ’க்காக ஏழு பாகம் ஆழத்தைக் கடந்து கொண்டிருந்தது. விருச்சிப்பாரை விட்டு விலகியதால் அது சீரான் வேகத்தில் விரைந்தது.

மயக்கத்துக்குப் போவதற்காக இரவு எட்டு மணி சுமாருக்கெல்லாம் சாப்பிட்டுவிட்டு புறப்பட்ட மரியதாஸ் வீட்டிலிருந்து வரும்போது பற்றவைத்த பீடியை கடற் கரையில் தனது போட்டறுகே வந்த சமயம் ஆள்காட்டி வீரவினால் அழுத்தி அதனை அணைத்திருந்தான்.

காதில் செருகியிருந்த அத்துண்டு பீடியை இப்போது எடுத்து பற்ற வைத்துக்கொள்ள முயன்றான். தீ உமிழ்ந்த குச்சி காற்றில் அணைந்தது.

“அடச்சி...” என்று சொல்லியவாறு தீக்குச்சியை கடவில் வீசி எறிந்துவிட்டு, “எய்... ஜோஸே... இப்ப பத்துப்பாகம் இரிச்சும். வலையை ஒழுக்கி நீர்வாடு என்ன என்டு பாரு...” என்றான் மரியதாஸ் மீண்டும் பீடியை பற்ற வைத்துக் கொள்வதற்காக போட்டினுள் குனிந்து பற்ற வைத்துக் கொண்டான். தீயை அணைக்க இருந்த காற்றை முறியடித்துவிட்ட களிப்பில் அவன் நிமிர்ந்து எழுந்தபோது எஞ்சின் ஹேண்டில் எதிர்பாராத விதமாக அவனது இடதுகை மணிக்கட்டில் இடித்துத் தாக்கியது.

மின்சார அதிர்ச்சிக்குள்ளானவன் போல் “ஜீயோ” என்று வீறிட்டு அலறினான் மரியதாஸ். வலையை ஒழுக்கிய படி இருந்த ஜோஸே முகத்தைத் திருப்பி, “என்ன நடந் திச்சது...?” என்று கேட்டான்.

“அடே... அந்தச் செவவயன் பீட்டர், இன்ஷெக்கு என்னேட போட்ட சண்டையில்... என்ட கையில் துடுப் பால் அடிச்சான் எலாடா... அந்த இடம் வீங்கியிரிச்சது. பீடியை பத்தவைச்சிட்டு எழும்பக்குள்ள வீங்கியிரிச்சிய இடத்திலயே ஹெண்டில் அடிச்சிட்டுது. சரியா வலிக்குது” வலதுகை விரல்களால் நாக்கைக்க் தடவிக் கொண்ட மரியதாஸ் விரல்களில் எடுத்த எச்சிலை வீங்கியிருந்த மணிக்கட்டில் தடவிவிட்டான்.

பக்கத்து எல்லையில் வசிக்கும் பீட்டருக்கும் அவனுக்கும் அன்று பின்னேரம் நடைபெற்ற சண்டை நினைவு நிழலாடியது. பல நாட்களாக மனதாளவில் புகைந்து கொண்டிருந்த பிரச்சனை பெருத்த சண்டையாக விஸ்வரூபம் எடுத்திருந்தது.

தேவமாதா கோயிலின் பின் புறமுள்ள குருமணையை அடுத்துள்ள காணியில் மரியதாஸின் வீடு உள்ளது. மரியதாஸ் வசிக்கும் காணி, அவன் மனைவி திரேசாவின் பெயரில் இருந்தது. அக்காணியில் உள்ள அவனது வீட்டிற்கு இடப்பக்கமாக இருக்கும் அகன்ற முற்றத்தினாடு போகும் நடமாட்டப் பாதை மரியதாஸின் குடும்பத்தாருக்கும், அவன் வீட்டின் பின்பகுதிகளில் வாழ்பவர்களுக்கும் போக்கு வரவு பாவணக்காக விடப்பட்டுப் பயன்பட்டது.

பின்பகுதியில் வசிப்பவர்கள் கடலுக்கு, கோயிலுக்கு, மீன் கடைக்கு, தவறைக்கு, பொது மலூடத்திற்குச் செல்லும் குறுக்கு வழியாக அந்நடமாட்டப் பதை பயன் தந்தது. மரியதாஸின் வீட்டின் பின்புற எல்லையை அடுத்துள்ள காணி பீட்டருக்குச் சொந்தமானது. பீட்டரின் குடும்பம் வாழும் வீடு அக்காணியில் இருந்தது. பீட்டர் வீட்டாரும் வெளியே போய்வருவதாயின் அந் நடமாட்டப் பாதையினுராகத்தான் நடமாட வேண்டும்.

மரியதாளின் மணவியின் தம்பி ஜோஸே, டவுனில் தனக்கு அறிமுகமான கந்தசாமி முதலாளியை இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு அழைத்து வந்திருந்தான். டவுனில் மொத்த வியாபாரம் நடத்தும் பெரிய கடை ஒன்றுக்கு உரிமையாளருக்குத் திகழ்ந்த கந்தசாமி முதலாளி தேவ மாதா கோயில் இருக்கும் பிரதேசத்திலும் ஒரு சில்லறைக் கடையை திறக்க முயற்சித்தார். வருமானத்தை மேன் மேலும் பெருக்கிக்கொள்வதற்காக அவர் மேற்கொண்ட முயற்சி, மரியதாளின் மச்சான் ஜோஸே மூலம் நிறை வேற வழிசமைத்தது. ஏற்கனவே அவனே ‘பாரி’ல் நன்கு கவனித்து அனுப்பி வைத்திருந்தார் கந்தசாமி.

அக்காவிடமும், மச்சானிடமும் இதுபற்றி தெரிவித்து அக்காவின் பெயரில் இருக்கும் காணியில் ஒரு பகுதியை விற்பதற்கான ஏற்பாடுகளை நடத்தினான் ஜோஸே.

ஒரு நில அளவையாளரைப் பிடித்து, காணி ‘ஓப் பினே’யைக் கொடுத்து கந்தசாமி முதலாளி கேட்ட அளவு பாகம் பிரித்து எல்லையில் மதில் சுவர் எழுப்புவதற்கான ஆரம்ப வேலைகள் மிகத் துரிதமாக அன்று நடைபெற்றன.

அக்காணிக்கு அடுத்துள்ள பின்புறக் காணி பீட்டருடையதாயிருந்தமையினாலும், மதில் சுவர் எழுப்பினால் தன் வீட்டாருக்கு, போக்குவரவு வசதிகளுக்காக இருந்த அப்பாதையில் நிரந்தரத் தடை ஏற்பட்டுவிடும் என்ற காரணத்தினாலும் தனக்கு நியாயமான வாதத்தை முன் வைத்து—மரியதாளின் வீட்டின் பக்கத்து முற்றத்திலோடு செல்லும் வழிப்பாதையை பயன் படுத்தும் பின்பகுதி வாசிகளது ஆதரவைத் திட்டி போராட்டத்தில் குதித்தான் பீட்டர்.

எழும்பவிருக்கும் மதிற் சுவருக்கான அத்திவாரக் கிடங்கை வெட்ட முற்பட்ட சமயம் மனதளவிலும், பேசு

சளவிலும் புகைந்த பிரச்சனை கைகலப்பாக மாறியது. அமைதி நிரம்பிய தேவமாதா கோயிலின் பின்புறம் இக் கைகலப்பால் ஆல்லோலகல்லோலப் பட்டது.

“அடே... மரியதாஸ், பரம்பரை பரம்பரையா இந்த வழிப்பாதையை நாம பாவிச்சியோம். நேத்து வந்தவன்ட பேச்சைக் கேட்டு காசுக்காக வித்திடப் போறியோ? இங்கை நாம சீவிச்சியது எப்படி...” என்றுன் பீட்டர்.

“ஓன்ட காணியில நான் கைவைச்சிருந்த நீ பேசு றது நியாயம்தான். இது என்ட பொண்டாட்டியிட காணி அதிலதான் பாகம் பிரிச்சியன். ஒங்களுக்கு இந்தப்பாதை இல்லாட்டிப்போனு என்ன..? புறகால இரிச்சிய பாதை யால் போங்கோ...”

இப்படி மரியதாஸ் கூறியதைக் கேட்ட பீட்டரின் மனைவி ஓடின்ந்தாள் ஓடிவந்த வேகத்திலேயே முன்னால் வளை ந்துஒருதுள்ளு துள்ளி கைகளைத்தட்டி சத்தம் எழுப்பியவாறு, “ஓ... நல்லா இரிச்சமே...கக்கூசுக்கு போறிறதுக்கும், நாம புறகால இரிச்சிய பாதையால் போனு வழி நெடுகத்தான் பேண்டு, பேண்டு போகோணும். அட மூளைகெட்ட சௌ லயா, கடக்கரைக் கக்கூசுக்குப் போறதுக்கும் மீன்கடைக் குப் போறதுக்கும் கிட்டடிப் பாதை இதுதான். அதை விட்டுட்டு சுத்துப்பாதையால் போகச் செல்லுறியே. ஓன்டதலையில மண்ணை அள்ளி கிடாவ.....” என்று கூறிய படியே குனிந்து இரு கைகளாலும் மண்ணை வாரி மரியதாஸை நோக்கி வீசினான் பீட்டரின் மனைவி.

அவளது இச் செய்கையால் ஆத்திரமடைந்த மரியதாஸின் மனைவி திரேசம்மா ஆபேசத்துடன் நெருங்கி வந்தாள், “அடியேய் மசவாது நாயே.....கிடாவற மண்ணை ஓன்ட பொடவைக்குள் கிடாவடி.....” என்று கூறிவிட்டு அவிழ்ந்து விட்ட தனது கொண்டையை சுருட்டி முடிந்து கொண்டாள் திரேசம்மா.

அங்கு ஒருவரை ஒருவர் திட்டித் தீர்க்கும் வசவுகள், அவதூறுகள் சர்வ சாதாரணமாக தூஷணங்கள் கலந்து பொழிந்து கொண்டிருந்தன.

பீட்டருக்கு அடிப்பதற்காக துடுப்பை தூக்கி வந்த மரியதாஸை இரண்டுபேர் சுற்றி வளைத்துப் பிடித்தனர். நிலைமை வரம்பை மீறிவிடும் என்ற அச்சத்தில் மச்சான் மரியதாஸிடம் இருந்த துடுப்பை பறித்தெடுத்து வீசினான் ஜோஸே. பீட்டர் நின்ற திசையில் அத்துடுப்பு வந்து விழுந்தது.

நிராயுதபாணியாக நிற்கும் பீட்டருக்கு தன்பக்கம் வந்து விழுந்த துடுப்பைக் கண்டதும் எதிரியை தாக்குவதற்காக தன்னிடம் வலிந்து தரப்பட்ட ஆயுதம் என்று தன்னளவில் கருதிய பீட்டர் துடுப்பு வந்து விழுந்த மறுகணமே அதனை எடுத்து இருவரது பிடிக்குள் சிக்கித் தினாறும் மரியதாஸிற்கு ஒங்கினான்.

“அட பொன்னப்பயலே... என்ட துடுப்பாலயே எனக்கு அடிக்கவா...?” என்றவாறு தன்னைப் பிடித்திருந்த வர்களை அசர வேகத்தில் தள்ளி விழுத்திவிட்டு முன் பாய்ந்து தலையில் விழ இருந்த அடியை தன் கரங்களை நீட்டி தடுத்துக் கொண்டான் மரியதாஸ். பீட்டரால் ஒங்கி அடிக்கப்பட்ட அடி மரியதாஸின் இடது கை மணிக்கட்டில் விழுந்தது. “சோமல மாதாவே...” என்று கத்தியபடி நிலத்தில் சுருண்டு விழுந்தான் மரியதாஸ்.

அங்கு எல்லைச் சண்டை பாமரத்தனமாக மிலிர்ந்தது!

“பொன்னையன் கண் மண் தெரியாம அடிச்சிரிச்சியான் ஹாம.....கோட்டுக்குப் போய் ஒரு கை பாக்கிறன். அவன்ட ராங்கித்தனத்தை அடக்கோணும்.” கடலில் வீசும் காற்றினால் தான் மணிக்கட்டில் பூசிய ஏச்சில் உலர்ந்து விட்டிருந்தமையினால், மீண்டும் வீரல்களை நாக்கில் தடவி மணிக்கட்டில் பூசிக்

கொண்டான் மரியதாஸ். அது தற்காலிக சுகமாக இருந்தது! போட்டில் ‘அணியம்’ பக்கம் இருக்கும் மச்சான் ஜோஸேயை நோக்கி, “வலையெல்லாம் ஒழுக்கியிரிச்சும் எலாடா...காவிக் கயித்தை கொஞ்சம் நீளமா விடு.....” என்றான் மரியதாஸ்.

சுமார் பத்துப் பதினைந்து பாகம் ஆழமுள்ள அக்கடல் பிரதேசத்தில் மரியதாளின் ‘பிளாஸ்டிக் போட்’ ஆடி அசைந்து கொண்டிருந்தது. ஜோஸே வலையெல்லாம் ஒழுக்கி விட்டிருந்தமையால் தொடர்ந்தும் போட்டைச் செழுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லாமையால் இயங்கியவாறு இருந்த எஞ்சினை நிறுத்தினான் மரியதாஸ். பெருத்த ஒலியுடன் கூடிய சத்தத்தை அவ்வளவு நேரமும் பிரசவித்த அந்த எஞ்சின் ஹஸிச்சத்தமாக தேய்ந்து ஓய்ந்தது.

கடலுக்குள் தாம் வீசியுள்ள வலையின் மேற்புறமாக காவிக் கயிற்றில் கட்டப்பட்டிருக்கும் வெண்ணிறக் காவிகளை நீரின் அசைப்பிடி அவற்றின் நிலையை பார்த்து ரசித்தான் மரியதாஸ்.

அந்த போட்டிற்கு சோளகத்தால் அகலப் பக்கமும், வாடையால் அகலப் பக்கமும்.—தூரத் தூர போட்டுகளும், தெப்பங்களும் மிதந்தன. அவற்றில் ஏரியும் சூழ்லாம்பின் செஞ்சுடர் மரியதாளிற்கு அந்தர்த்தமாகத் தெரிந்தது.

“மச்சான் வாடைக்கரையால் பக்கமீந்து தெப்பம் ஒன்று வருது. சூழ்லாம்பை பத்த வைச்சி தூக்கிப்பிடியுங்கோ...” என்று கத்தினான் ஜோஸே.

வேகமாக விரைந்து வரும் அத் தெப்பத்தைக் கண் னுற்ற மரியதாஸ் தாம் ஒழுக்கியுள்ள வலையில் அத் தெப்பத்தின் எஞ்சின் பட்டு சிக்கிவிடக் கூடாது என்ற தற்காப்பு யோசனையில் போட்டுக்குள் இருந்த சூழ்லாம்பை எடுத்துப் பற்ற வைத்து உயரத் தூக்கிப் பிடித்தான்.

“நீர் வாடு பார்த்தா...?” தெப்பத்திலிருந்து எழுந்து வந்த அக்குராலைஇனம் கண்டான்மரியதாஸ். தெப்பத்திலிருந்து எய்யப்பட்ட கேள்விக் கணைக்கு பதில் தராது மௌனமாக மச்சினன் இருப்பதையிட்டு தெப்பம் யாருடையது என்பதை ஜோஸேயும் புரிந்து கொண்டான்.

அலையொன்று எழுந்ததால் எஞ்சின் ஹெண்டிலை நேராகப் பிடித்த பீட்டர் மீண்டும் உரத்த குரவில் சத்த மிட்டுக்கேட்டான், “யெ... செல்லியது கேக்க இல்லியா... அங்கன நீர் வாடு பார்த்தா... எத்தனை பாகம் இரிச்சகு?” நிலவைக் கருமுகில் மறைத்து கடல் இருண்டிருந்தமையால் போட யாருடையது என்றே போட்டிலிருப்பவர்கள் யார் யார் என்றே அறியாத பீட்டர், தனது தெப்பத்துக்கு மேற்குப்புறமாக சற்றுத் தூரத்தில் மிதக்கும் போட்டை அனுபவ அனுமானத்தில் இனங் கண்ட விதத்தினால் கடலின் நிலைமையை விசாரித்தான்.

தன்னைப் போன்ற ஒரு தொழிலாளி தொழிலில் செய்யும் இடத்தின் நிலவரத்தை விசாரிக்கையில், பதில் தராது மௌனம் அனுஸ்திப்பது தொழிலுக்கு உகந்ததல்ல என்ற வழி வழி வந்த சம்பிரதாயப் போக்கை சற்று எண்ணிப் பார்த்தான் மரியதாஸ்.

பீட்டரின் தெப்பம் விருச்சிப்பார் பகுதியை நோக்கி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. தெப்பத்தின் வேகத்தை சீர் படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருந்தபடியால், தொடர்ந்து வலை ஒழுக்கும் இடத்தினைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்த படியால் தன்னை அதற்காக ஆயத்தெப்படுத்திக் கொள்ள, அரைஞாண்கயிற்றில் ‘ஹாகி’ விட்டிருந்த கோவண்ட துண்டை அவிழ்த்து காலை அகட்டி முன்புறம் முடிந்து பின்

ஞல் இழுத்து அதனை செருகிக் கட்டும்போது திமரென வீசிய காற்றுக்கு பதிலடி கொடுக்க எழுந்தது பேரலை ஒன்று. கோவண்டத்தை கட்டுவதை விடுத்து எட்டி நின்று எஞ்சின் ஹெண்டிலை நேராகப் பிடித்தான் பீட்டர். பேரலை யின் மோதலினால் எஞ்சின் ஒரு பக்கமாகச் சரிந்தது. இவ் வதுரச்சியில் தெப்பம் தடுமாறியது. தெப்பத்தின் அணியம் பக்கமிருந்த பீட்டரின் கையாள் மஞ்சேரா, தெப்பக் காறிற் ரைப் பற்றிப் பிடித்தவாறு உரத்து குரல் எழுப்பினான், “பீட்டர் ஐயா... எஞ்சினை நேராகப் புடியுங்கோ” மஞ்சேரா விடுத்த கட்டளைக்கு பீட்டரின் “சோமல் மாதாவே!” என்ற வார்த்தைதான் பெருத்த ஒலியில் உதிர்ந்தது!

பெருத்த அலைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத தெப்பம் கவிழ்ந்தது!

சற்றுத் தூரத்திலிருந்த மரியதாவிற்கு சந்தேகம் வலுத்தது. “டேய்... ஜோஸே இப்பத்தான் பீட்டர்ட தெப்பம் கரையச்சல்லிய கடந்து வந்துது... அங்கபாரு... தெப்பம், டேய்... நம்மட போட்டை அங்க திருப்பு...”

“ஓம்... மச்சான் சோமல் மாதாவைக் கூப்பிட்டு வீறிடியான் அவன்... சூழ் லாம்பு அணைஞ்சி போச்சு...”

“ஜோஸே அவன்ட நிலைமை மோசமாயிடும்போல இரிச்சது. நம்மட வீசுமறுக் கயித்தை அவிழ்த்துவிடு” என்றுன் மரியதாஸ்.

“வேணும் மச்சான் இண்டைக்கு கிரிமீன் சாலை நல்லா படுற நாள். கயித்தை அயுக்கவேணும். காலையில பார்த்துக் கொள்ளுவாம்” என்றுன் ஜோஸே.

“அட செவல நாயே..... ஒருத்தன் உசிருக்கு மன் ஞாருன். நீ நம்மட வையப்பத்திப் பேசற்... காலையில என்னத்தப் பாக்கச் செல்லுறா? பீட்டர்ட் மையத் தையா?” என்று சொல்லியவாறு வீசுமறுக் கயிற்றை அவிழ்த்து கடவில் வீசினான் மரியதாஸ்! அவனால் போட்டில் இருந்து துண்டிக்கப்பட்ட வீசுமறுக் கயிற்றையும் நீண்ட வலையையும், கடவில் அனுதரவாக கைவிட்டு விட்டு, பீட்டரின் தெப்பம் தத்தளிக்கும் திசையை நோக்கி அந்த போட் விரைந்தது. மரியதாஸ், இரண்டு உயிர்களை மீட்பதற்காக தனது போட்டின் வேகத்தைக் கூட்டினான்!

‘கனவுகள் ஆயிரம்’-என்ற சிறுகதை மிகவும் சிறந்தது. நீர்கொழும்பு மீனவ மக்களை வைத்து சித்தரிக்கப்பட்ட எத்தனையோ சிறுகதைகளை நான் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் ‘கனவுகள் ஆயிரம்’ போல் நீர்கொழும்பு மீனவ மக்களின் பேச்சுத் தமிழை, அவர்களின் எண்ணங்களை, சிந்த

போகளை, வாய்ப் பேச்கக்களை எல்லாம் சிறப்பாக பேற வினால் சிறைப்பிடித்து இருக்கிறூர் முருகப்படி. பிரபல நாவலான செம்மீன்ன் ஆரம்பத்தை இது ஒத்து இருக்கிறது என்று நினையாமல், கேரளத்தில் ஆலபுழை கடற்கரை என்றால் என்ன, ஈழத்தில் நீர்கொழும்புக் கடற்கரை என்றால் என்ன மீனவ மக்களின் இயல்புகள் அனைத்தும் ஒன்றுதானே! ஆகவே இது மீனவக் கதைக்கு அருமையான ஒரு ஆரம்பமே...’

மல்லினக - ஆகஸ்ட் 1972

—சுலோ ஆய்யர்

‘.....மீன்பிடித் தொழிலாளிகளின் மன உணர்வுகளையும், வாழ்க்கை முறைகளின் அடிப்படையாக எழும் சிந்தனைகளையும், ஆசாபாசங்களையும், நெட்டநெடும் பெருமூச்சுக்களையும், போலி உணர்வற்றதும் அடேவேளையில் மேடு பள்ளமும் பொக்கை பொள்ளல்கள் விழுந்த வாழ்க்கைக் கோடுகளையும், ஆசிரியர் தரையும் தாராகையிலிருந்து சுமையின் பங்காளிகள் வரை உள்ளதனது குறும் புஜைகதைகளிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளார்... இவர்தன்னுடைய கதைகளிலே நனவோடை உத்தியைப் பயன் படுத்தி கதை சொல்ல முற்பட்டிருக்கிறூர். இவருடைய கதைகளில் பெரும்பாலானவற்றில் இவற்றை அவதானிக்க முடிகிறது...’

தினகரன் - 16-ஏப்ரில்-1974

—எம். சிறைதி